Lacăte carnivore

Serge Brussolo

CAPITOLUL I

Bărbatul era îmbrăcat ca un *clergyman*, într-un costum negru înverzit de uzură. Purta în picioare *Rangers* de la armată, iar pe mâini îşi trăsese mănuşi de piele. Avea un chip osos, dur, cu sprâncenele rase, iar părul pieptănat pe spate i se înnoda la ceafă într-un coc de toreador.

În acea clipă, rotea deasupra capului un interminabil şirag de bile cromate, unite între ele cu o coardă de pian. Arma şuiera aidoma unui lanț de bicicletă mânuit de către un vagabond în plină încăierare.

— Trăiți cu frica Domnului? țipa bărbatul.

— Da! urlau numeroşii gură-cască adunați în fața lui, purtând pe chipuri frica Dumnezeului inflexibil care ne pedepseşte pentru binele nostru!

Colierul din bile de oțel se abătu atunci peste capetele şi umerii lor, făcând să plesnească arcade, buze sau obraji, însângerați. Cu figurile brăzdate de hematoame violacee, păcătoşii se clătinau de pe un picior pe altul fără a căuta să se ferească din calea loviturilor. Semănau cu nişte boxeri ce începeau a cincisprezecea repriză a unui meci deosebit de violent.

— Cunoaşteți frica de Dumnezeu? repetă predicatorul.

— Da, o cunoaştem! îngăimă turma bătută, cu buzele crăpate.

Erau acolo bărbați, femei de toate vârstele, dar şi adolescenți. Preotul îi lovea fără diferențiere, prăvălindu-şi rozariul blindat peste urechile puştanilor ca şi peste sânii fetelor.

Cu mâna stângă strângea la piept o biblie din fier, ale cărei pagini erau, de fapt, plăci metalice subțiri, emailate, acoperite cu caractere minuscule. Coperta cărții sfinte prezenta pete de rugină, iar pe metalul legăturii se vedea un roi de puncte roşiatice. Se spunea că bibliile de fier, groaznic de grele, nu puteau fi manipulate decât de clericii dotați cu muşchi de culturişti, că practica susținută a rugăciunii îi transforma puțin câte puțin pe predicatori în atleți cu bicepşii hipertrofiați, iar bisericile în săli de gimnastică.

Mătăniile şuierară prin aer, prăvălindu-se apoi peste craniul unui grăsan cu chipul deja acoperit de sânge. Lovitura îl ameți într-o clipă pe individ, trântindu-l pe pietre, cu ochii dați peste cap şi gura căscată.

— A găsit bucuria! urlă preotul. Dumnezeu e într-însul! Fie să doarmă în pacea sufletului!

— În pacea sufletului! repetă gloata adunată pentru rugăciune.

Noaptea cădea peste oraş, iar vitrinele prăvăliilor se luminau ca nişte uriaşe acvarii umplute cu o apă fluorescentă. Era un cartier la modă, studențesc. În librăriile de odinioară se vindeau acum dischete de ocazie şi microordinatoare de contrabandă. Fără îndoială, însă, că mai prospere decât toate erau dughenele negustorilor de instrumente chirurgicale, căci de la recentul decret ce suprimase diplomele medicale, autorizând libera practică a medicinei de către oricine, venise la modă chirurgia domestică, astfel încât în fiecare apartament se obişnuia să se amenajeze câte o mini-sală de operații, a cărei prezență părea la fel de indispensabilă precum cea a bucătăriei sau a toaletei. Predicatorul îşi coborî brațele şi începu să-şi înfăşoare rozariul peste încheietura mâinii, anunțând că slujba luase sfârşit. Participanții se înclinară şi, defilând prin fața lui, îşi depuseră obolul în dulia de obuz ce ținea locul cutiei milei.

— Pe curând, mormăi omul Bisericii, şi fie ca frica să vă însoțească în fiece clipă! Nu căutați a fugi de spaimă, căci ea e aceea care vă apără de indiferență!

Enoriaşii se risipeau în noaptea de toamnă, scoţând din buzunare, pansamente şi comprese hemostatice.

— A fost o predică frumoasă! şopti o femeie mângâindu-şi fiul pe cap. Astă-seară va trebui să-ţi pun patru-cinci copci, altfel n-o să ţi se mai închidă în veci arcada.

În apropierea unei fântâni, o sticlă cu ceai de sunătoare trecea din mână în mână, iar o tânără fată badijona cu simţ de răspundere plăgile tovarăşilor ei de rugăciune cu ajutorul unei mici pensule muiate în colodium.

Aşezat pe vechea ladă de muniţii ce-i servise drept estradă, predicatorul număra banii adunaţi. Monezile îi zornăiau între degete. Părul lins, lipit de pielea capului, şi cocul îi dădeau un profil de şoim cu glugă.

Tânăra fată îi aruncă o privire extaziată.

— Ce iureş! murmură ea, cu obrajii îmbujoraţi. De când a sosit, tot măsor străzile oraşului în speranţa de-a găsi locul unde şi-a instalat estrada. De mult n-am mai avut bucuria să ne rugăm sub ciomagul unui ispăşitor veritabil!

— Aşa este! aprobă cineva. Dacă nu mi s-ar cicatriza rănile atât de încet, aş asista la toate predicile lui!

— Nimeni nu-i cunoaşte numele, interveni o femeie scundă, cu obrazul învineţit. Cei din piaţa Verneuve l-au poreclit *Mechanic Preacher*. E frumos, nu-i aşa? Şi ce mai forţă! Aţi văzut cum jonglează cu biblia? Cât cântăreşte? Douăzeci de kilograme?

— Fiţi siguri că atinge douăzeci şi cinci! exclamă un bărbat căruia-i curgea sânge din nas. Asta-nseamnă să fii un predicator adevărat. Tatăl meu spunea mereu că nu poţi respecta preoţii a căror biblie cântăreşte sub şaisprezece kilograme. Cu el, ne putem simţi în siguranţă.

Micul grup ezita să se despartă. Câtă vreme continuau să pălăvrăgească, îşi prelungeau într-un fel emoţia. Atmosfera de spital improvizat, rănile îngrijite în comun creau dintr-o dată între aceşti necunoscuţi o stranie complicitate. O febră trecătoare, alcătuită din dureri şi atingeri uşoare. Se mângâiau, îşi aplicau reciproc comprese. Femeile îşi

descheiau bluzele, lăsând să se întrezărească sfârcul unui sân, ca şi cum ceremonia la care participaseră cu toții ar fi țesut legături intime, eliminând pudoarea. Coapse albe ieşeau prin crăpăturile fustelor, în timp ce vocile deveneau mai şuierătoare:

— Oh! Priviți cum primeşte pielea mea loviturile! Mâine am să fiu vânătă, toată!

Degete se întindeau, pipăind cărnurile cu o atenție fals clinică.

— Lăsați-mă să vă masez, ajută hematoamele să se resoarbă, relaxați-vă...

— Da, acolo... pe partea dinăuntru a coapsei, durerea trece... Aveți nişte mâini nemaipomenite!

Nu rareori, îngrijirile aţâţau sângele şi, profitând de întunericul şi geografia arcadelor, perechile începeau pe furiş să-şi dăruiască plăceri. Făcea şi asta parte din ritual. Ispăşitorii atrăgeau inevitabil o clientelă sado-masochistă pentru care religia nu constituia decât un pretext... sau un stimul.

Omul cu coc de toreador, care-şi număra încasările aşezat pe o veche ladă de cartuşe .45 ACP, ştia toate astea, dar puțin îi păsa. Adevăratul său nume era Mathias Fanning şi avea gradul de locotenent în serviciul de poliție urbană a cartierului. Fost "soldat al asfaltului", fusese trecut în corpul de cercetaşi când Unitățile de Justiție Autonomă înlocuiseră rând pe rând polițiştii, tribunalele şi închisorile! Era perfect conştient de decăderea sa, dar avea nevoie de stradă ca să supraviețuiască. De stradă, şi de excitația stârnită de vânătoarea de oameni. Astăzi, când nu mai avea dreptul să poarte revolver, iar rolul său se rezuma la a urla "Mayday... Mayday" într-un emițător radio portativ, continua să-l pasioneze urmărirea şi atmosfera de aşteptare febrilă. îi făcea plăcere să fie un soi de planton ce parcurgea oraşul, o santinelă țintind cu ochi scrutători tot ce mişca.

Îşi strânse ustensilele de predicator şi se retrase spre zona întunecoasă a arcadelor. Un cuplu făcea dragoste în picioare,

lângă o coloană. Femeia, căreia îi crăpase pometul sub loviturile bilelor, sângera pe umărul partenerului ei. Picioarele sale desfăcute la maximum desenau un V de carne palidă în penumbră. În jurul lor, vântul nopții împrăştia obişnuitele comprese pătate cu mercurocrom.

Mathias Fanning nu se putu abține să nu vadă în aceasta un fel de alegorie cu iz de iad, sărbătoare tristă în care serpentinele fuseseră înlocuite cu feşe Velpeau iar confettile prin pete de sânge.

Rănita gemea în cadență, iar polițistul avu impresia că murmura:

— Operează-mă, oh! Da…Operează-mă!

Fanning scutură din cap, dezgustat: sado-masochiştii erau molima predicilor publice, dar adevărații ispăşitori îi primeau întotdeauna cu bunăvoință, deoarece îşi imaginau că în acest fel atrăgeau un număr mai mare de credincioşi. Bărbatul acceleră ritmul, ca şi cum ar fi vrut să-şi țintuiască prada pe coloana de marmură. Mathias îşi îndreptă atenția asupra străzii. Şi, brusc, cel pe care-l aştepta apăru pe trotuar. Era un infirm cu toracele gol, ale cărui brațe se sfârşeau la cincisprezece centimetri mai jos de umeri, în cioturi rozacee striate de cusături. Pieptul şi abdomenul musculos îi dădeau alura unei statui greceşti mutilate. Individul avea țeasta complet rasă şi mergea cu paşi lenți, desculț, surâzând ca un călugăr asiatic. La apropierea lui, oamenii îşi întorceau capul, ca să nu vadă umflăturile cioturilor ce se agitau clipă de clipă. Numai că această pudoare (sau laşitate?) îl ajuta de minune să-şi îndeplinească planurile.

Mathias îşi vârî mâna în buzunarul vestonului său de *clergyman* şi scoase de-acolo un emițător plat pe care clipea un led roşu. Verifică dintr-o privire rapidă că nu-l observa nimeni şi ridică aparatul la înălțimea gurii. Perechea de "credincioşi" îşi continua acțiunea de crucificare vaginală. Mathias apăsă butonul de apel.

— Aici *Mechanic Preacher*, murmură el. Sunt la intersecția bulevardelor Franklin şi Pacific-Network. Armless e la

douăzeci de metri de mine şi cred că va trece la acțiune dintr-o secundă-n alta. Mişcați-vă şi trimiteți o unitate!

Odinioară, când era un soldat de asfalt, Mathias Fanning ar fi sărit în mijlocul şoselei, cu un .45 cu țeava lungă strâns bine în palmă, cu degetul mare pe creasta cocoşului şi arătătorul mângâind coada trăgaciului. L-ar fi prăvălit pe nenorocitul ăla de ciung trimițându-i o boabă între ochi, nu înainte însă de a-i fi aruncat formula rituală de interpelare folosită în brigadă: "Nici un pârț, hoitule, îți ia moartea măsurile!"

Odinioară... Dar astăzi nu mai avea dreptul să intervină. Nu mai era decât un planton, un mic raportor, o sentinelă dezarmată a cărei singură funcție consta în a da alarma cu ajutorul unui radio portativ. "Un câine", îşi spunea el adesea, "un câine cu colții smulşi, legat de cuşca sa şi care nu mai poate decât să latre la hoții şi asasinii ce-i trec pe dinainte". Noile decrete ce dirijau serviciile de poliție robotizată nu-i mai recunoşteau decât funcția de "cercetaş". Sarcina sa consta în a deschide gura ca să țipe: "Alarmă! Foc! Ajutor!", nimic mai mult, şi suferea cumplit din această cauză. Intervenția directă (neutralizare, arestare, judecată, executarea sentinței) era de resortul Unităților de Justiție Autonomă ce patrulau pe străzile oraşului, şi cărora trebuia să le semnaleze orice eventual focar de tulburări.

Făcuseră din el un delator, un ciripel, un fel de spion urban cu urechi clăpăuge, cu priviri viclene...

Armless le zâmbea trecătoarelor ce întorceau ochii, jenate. Toracele său lipsit de mâini, inspira realmente milă, şi nimănui nu-i trecea prin minte că acel nenorocit bătut de soartă era în realitate un criminal periculos. Mathias îi văzuse fişa, ştia că era poreclit: "Cap-de-bronz", "Karateka-ul nebun", dar şi "Cască de os" şi "Berbecul de fier". Punând la loc emițătorul, scoase din spatele reverului redingotei un mic monoclu telescopic. Cu ajutorul lentilelor putu să examineze mai bine capul mutilatului. N-avu nevoie decât de două secunde pentru a-şi da seama că țeasta rasă era de fapt

acoperită cu o peliculă de corn groasă, aşa cum au de obicei mâinile luptătorilor de karate. Capul lui Armless era tot atât de dur şi lustruit ca o cască sculptată în fildeş. O cască naturală, o cască de material cornos şi piele întărită prin antrenamente.

"E nebun", declarase în timpul unui interogatoriu unul din foştii săi tovarăşi de celulă. "Înainte de-a se lansa în spargeri, fusese campion de arte marțiale. Nenorocul lui a fost că, într-o zi, la o bancă, un seif minat i s-a băşit între labe, smulgându-i ambele brațe! N-a putut suporta gândul de a se vedea dat la o parte, aşa că a reluat antrenamentele, folosindu-şi capul, de astă dată. Vă prindeți de amploarea țicnelii? Dădea cu craniul în saci de nisip, cinci-şase ore pe zi, ca să şi-l întărească! În cele din urmă, l-a preschimbat într-un adevărat ciocan. Dar luați seama, e primejdios la culme!"

Mathias înghiți în sec, simțind un nod de nerăbdare în gât. Armless se apropia de magazinul cu bijuterii, continuând să surâdă, cu un aer nătâng, dezarmant. Deodată, îşi dădu ceafa pe spate, luându-şi avânt. Toți muşchii gâtului îi tresăltară ca nişte cabluri, iar fruntea i se coborî cu o viteză fulgerătoare, percutând sticla blindată cu forța unei ghiulele de tun! Vitrina explodă într-o cascadă cristalină, stârnind în acelaşi timp urletul sirenei de alarmă. Dar Armless îşi introdusese deja capul în interiorul vitrinei şi, cu dinții, apucase trei-patru coliere cu diamante etalate pe *présentoir*-ele de catifea roşie. Înmărmurit, Mathias îl privi cum "păştea" pietrele prețioase aidoma unui porc râmând cu râtul prin turbă, în câteva clipe, infirmul ieşi din vitrina spartă, ținând între fălcile încleştate o jumătate de duzină de salbe ce-i atârnau de ambele părți ale gurii, aruncând străfulgerări luminoase. Un gardian încercă să intervină, dar când vru să-l apuce pe mutilat cu brațele, acesta îi expedie o năucitoare "lovitură de ghiulea" în plină figură. Din locul unde se afla, Mathias auzi distinct trosnetul oaselor zdrobite. Nenorocitul paznic se trase înapoi, orbit, cu arcadele deschise, nasul rupt, dinții fărâmați, vomând un şuvoi de sânge. Trecătorii începură să urle. Armless se repezi

la ei ca un berbec, croindu-şi drum prin mulțime. De fiecare dată când izbea câte un piept sau vreo spinare se auzeau pârâind coastele ori vertebrele. În numai câteva secunde, trotuarul fu presărat cu răniți.

Mathias ieşi de după stâlpul ce-i servise drept paravan. Ştia că n-avea dreptul să-şi părăsească poziția de observator, dar nu era în stare să asiste la un asemenea dezastru fără să întreprindă nimic. Apucându-şi biblia de fier, desfăcu siguranța cotorului şi desprinse prima pagină a cărții sfinte. Fila numărul l a "Facerii" se prezenta sub forma unei subțiri lame de oțel cu patru colțuri primejdios ascuțite. Dacă ştiai s-o mânuieşti, puteai considera că ții în mâini o stea ninja rectangulară sau o gigantică lamă de ras. Mathias traversă strada pentru a-i ieşi în întâmpinare lui Cască-de-os. Nu se punea problema să rişte nici cea mai mică înfruntare corp-la-corp cu dementul karateka, era perfect conştient de asta. Repezindu-şi brațul ca un aruncător de pumnale, Fanning făcu să şuiere prima pagină a Vechiului Testament, care sfâşie aerul cu un mieunat mătăsos.

"Dacă-l ating la beregată...", îşi spuse el. Dar Armless auzise şuieratul lamei şi sări la intercepție ca un fotbalist executând "un cap" asupra mingii. Foaia de oțel se înfipse superficial în stratul cornos ce-i acoperea craniul fără a-l vătăma. Mathias strecură printre dinți o înjurătură şi dădu să smulgă o nouă pagină. Armless slobozi un nechezat batjocoritor şi se topi în beznă, cu colierele biciuindu-i obrajii, în vreme ce primul verset din "Facere" implântat în țeasta sa oscila ca o carte de joc! Scena ar fi putut să pară grotescă, dacă trotuarele n-ar fi fost acoperite de bărbați şi femei cu coloana vertebrală ruptă. Mathias mormăi o obscenitate.

N-avea putere să-l urmărească pe nebun. De altfel, atacându-l cu o pagină din biblia sa de luptă, îşi depăşise deja drepturile. Dacă vreunui martor i-ar fi trecut prin minte să raporteze episodul la comisariatul general, Fanning n-ar fi scăpat fără o sancțiune disciplinară. În primele zile ale aplicării planului anti-rateuri, mulți polițişti suportaseră

consecințele, fiind chemați la ordine. Unii dintre ei fuseseră suspendați, în vreme ce alții primiseră pedepse cu închisoarea exagerat de grele. Din acel moment, inițiativa aparținea *Unităților de Justiție Autonomă*, care aveau rolul de a aplica sentințe expeditive şi robotizate, unicul lor merit — considera Fanning — constând în a descongestiona puşcăriile şi a lăsa avocații pe drumuri.

Cu furia răsucindu-i măruntaiele, Mathias traversă bulevardul pentru a lua poziție în fața vitrinei sparte. Gardianul gemea, rezemat de un felinar. Chipul său zdrobit părea groaznic de *plat*. La colțurile buzelor îi şiroia sângele şi, din când în când, scuipa resturi de dinți. Mathias îşi luă rozariul, îngenunche lângă rănit şi se prefăcu că se roagă. Pentru toată lumea, trebuia să rămână *Mechanic Preacher*, predicatorul adulat de sado-masochişti. Majoritatea celor loviți de Cască-de-os erau pe moarte, cu plămânii perforați de aşchiile cuştii toracice sfărâmate. Cei cu şira spinării fracturată clipeau disperați din ochi, repetând că nu-şi mai simt picioarele.

Fanning numără vreo zece cazuri grave. Armless străbătuse mulțimea cu eficacitatea unui taur furios. Fostul polițist strânse din fălci gândindu-se că i-ar fi ajuns un simplu glonț de .45 pentru a-l opri pe scrântit. Numai că, de la interzicerea comerțului cu arme de foc, deținerea unui nenorocit de Derringer te-ar fi expediat drept în boxa acuzaților la tribunalul de flagrante delicte. Un huruit de tanc răsună din josul bulevardului. Mathias schiță câteva binecuvântări, îşi învârti rozariul şi se ridică. Sado-masochiştii (sperând fără-ndoială reluarea predicii!) veniseră să îngenuncheze lângă bordura trotuarului, în apa din rigolă. Din solidaritate cu victimele *hold-up*-ului, îşi smulseră pansamentele şi începură să-şi scarpine rănile pentru a sângera abundent.

— Frate, o, frate, gemeau ei, consolează-ne! Ajută-ne să luăm asupra noastră suferințele celor inocenți! Vrem să

împărtăşim durerea mieilor răniți! "Adunătură de țâcniți!", îşi spuse Mathias, binecuvântându-i în grabă.

Unitatea de Justiție Autonomă urca strada, în întuneric, putea fi uşor confundată cu un buldozer sau un tanc. Turela nichelată, montată deasupra unor şenile cu articulații multiple, de tip "schelet", avansa greoi balansându-şi brațul de intervenție: un enorm cleşte asemănător cu o mână metalică, care - teoretic - trebuia să servească la prinderea criminalilor din fugă.

Unitatea de Justiție Autonomă era invulnerabilă. Fiind blindată, nu se temea nici de proiectile, nici chiar de explozia unei grenade. Puterea sa de înaintare îi permitea să dărâme fără efort o fațadă pentru a pătrunde în interiorul unei clădiri în care fuseseră sechestrați ostatici. Cleştele articulat, de o extraordinară finețe prehensilă, ale cărui degete puteau genera, fiecare în parte, o micro-mână capabilă să repare rotițele unui ceas-brățară, o făcea deosebit de performantă în operațiunile de deminare. În principiu, ea fusese concepută spre a suplini armele de foc şi pentru a-i ajuta eficient pe cei denumiți "copoii cu mâinile goale". Unitatea de Justiție Autonomă se angaja în urmărirea criminalilor semnalați de "cercetaşi", luându-le urma cu ajutorul unor detectori, de-o mie de ori mai sensibili decât nasul unui câine. La sfârşit, când banditul era prins în vreo fundătură, îl culegea cu cleştele prehensil şi-l plasa în interiorul chesonului judiciar instalat în spatele brațului mobil.

În mintea reformatorilor, aceasta era mare inovație: un cheson al justiției! O cutie blindată doar cu puțin mai mare decât un dulap, care, în câteva secunde, devenea simultan temniță, tribunal şi sală de execuții. Odată criminalul capturat, ordinatorul ce controla mişcările unității de intervenție avea sarcina de a-l judeca fără nici cea mai mică amânare, într-un interval de timp ce nu depăşea două minute.

"O justiție expeditivă şi eficace!", mugise ministrul, "asta-i ceea ce revendică populația. Nu se mai pune problema să

înfundăm puşcăriile cu asasini al căror proces e prelungit la nesfârşit, şi nici să-i mai întreţinem pe cheltuiala contribuabililor pe aceşti câini turbaţi! Trebuie să lovim rapid şi eficient! De vreme ce poliţia e incapabilă s-o facă fără să dea rateuri, această sarcină va reveni *Unităţilor de justiţie autonome*! De-acum înainte, toate flagrantele delicte vor fi aduse în instanţă imediat ce s-a efectuat captura. Logica şi răceala ordinatorului ne vor scuti de patimi şi de prejudecăţi. Procedura judiciară va fi accelerată, fără a-şi pierde nimic din echitate. Nu-e vorba de o legalizare a linşajului! Maşinile vor judeca în funcţie de elementele înregistrate în memoria fişierului central al poliţiei. Se va ţine seama de totul: de diferitele mărturii, de natura delictului, iar sentinţa va fi pronunţată la faţa locului!"

La faţa locului... Acesta era cuvântul-cheie, cuvântul magic. Poporul dorea eficacitate! Încrederea sa în serviciile de poliţie tindea în prezent spre zero absolut. Corupţia, eşecurile repetate îl împinseseră, pas cu pas, să transfere puterea justiţiară unităţilor robotizate, pe care le considera imparţiale şi rapide.

Mathias Fanning ştia că, în realitate, maşinile de intervenţie nu erau decât nişte abatoare pe roţi, nişte parodii legalizate. De cum ajungea în carcera blindată, criminalul era condamnat să suporte pedeapsa prin foc. Cubul din fier era practic căptuşit cu rezistenţe electrice capabile să emită o căldură înspăimântătoare. Toată subtilitatea judecăţii cibernetice consta în a determina tipul de arsură aplicat condamnatului! Asta implica evantaiul clasic al arsurilor de gradul întâi, doi şi trei, până la carbonizare şi incinerare pur şi simplu!

Mathias văzuse indivizi arestaţi pentru conducerea maşinii sub influenţa alcoolului ieşind din cub cu hainele pârlite, cu pielea acoperită de băşici enorme, cu părul redus la starea unei mirişti gudronoase. Dar mai erau şi hoţi de poşete, pe care maşinăria îi scuipa goi, înroşiţi, cu carnea tot atât de caramelizată precum cea a unui pui învârtit pe frigare. Şi

autorii de spargeri, pe care bena îi evacua pe caldarâm preschimbați în mumii carbonizate şi sfărâmicioase. Mathias văzuse multe asemenea sinistre păpuşi micşorate prin frigere, mulți gnomi de smoală copți ca nişte foetuşi uitați în rotisor. Nenumărați. Mult prea mulți...

În general, mulțimea aplauda, satisfăcută de această procedură expeditivă care o făcea să atingă cu degetul realitatea justiției... a justiției SALE. De-acum se sfârşise cu interminabilele încarcerări preventive, cu procesele trucate, cu magistrații corupți. Apăruse cuptorul, ca remediu al dezordinii. Maşina trambala în burta-i un infern portativ, a cărui muşcătură se năpustea asupra nelegiuitului după intensitatea greşelii comise.

Dar Fanning detesta acest rug ambulant şi demagogic ce-şi distribuia suflul aruncătoarelor de flăcări după pofta inimii. Nu-şi făcea nici o iluzie asupra imparțialității sentințelor. Avea cunoştință de faptul că ordinatorul distribuia în general pedepsele în funcție de vociferările gloatei masate în exterior. Clientul era întotdeauna rege, şi nu rareori vedeai un simplu hoț de tarabă părăsind şandramaua sub forma unui morman de cărbune pentru că o hoardă de negustori furioşi urlaseră "La moarte!", bătând cu pumnii în blindajul unității mobile.

Mathias se dezmetici din gânduri. Maşina nichelată se oprise în dreptul magazinului de bijuterii. De îndată, mulțimea de gură-cască se năpusti spre ea, cu chipurile înălțate spre turela de detecție.

— A fugit într-acolo! urlară ei în cor, cu degetul îndreptat în direcția arcadelor. Era un ciung cu o cască pe cap!

Mathias se îndepărtă cu paşi mici. Se temea de rateurile unității mobile, ordinatorul rudimentar care o guverna având toate şansele să-l interpeleze pe "agentul Fanning" pentru a completa informația, dezvăluind astfel identitatea *Mechanic Preacher*-ului! Tancul demară pe saşiul său şenilat ce imprima urme adânci în asfaltul moale. Brațul articulat se depliase clănțănind, iar mulțimea lăsase să-i scape un "Oooh!" impresionant. Mathias se refugie sub un portal. Nu-i

plăcea deloc să se afle în apropierea acelui cleşte gigantic. La comisariatul central se şuşoteau poveşti oribile cu nevinovaţi capturaţi din greşeală şi zdrobiţi între falangele metalice încă înainte chiar de-a fi aruncaţi în interiorul chesonului judiciar. Maşina înainta, făcând să vibreze vitrinele. Fanning avu curioasa senzaţie că vedea trecând un eşafod de execuţii publice... un fel de ghilotină motorizată sau de spânzurătoare pe roţi.

Nu-şi făcea nici o iluzie. *Unităţile de Justiţie Autonomă* nu prindeau niciodată decât plevuşcă. Rechinii mari, ca Armless şi confraţii săi, n-aveau de ce să se teamă de ele. Maşinăriile se dovedeau a fi prea greoaie, prea lente, şi era uşor sa le laşi în urmă, cu condiţia să-ţi fi pregătit un itinerar de fugă cuprinzând traversarea unei ape sau parcurgerea unui labirint de străduţe prea strâmte. Fireşte, exista întotdeauna riscul ca maşina să-nceapă să treacă prin ziduri pentru a o luă pe scurtătură, dar o asemenea procedură rămânea prohibită în perimetrul cartierelor de vază. Vânatul tancurilor justiţiare era de regulă derizoriu şi compus aproape numai din alcoolici, nebuni, borfaşi amatori şi hoţi mărunţi şi neîndemânatici. Dar aspectul spectaculos al sentinţelor ajungea pentru a linişti o populaţie terorizată de lipsa de securitate.

Mathias îşi luă emiţătorul portativ şi apăsă tasta de apel,

— Aici *Mechanic Preacher*, murmură el. Părăsesc reţeaua. Voi fi acasă toată noaptea. Salut.

După ce se asigură că unitatea motorizată se îndepărtase, îşi reluă drumul pe sub arcade.

Într-o zi sau alta va trebui să se ocupe personal de Cască-de-os. Totodată, dacă ar fi comis cea mai mică eroare, soarta sa n-ar fi fost deloc de invidiat. Justiţiarii solitari nu erau prea apreciaţi, şi toţi aceia care încercaseră să rezolve problemele de capul lor sfârşiseră în infernul portativ al rugului mobil. A fi arestat cu o armă în mână echivala cu a-ţi semna propria condamnare la moarte.

Grăbi pasul, cuprins brusc de teamă. Îl văzuse cineva aruncând lama de fier spre Armless? Era de ajuns ca un martor să se ducă să raporteze această anecdotă la comisariatul central pentru a-i atrage toate necazurile din lume!

"Ce te-a apucat, fir-ar să fie!", se dojeni singur. "Frumoasă figură făceai dacă muchea paginii s-ar fi înfipt în gâtul lui Cască-de-os! N-ai fi putut găsi nici o scuză. Nici una!"

Îşi trecu mâna peste frunte pentru a-şi şterge sudoarea ce-i îmbrobona rădăcina firelor de păr. De ce se mai agăța de imaginea desuetă a ceea ce fusese cândva? Soldații asfaltului nu mai existau. Nu i se cerea nimic altceva decât să joace rolul unui semnal de alarmă omenesc. Menirea lui era să pândească şi să cheme în ajutor. Îşi fixă biblia grea pe şold şi coborî spre metrou.

CAPITOLUL II

Stația era pustie. În şanțul ce despărțea cele două peroane, şinele aveau o strălucire uleioasă. Pretutindeni, bilete de metrou biodegradabile garantate putrezeau, răspândind un miros de frunze moarte stropite cu urină de cal. Mathias începu să-şi privească fix picioarele. Dizolvându-se, biletele brăzdate cu roşu dobândeau o consistență cleioasă, amintind-o pe aceea a cojilor de banană. Dacă le călcâi, riscai să aluneci, să-ți pierzi echilibrul şi să te prăbuşeşti între linii. De altfel, o asociație a consumatorilor pusese în circulație un studiu statistic ce căuta să dovedească faptul că recrudescența sinuciderilor în rețeaua metropolitanului era un mit fabricat de guvern. Un mit creat piesă cu piesă pentru a masca accidentele provocate de răspândirea nelimitată a biletelor autodizolvante a căror acumulare sfârşea prin a transforma peroanele în veritabile patinoare. În sinea lui, Mathias împărtăşea această părere. Consiliul municipal, pur şi simplu, se spăla pe mâini.

Utilizarea biletelor, a ambalajelor şi ziarelor cu dezintegrare accelerată permisese renunțarea la serviciile măturătorilor. Gunoaiele dispăreau de la sine în vreo zece ore, iar peroanele redeveneau strălucitoare după o noapte de disoluție în cursul căreia toate hârtiile abandonate se autodigerau, răspândind o duhoare de fructe stricate. Nu era mai puțin adevărat că un mare număr de pretinse sinucideri aveau loc tocmai noaptea, în perioada când detritusul atingea un stadiu de vâscozitate avansată.

Mathias pipăi cu vârful pantofului un pachet de țigări, având senzația că striveşte o broască moartă. Dacă făceai imprudența să alergi pentru a prinde garnitura, aveai şansa să aluneci uşor pe una din acele flegme de consistența cauciucului şi să zbori cu capul înainte pe şina de alimentare. Oftă. Diversele născociri sub formă de *gadget*-uri, obiectele cele mai banale se transformau încetul cu încetul în capcane, deseori mortale. Un pas greu îl făcu să ridice capul. Pe scara ce ducea spre peron cobora un om îmbrăcat în armură de protecție urbană. Carapacea cu care era acoperit îi conferea alura unui scafandru cu încălțări plumbuite. Acea carcasă anti-explozii făcea din individ un soi de bibendum bulonat şi grotesc, cu gesturi aproximative. O cască de plexiglas îi acoperea capul ca un bol răsturnat sau ca o ventuză enormă.

Utilizarea scafandrilor de protecție urbană era în curs de-a deveni o modă. *Nu mai fiți la discreția unei agresiuni sau a unui atentat!* îndemnau reclamele. *Deveniți intangibili! Înconjurați-vă cu o carapace rezistentă în fața gloanțelor şi a exploziilor! Plimbați-vă pe stradă la orice oră din zi şi din noapte! De-acum încolo nu vă veți mai sinchisi de locurile rău famate şi veți râde în fața agresorilor, căci veți fi INTANGIBIL!* În fiecare noapte, Mathias întâlnea, tot mai mulți asemenea scafandri ai spaimei, încuiați de două ori în armura lor anti-glonț. Metroul, reputat ca periculos, era adevăratul lor loc de întrunire; dar era aproape ziua când această practică avea să se generalizeze şi la suprafață, era sigur. Psihoza agresiunilor influența mentalitățile. Deja, fabricanți întreprinzători scoteau

pe piață scafandri cu prețuri din ce în ce mai accesibile. Mathias cunoştea totul despre evoluția răului din moment ce până şi Patricia era atinsă. În fiecare seară, când revenea acasă, o descoperea trântită pe pat, consultând nenumărate cataloage de "protecție civilă", însemnând referințe, comparând modele. "E scump", spunea ea, "dar ai văzut? îți acordă credit... Ție, care eşti funcționar, nu ți-ar fi greu să obții facilitățile de plată". Facilități de plată! N-avea de gând să dea apă la moară fobiilor tinerei femei permițându-i să se închidă într-un seif ambulant.

Până-n prezent făcuse pe surdul, dar momentul de criză se apropia, implacabil. "Puțin îți pasă dacă sunt violată!", îl înfruntase ea de curând. "Ca să faci economii, ai prefera să rămân aici, între patru pereți, cât e ziua de lungă. M-am săturat! Evident, tu ştii să te bați, te joci de-a luptătorul de stradă... Dar eu? Eu, ce pot face dacă sunt agresată?"

Cataloagele nu mai încăpeau în cutia de scrisori. În fiecare dimineață găsea altele noi: "Protecția civilă", bineînțeles, dar şi "Carapacea populară", ca şi "Armura particularilor". El le arunca, dar Patricia îşi procura altele. Nici măcar în timpul cinei nu se putea împiedica să nu răsfoiască acele pagini împuțite acoperite cu schițe, cu planuri în secțiune şi eseuri comparative.

— Îți dai seama, gâfâia ea, modelul 26 a fost testat cu bazooka de la mai puțin de cincisprezece metri! Poate fi încuiat pe dinăuntru cu ajutorul unei combinații secrete...

— Ştiu, răspundea exasperat Mathias. Azi după-amiază, a fost un caz în metrou. Un tip făcuse infarct şi era ferecat într-un model 26 sau 27 cu încuietoare internă. N-au putut să-l scoată pentru a-i administra primul ajutor. Era închis în armura aia ca un lingou de aur într-un seif. Felcerii s-au uitat la el cum crăpa, prin hubloul căştii. Asta-i tot ce-au putut face pentru el...

Patricia nu gusta deloc acest gen de anecdote.

— Evident, vocifera ea, iei întotdeauna cazurile speciale. Dar în curând oamenii au să-şi comunice codul încuietorii la

comisariatul de arondisment. În caz de boală, serviciile de sănătate nu vor avea de făcut decât să ia legătura cu biroul respectiv. Astfel vor putea să aibă acces la pupitrul auxiliar de comandă care...

Asemenea discuții îi provocau lui Fanning puseuri de tensiune, silindu-l la eforturi supraomeneşti ca să nu izbucnească în crize de furie.

Uneori i se întâmpla să îndoaie o farfurie izbind-o cu furculița, dar Patricia nu-i dădea atenție, ci continua să frunzărească neobosită cataloagele, zgomotul paginilor plesnindu-l pe Mathias peste urechi ca zborul agasant al unui fluture cu aripile de hârtie glasată.

Scafandrii defilau: roşii, galbeni, cocoşați, burtoşi, cu căşti transparente sau coifuri străpunse doar de o fantă îngustă pentru vedere. Armuri umflate şi greoaie ieşite direct din albumele vechi de science-fiction. S-ar fi zis că erau nişte roboți eviscerați, din care nu mai rămăsese decât învelişul. Iar Mathias începea să presupună că negustorii de vechituri recuperau carcasele acestora din depozitele de gunoaie, ca tăbăcarii de odinioară ce umblau din fermă-n fermă pentru a cumpăra pieile însângerate agățate într-un cui sub streaşina vreunui grajd. Da, pielea roboților vechi se recicla după ce era golită de măruntaiele mâncate de scurtcircuite. Li se reîmprospătau culorile, fiind apoi vândute oamenilor, la fel cum se vinde blana unei pantere, transformată în mantou prin vraja câtorva tăieturi de foarfecă.

"E ca şi cum s-ar preschimba nişte pompe vechi de benzină în halat de baie!", se gândea deseori Mathias, în vreme ce mesteca bucățele de hrană congelată, trăgând cu coada ochiului la hora scafandrilor între degetele Patriciei. Privea profilul de femeie-copil al acestei adolescente prea coapte, părul negru ca pana corbului tuns în formă de cască, gâtul alb, interminabil, nasul mic ca de păpuşă, puțin cam obraznic. Degaja din ea o impresie de fragilitate febrilă, accentuată de imaginea brațelor slăbănoage, lipsite de cel mai mic pistrui.

Goală, Patricia oferea spectacolul unui pântec scobit, a unei piei mătăsoase, întinsă pe creasta oaselor şi a articulațiilor. De la o vreme îşi decolora părul pubian, urmând capriciile modei, abordând rând pe rând un smoc albastru, galben sau verde. Lectura asiduă a revistelor feminine făcuse din ea o fanatică a cremelor "de sculptură anatomică". Dilatând sau constrângând structura epidermei, acestea permiteau dezvoltarea sau reducerea, după plac, a volumului sânilor, şoldurilor, coapselor. Tânăra petrecea ore întregi în fața oglinzii, cu degetele încleiate de pomădа, jonglând cu diversele borcănaşe de unguent. Lunea, îşi mărea circumferința pieptului cu douăzeci de centimetri, agățându-şi pe torace mamele hipertrofiate de mărimea unei mingi de rugby.

— Priveşte! exulta ea. Nu găseşti că am aerul unei adevărate femei? Astea, cel puțin, sunt cât două bidonaşe!

Marțea, se îngrozea de acele excrescențe şi se fricționa cu cremă reductoare, modelându-şi un piept de adolescentă.

— Sfârcuri, repeta ea, nimic mai mult decât sfârcuri! Sâni care abia au făcut ochi. Un tors de fetiță. E drăguț, nu?

Mathias se mulțumea să clatine din cap. La început, îi atrăsese atenția Patriciei asupra pericolului pe care-l reprezenta folosirea prelungită a unor asemenea produse, dar femeia refuzase întotdeauna să-l asculte. Se încăpățâna să se lăfăie goală în fața oglinzii din baie, între flacoanele sale cu cremă magică, într-o săptămână se hotăra să devină "un Rubens veritabil", în alta se mulțumea cu "o proiecție anorexică, un ogar cu coastele scoase, la numărătoare"...

Fanning renunțase să mai discute. Privea trupul tovarăşei sale de viață umflându-se şi contractându-se, bântuit de o angoasă surdă. Acea anatomie în continuă schimbare îi dădea impresia că trăieşte cu o păpuşă gonflabilă, rând pe rând flască sau atingând limita spargerii.

- Astăzi mi-am făcut fese mari, arunca ea câteodată. Bărbaților le plac astea. Mâine voi încerca să-mi umflu gura. Te-ar excita să am buze de negresă?

Mathias răspundea "da... nu...", neştiind ce atitudine să adopte pentru a nu-i provoca noi crize de nervi. Se dusese la comisia de igienă comercială, încercând să se informeze dacă exista vreun dosar referitor la acele produse, dar fusese purtat cu vorba. Organizațiile consumatorilor se arătaseră şi ele evazive, tot efortul lor îndreptându-se actualmente spre campania vizând interzicerea biletelor de metrou autodizolvante. "Problema e înscrisă în programul nostru, n-am crede că aceasta reprezintă marea urgență", îi declarase o militantă cu nişte sâni enormi. Garnitura țâşni din tunel cu un şuierat de reactor, făcându-l pe Fanning să tresară. Vagoanele acoperite cu vopsea anti-graffiti erau colorate toate în cenuşiu. Se pretindea că învelişul lor avea facultatea de a digera toți pigmenții depuşi pe suprafața sa: cerneală, vopsea, smoală. Grație acestei stratageme, vagoanele se putuseră debarasa de nenumăratele obscenități înscrise pe pereți. Astfel, exista posibilitatea să călătoreşti cu toată familia fără a mai fi obligat să legi o panglică neagră peste ochii copiilor ca să-i împiedici să-şi omoare timpul descifrând inscripții de genul "Pompează-mi nodu, javră" sau "Tânără fată plină de bunăvoință caut pâine de zahăr pentru dilatație anală"... Toate fiind însoțite, evident, de desene explicative. În prezent, vagoanele devorau aceste insanități în cel mult zece secunde, fapt descurajant pentru majoritatea autorilor de inscripții. Trebuia însă să ai grijă să nu te rezemi de pereții auto-curățitori, căci enzimele încorporate în vopsea digerau cu aceeaşi plăcere şi culoarea şi desenele hainelor!

În orele de vârf, când mulțimea se strivea, lipindu-se de metalul vagoanelor, cămăşile şi rochiile înflorate îşi pierdeau motivele, devenind cenuşii. Pentru a înlătura acest inconvenient, pe timpul deplasării se purtau tunici lungi croite dintr-o pânză grosolană, supranumite "bluze de transport".

Mathias se urcă într-un vagon gol. Bărbatul cu costum de scafandru se strecură chinuit în vagonul vecin şi se lăsă să cadă pe un scaun. Cu mâinile încrucişate pe burdihanul

blindat al armurii, închise ochii şi adoptă o atitudine de relaxare. Se simțea oare bine? Fanning nu ştia ce să creadă. Un costum de protecție urbană i-ar fi fost de ajuns Patriciei pentru a-i reda echilibrul? Nimic mai nesigur! Mathias auzise vorbindu-se despre nevrozații ce trăiau în scafandrul lor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, refuzând să iasă fie doar pentru a face un duş sau a-şi satisface necesitățile fiziologice! Unii înaintaseră acțiune de divorț pentru că soțiile nu-şi lepădau armurile nici măcar în patul conjugal. În general, femeile contractau în mai mare măsură acest tip de psihoză decât bărbații. Frica lor de violuri colective, al căror teatru era adesea metroul, le alimenta dorința de securitate.

Fanning se temea ca Patricia să nu cadă victimă aceleiaşi fobii. Odată încuiată de două ori în cochilia ei, va mai avea oare curaj să înfrunte "în pielea goală" lumea cotidiană? Pentru acest unic motiv refuza să cedeze capriciului ei. Nu ținea să sfârşească lovită de complexul broaştei țestoase.

Trenul gonea de-a lungul tunelurilor, într-un vacarm de avalanşă subterană. Fanning închise ochii. Se simțea obosit şi nemulțumit de toate. Biblia de luptă, sprijinită pe genunchi, cântărea o tonă. Mişcarea vagoanelor îl legăna, şi moțăi probabil timp de trei sau patru minute.

Pe neaşteptate tresări, cuprins de certitudinea unui pericol iminent. Instinctiv, îşi băgă mâna în buzunar, apucă şiragul de bile şi sări în picioare.

Vagonul era gol, şi totuşi undele amenințării continuau să-i facă nervii să vibreze. Aruncă o privire rapidă de jur-împrejur. În vagonul vecin, omul îmbrăcat în scafandru se lupta stângaci cu doi vagabonzi înarmați cu arzătoare portative, înțepenit între două banchete. Jenat de rigiditatea articulațiilor sale rudimentare, nefericitul încerca zadarnic să îndepărteze flacăra şuierătoare a lămpilor de sudură ale căror limbi albastre băşicau plasticul antiglonț al cuirasei!

"La dracu", înjură Fanning, "ăia sunt pe cale să-l deschidă ca pe un seif!"

Fără să stea prea mult pe gânduri, se năpusti asupra uşii despărțitoare. De cealaltă parte a geamului, omul în armură se zbătea ca o țestoasă răsturnată pe spate. Arzătoarele îi desenau un cerc carbonizat pe burtă. Armura pe care o purta fusese concepută pentru a rezista proiectilelor, nu efracțiilor. Cochilia se acoperea cu băşici, devenind concavă, ca şi cum ar fi fost aspirată din interior.

Mathias îşi luă crucifixul, strecură un braț al acestuia în broasca uşii şi zvâcni din încheietura mâinii. Batantul se deschise.

Dintr-un salt, trecu prin burduful de comunicare şi atacă al doilea panou. Vacarmul ramei îi acoperise înaintarea. Când năvăli în vagon, cei doi derbedei schițară o mişcare de retragere. Fanning nu le lăsă timp să reacționeze: rozariul cromat şuieră prin aer şi se prăvăli peste fețele lor, zdrobind, ca de obicei, pometi, buze, arcade. Trenul se opri.

— O ştergem! O ştergem! urlă cel ce părea să fie şeful.

Borfaşii se repeziră spre uşa glisantă şi săriră pe peron, lăsând în urmă pete sângerii.

Fanning stinse lămpile de sudură ce se rostogoliseră sub o banchetă. Omul în cuirasă se ridică greoi.

— Cum vă simțiți? îl întrebă Mathias. Nu v-ați ars prea rău?

— Nu, sughiță necunoscutul, dar fără dumneavoastră cuirasa mea n-ar mai fi rezistat nici măcar o secundă. S-a mai tras asupra mea, dar pentru prima oară mi se întâmplă aşa ceva...

Ezită, vizibil stânjenit, înainte de a adăuga:

— Vă mulțumesc, frate, dar țin să vă reamintesc că ați încălcat regulamentul urban. Nimeni n-are dezlegare să facă dreptate cu de la sine putere. Ar fi trebuit să coborâți în stație pentru a da alarma cu ajutorul intercomului amplasat pe peron...

— Dacă o făceam, ar fi avut de-o mie de ori timpul să vă scoată din porcăria asta. de cochilie!

Omul încruntă sprâncenele, şocat.

— E posibil, dar, totodată, nu se pune problema să ne întoarcem la epoca justițiarilor solitari! Nu mai suntem barbari.

— Ştiți foarte bine că *Unitățile de Justiție Autonomă* care oficiază în metrou nu pot urca în vagoane. În plus, sunt prea lente şi de cele mai multe ori rama pleacă înainte ca ele să fi putut interveni!

— Bineînțeles, de-asta şi port armură! Mâine, am să-mi cumpăr una mai solidă... În mod normal, ar trebui să vă denunț pentru ceea ce ați făcut. I-ați lovit pe oamenii aceia cu o sălbăticie inimaginabilă.

Degetele lui Fanning se crispară pe boabele rozariului. Nu-i plăcea privirea dulceagă a celui din fața sa. Neocivilizații îl scoteau din minți.

— Rezistența noastră trebuie să fie pasivă, frate! reluă individul, frecându-şi platoşa băşicată. Scafandrii reprezintă singura apărare legitimă pe care ne-o putem permite în fața agresiunilor. Nu aprob intervenția dumneavoastră. V-a coborât pe aceeaşi treaptă cu bandiții care m-au atacat.

Cu fălcile încleştate, Fanning se dădu doi paşi înapoi, nutrind convingerea că ticălosul avea să-l denunțe. Deja i se părea că-l vede urcând treptele comisariatului general şi bătând la uşa biroului de delațiuni.

— Dumneavoastră, un predicator, cum ați putut...

Mathias îl împinse cu umărul şi se îndreptă spre uşă. Trenul frână la nivelul unei noi stații.

— Hei, protestă neocivilizatul, nu plecați aşa! Trebuie să-mi dați numele dumneavoastră!...

Fanning sări pe peron şi fugi spre escalator. Dacă serviciul de denunțuri cupla mărturiile, avea să se pomenească de două ori inculpat. Suficient ca să fie suspendat pe dată!

— Rahat! bombăni el. Dacă mă dau afară o să mă reconvertesc la religie. La urma urmei, nu, sunt eu idolul sado-masochiştilor? N-o să trebuiască decât să fac cheta după ce o să-i pocnesc zdravăn peste bot cu rozariul! Mare scofală!

Ieşi în aer liber. După neoanele din metrou, noaptea i se părea îngrozitor de neagră. Nu era decât la câteva sute de metri de casă. Grăbi pasul. Umezeala îi pătrundea prin haine. Avansa având grijă să circule prin mijlocul drumului, cu şiragul cromat înfăşurat în jurul pumnului. Dar persoana lui degaja o aură de mânie atât de intensă, încât nici un pungaş n-ar fi îndrăznit să-l atace.

Intră în imobil şi, ignorând ascensorul, urcă pe scări până la etajul trei.

— Patricia, anunță el în interfon, eu sunt, deschide...

Uşa pivotă pe sistemul ei hidraulic anti-efracție. Tânăra femeie era în halat, cu un catalog în mână.

— 'seara, bodogăni ea cu o voce plictisită. Ai auzit ce s-a întâmplat la magazinul de bijuterii de pe bulevardul Franklin?

Mathias nu răspunse. Nu vedea decât catalogul şi titlul său enorm, cu litere roşii: PROTECȚIA CIVILĂ şi simbolul firmei, o broască țestoasă cu carapacea din metal cadrilat de buloane.

— Modelul 28 tocmai a fost lansat pe piață, intră în subiect Patricia fără preambul. Poți avea reducere zece la sută dacă-l comanzi în primele cincisprezece zile.

Fanning îşi aruncă biblia şi rozariul pe o mică piesă de mobilier din lemn alb. Odinioară, făcea la fel cu teaca armei sale reglementare. Basculând butoiaşul, ejecta cele şase cartuşe pe care le azvârlea într-o farfurie, apoi îşi golea buzunarele: brasarda, plăcuța de polițist, perechea de cătuşe... Astăzi nu mai avea dreptul la nici unul dintre obiectele acestea magice. Chiar şi biblia de luptă constituia o infracțiune față de regulamentul cercetaşilor.

Îşi croi apoi drum până în bucătărie, încercând să nu vadă nimic din dezordinea exasperantă ce caracteriza apartamentul în care locuiau. Patricia îşi petrecea zilele în mijlocul unui haos în progresie constantă, fără să se sinchisească, de pildă, că salteaua era pusă direct pe podea, lângă o piramidă neregulată făcută din reviste, slipuri, săculețe de protecții periodice şi produse de înfrumusețare.

Deschizând frigiderul, Mathias constată că puiul fript era în curs de cicatrizare şi că o piele nouă, roz, elastică... *şi crudă!* se reconstituia sub crusta aurie. Se strâmbă dezgustat. Era întotdeauna aceeaşi poveste cu animalele crescute sintetic: nu se hotărau niciodată să moară complet şi anumite mecanisme fiziologice de-ale lor se încăpățânau să funcționeze în ciuda sejurului prelungit în interiorul unui cuptor sau al unei oale! Astfel, deseori vedeai reformându-se solzi proaspeți pe flancul unui peşte fiert, sau fire de blană crescând pe o pulpă de iepure cu muştar.

În silă, Mathias scoase platoul din frigider. Detesta să aibă impresia de a devora un animal încă viu. Se aplecă deasupra carcasei. Nu încăpea nici o îndoială: carnea friptă se regenera pe alocuri. "Ce scârboşenie", îşi spuse, "parcă aş avea în farfurie un individ cu arsuri de gradul III şi i-aş scotoci pe sub pansamente cu cuțitul şi furculița!"

Patricia se aşează de cealaltă parte a mesei şi deschise catalogul.

— Ascultă, începu ea, au pus la punct un model total autonom care poate rezista tuturor agresiunilor. E echipat cu un compensator de şoc intern care-ți permite să sari de la etajul trei al unui turn fără să te disloci în momentul impactului.

Mathias ridică din umeri şi încercă să înfigă, cu prudență, cuțitul în spinarea puiului.

— Dacă se întâmplă să cazi pe linia metroului, roțile vagoanelor se vor bloca fără să taie acest nou tip de scafandru, continuă Patricia. Nu mai ai de ce te teme de cutremurele de pământ. Chiar dacă ți s-ar prăbuşi în cap o ditamai clădire, n-ai păți nimic, deoarece platoşa a fost concepută ca să suporte presiuni chiar cu mult mai mari. În plus, exoscheletul care dublează diferitele membre îți măreşte puterea propriilor muşchi. Fii atent aici, e livrat cu o rezervă internă de alimentare care asigură o autonomie de şase luni. Poți să mănânci şi să bei fără a-ți scoate casca timp de-o jumătate de an, îți dai seama?

— Ce minune! mormăi sinistru Mathias. Şi ca să te caci, cum faci?

— Toate dejecțiile sunt automat absorbite de către dublura moltonată anti-bacteriană, care le digeră în câteva minute. Ştii bine, e pe acelaşi principiu ca noile scutece pentru bebeluşi! Am văzut la televizor: rahatul se usucă, se transformă în praf şi ajunge ca o cenuşă. Fiecare scutec ține o săptămână. La scafandru, procedeul a fost perfecționat. Nu mai există durată limită de utilizare.

— Fantastic! bodogăni Mathias examinând copanul pe care-l desprinsese.

Copanul era pe jumătate crud şi sângera acolo unde era tăietura. Sângera ca un animal lovit în plină goană de glonțul unui vânător. Mathias îşi simți stomacul întorcându-i-se pe dos.

— Uite! aruncă Patricia. Uite ce frumos e!

Tânăra bătea într-o pagină cu latul mâinii. Mathias distinse un scafandru de un roşu țipător, cu accesorii de crom, a cărui cască amintea de turela unui tanc.

— Nu-i mai lipsesc decât unul, două tunuri! zise el într-o doară, ca să nu rămână mut.

— Idiotule! se răsti femeia. Ar trebui să ştii că armurile de protecție urbană nu sunt niciodată înarmate. De altfel, îmbrăcat cu aşa ceva, nu mai ai nevoie de mitralieră sau tun, din moment ce te afli la adăpost de orice agresiune. Oamenii vulnerabili sunt aceia care se plimbă cu arma-la ei.

Mathias dădu, distrat din cap.

"Şi dacă alt tip, purtând el însuşi un ALT scafandru, te atacă?" se întrebă. "Dacă dispune şi el de un exoschelet ce-i multiplică forța de zece ori? Nu vă pomeniți amândoi trimişi îndărăt la căsuța de «start»?"

Bărbatul strânse din dinți. Problema era insolubilă. Când toți vor avea câte un scafandru, va trebui să se inventeze altceva. Dar ce anume? *Un scafandru pentru scafandru, poate?* Îşi reprimă un râs nervos. Cursa securității personale risca să transforme fiecare locuitor al oraşului într-o păpuşă

Matrioşa. Dacă obsesia protecţiilor individuale lua amploare, în câţiva ani urmau să aibă scafandri de seară, scafandri de interior, scafandri pentru zi, pentru noapte, pentru oraş, pentru la ţară, pentru...

Simţind că i se învârtea capul, îşi turnă ceva de băut.

CAPITOLUL III

Comisariatul general ocupa patru corpuri de clădire. Era un hangar gigantic din beton, cu piste uleioase pe care rulau greoi Unităţile de Justiţie Autonomă. Ecoul şenilelor făcea imposibilă orice conversaţie, iar uruielile motoarelor care se reglau desăvârşea impresia de garaj pentru tancuri.

Mathias nu se angaja niciodată pe aria de manevră fără o anumită nelinişte. Băltoacele irizate lâncezind pe jos, săgeţile mari ce delimitau locurile de parcare, mârâielile bruşte ale maşinăriilor în curs de revizuire făceau să se nască în el un inexplicabil sentiment de nesiguranţă.

— E ca şi cum m-aş plimba în pijama pe pista de decolare a unui 747, îi spunea el adesea Patriciei. Mi-e frică să nu mă trezesc dintr-o dată între roţile unui bombardier sau să-mi frig botul la reactorul unui F 15.

De fapt, îi era teamă de vecinătatea unităţilor mobile. Înainta printre masele metalice ale maşinilor de intervenţie ca un vânător rătăcit în mijlocul unei turme de elefanţi. Se deplasa supraveghind cleştii articulaţi, aruncând dese priviri peste umăr...

Roboţii de patrulare îi alungaseră pe sticleţi din teritoriul lor, exilându-i în fundul obscurelor birouri situate în partea dinapoi a clădirii. Maşinile domneau peste garaje ca nişte mastodonţi rumegând în mijlocul unei câmpii. Micul popor al mecanicilor trăia în umbra lor, servil, cu sticluţa în mână şi cheia cu filet mereu pregătită. Mecanicii râdeau de poliţiştii decăzuţi şi, la trecerea lor aruncau obscenităţi proferate în argoul garajelor. Pentru ei, foştii soldaţi ai asfaltului nu mai

erau decât nişte contabili ce numărau mărunțişul din amenzi şi parcometre. Câini cu nasul moale, scoşi din coteț ca să deschidă calea marilor care de justiție. Relicve vii, păstrate din milă. Paraziți inutili, pe care confiscarea armei de serviciu îi transformase în nişte castrați. Ei, însă, mecanicii, erau conştienți de propria lor importanță. Maşinile aveau nevoie de ei şi, ca atare, trăiau între labele monştrilor de oțel ca nişte purici în coama unui leu.

Mathias mergea în zig-zag printre bălțile de ulei rezidual, atent la demarajele tancurilor de patrulare ce se îndreptau spre ieşire. Intrarea în biroul inspectorilor se afla chiar la marginea pistei. Duruitul şenilelor făcea să vibreze zidăria de parcă grotele comisariatului ar fi adăpostit un aparat colosal de vibromasaj.

Mathias urcă rapid cele trei trepte ce-l despărțeau de holul izolat fonic. Winnie, o ajutoare brunetă şi osoasă, îmbrăcată într-o uniformă mototolită, albită de uzură la nivelul feselor, îl primi cu o grimasă ursuză.

— Ce pute aşa? exclamă Fanning, izbit de mirosul de putregai ce plutea în sală.

— Maşina de cafea, răspunse Winnie. De ieri o ține tot aşa. Ai crede că pompează apa direct din căcăstoare.

— Hei, Fanning! graseie Goobble, un inspector gras cu pete roşii pe obraz. O iei pe post de frişca? Cu o căcărează sau cu două.

Mathias se prefăcu că râde. Inspectorii nu suportau să nu se râdă de bancurile lor.

— Fanning, bombăni Winnie, cu un ton mai jos, mama Juvia vrea să te vadă. Cred că-ți paşte ceva numărul matricol.

— Mda, reflectă Goobble, o să-şi facă un hamburger cu coaiele tale!

Mathias îşi înghiți saliva. Nu era cu adevărat surprins, totul mergea atât de prost de câteva luni... Se apropie de uşa cu geam şi bătu cu degetul deasupra inscripției: *CĂPITAN JUVIA TRENT. Districtul 6.*

— Intră! strigă un glas de femeie, îngroşat de fumul ţigărilor.

Mathias se conformă. Juvia Trent era frumoasă... dar obeză. Cei doi termeni aparent ireconciliabili se uniseră în persoana ei, formând o curioasă sinteză. Blondă, cu părul făcut coc, bătea spre nouăzeci de kilograme, dar carnea îi era tare ca un pneu bine umflat. Era grasă, adipoasă, însă pernițele ei nu tremurau ca nişte pachete de gelatină, oferind, din contră, un aspect solid destul de stupefiant. De fapt, Juvia Trent părea sculptată într-un bloc de gumă roz. Dădea impresia că gloanțele ar ricoşa pe pielea ei fără a lăsa nici cea mai mică vânătaie. Glumeții povesteau că fusese garda de corp a unui deputat oarecare, dar când se trântise peste el pentru a-i proteja, cu ocazia unui atentat, îl strivise, ceea ce-i adusese retrogradarea la districtul 6. Anecdota probabil era falsă. Alte glasuri "bine informate" şuşoteau că odinioară se oferise să participe ca voluntară la nişte curioase experiențe biochimice patronate de Ministerul Apărării, şi că metabolismul ei suferise efectele secundare. "S-a îngrăşat cu patruzeci de kile într-o singură noapte!", se murmura, "vă dați seama? Seara, la culcare, era frumoasă, iar peste zece ore s-a trezit prefăcută în balenă!" Mathias habar n-avea cât adevăr conțineau aceste bârfe. Juvia Trent îl fascina. Uneori, când era foarte obosit, ar fi vrut să doarmă între sânii ei.

Femeia cea grasă se juca nervoasă cu un creion. O grămadă de listinguri boțite îi umpleau biroul.

— Fanning, trecu ea la atac, statele dumitale de serviciu put la fel ca şi cafeaua din cutia aia nenorocită. Am două plângeri împotriva dumitale. Două portrete-robot au căzut din teleimprimatoare, şi-ți seamănă ca două picături de apă. I-ai atacat pe bătăuşi în metrou, dacă nu mă înşel... Iar cu o oră mai devreme se zice că te-ai dedat unor violențe asupra persoanei numitului Armless.... Martorii te-au văzut aruncându-i o placă de metal în față. Ai noroc că l-ai ratat, altfel erai bun pentru chesonul de incinerare.

— Doamne Sfinte, doamnă Căpitan! mugi surd Mathias. Vă dați seama că ne supunem unei reguli complet absurde? Eu încerc să opresc un criminal, şi devin în ochii legii şi mai periculos decât el?

Juvia se lăsă pe spate în fotoliu. Fața sa de păpuşă îmbuibată avea ceva insolit, ireal, îmbinând într-un mod fascinant frumusețea şi urâțenia. Mâinile ei mototoleau cu nervozitate listingurile.

— Nimic din toate astea nu mi-e străin, Fanning, murmură ea, dar populația nu vrea să-şi asume riscul unei noi epidemii de *Self-Justice!* Aminteşte-ți de toți oamenii ăia care trăgeau unii într-alții cu puşca, pentru istorii cum că pisica s-a pişat pe scări sau careva şi-a parcat prost maşina, în zilele noastre nu se mai vând arme, iar cel care vrea să vâneze iepuri sau potârnichi, trebuie să se supună în prealabil unui examen psihanalitic. Rolul represiv a revenit în totalitate maşinilor. Noi nu mai avem dreptul să avem mâinile mânjite cu sânge. Unica noastră apărare trebuie să fie pasivă.

— Asta-i un catehism al oilor. Dacă gardianul care a-ncercat să-l imobilizeze pe Cască-de-os ar fi fost înarmat, n-ar fi avut acum figura zdrobită.

— Ei haide, toate aceste măsuri nu sunt negative! Şi delincvenții suferă de pe urma dispariției armelor.

— Ştiți bine că indivizii se descurcă altfel. Angajând tipi ca Armless, de exemplu, în plus, am auzit vorbindu-se că există ateliere clandestine unde se confecționează revolvere şi puşti de asalt.

— Asta n-are nici o importanță. Asemenea fenomene vor fi în curând total anacronice. Când toată lumea va fi autoprotejată, nimeni nu se va mai teme că ar putea deveni ținta unei arme de foc. Departamentul de protecție civilă lucrează la punerea la punct a unui scafandru rezistent față de toate tipurile de explozii. Scopul acestei campanii este acela de a generaliza, în anii ce vin, portul cuiraselor urbane.

— Ştiu, mormăi amar Mathias. Curând, toată lumea va trăi în autarhie. Blestematele alea de carcase vor servi în acelaşi

timp drept îmbrăcăminte, drept casă, pat şi sicriu. N-au să mai iasă din ele nici ca să se sărute! Oare inginerii s-au gândit să echipeze ultimul model şi cu un vibrator? Asistăm la naşterea unei psihoze colective, doamnă căpitan! }n trei ani, străzile vor fi pline de scafandri desfundând asfaltul cu tălpile lor de plumb!

Juvia Trent scutură din cap:

— Refuzi să te adaptezi, Fanning! Rămâi agățat de amintiri! Timpul super-polițiştilor înarmați cu .357 magnum a trecut de mult. Suntem ineficienți de două secole. Cum vrei să-i convingem pe contribuabili să nu se mai descurce după cum îi taie capul când noi înşine ne dovedim incapabili să găsim autorii unui jaf? S-a dus epoca justiției personale, astăzi intrăm în era apărării pasive. Sper, oricum, că va provoca mai puține pagube.

— Doamnă căpitan, ştiți bine ca apărarea pasivă e un mit. Bandiții îşi vor cumpăra şi ei scafandri, îi vor meşteri pentru a le anexa tunuri fără recul, sau mitraliere...

— Nu. Armurile noastre nu vor avea de suferit de pe urma nici unui impact. Transformarea lor în car de asalt n-ar servi la nimic. Mathias, nu mă aflu aici ca să polemizez cu tine. Situația este simplă: ai încurcat-o! În două zile, câinii de la poliția poliției or să te muşte de fund. De data asta ai ajuns prea departe, îți vor cere pielea. Te voi pune pe liber, încercând să-ți pledez cauza, încetează însă să te mai preumbli prin oraş deghizat în predicator. Am o misiune să-ți încredințez, un truc simplu care nu-ți va mai da prilejul să spargi capete. O prietenă de-a mea care face inspecții pentru o companie de asigurări caută un copoi competent ca să se ocupe de sistemul de securitate al unei bănci private. Ăsta era domeniul tău, pe vremuri. Nu ți se spunea "ginecologul de seifuri"? Însoțeşte-o şi zâmbeşte-i cu toți dinții. Dacă eşti pus pe liber, va accepta poate să-ți găsească o slujbă în căprăria ei.

Femeia scotoci într-un buzunar al vestonului şi scoase o carte de vizită îndoită.

— O cheamă Muraille, Sarah Muraille. Caut-o cât mai curând posibil. Va fi vorba să-ți bagi degetul în curul Băncii de Depuneri Speciale. O cutie mai degrabă închisă. Deşteaptă-te, bătrâne, nu mai ai nici un viitor în poliție! Ai acum ocazia să sari din mers la momentul potrivit.

Fanning luă cartonaşul, în vreme ce simțea în gură un gust de nămol, ca şi cum s-ar fi spălat pe dinți cu un decoct de nuferi.

"De data asta, s-a sfârşit!", îşi spuse el, îndreptându-se spre uşă.

— Noroc! îi ură cu glas surd Juvia Trent.

Mathias puse mâna pe clanță. Căpităneasa îl privea având în ochi melancolia unei balene. Bărbatul deschise uşa, dând din nou piept cu duhoarea din holul de primire.

— Asta-i un căcat! urla Goobble. Cafeaua din distribuitor e atât de caldă încât topeşte paharele de plastic. N-are nimeni o ceaşcă sau un pahar de sticlă?

Fanning se aşează la o maşină de scris şi puse picioarele pe clape. Avea nevoie să reflecteze. Holul începea să se umple. Banchetele erau ticsite cu vagabonzi veniți să se predea pentru a scăpa de Unitățile de Justiție Autonomă. Era un vechi şiretlic juridic pe care toate haimanalele îl învățau din leagăn. Când o unitate robotizată te imobiliza la capătul unei urmăriri agitate, transformându-ți maşina într-un cub de oțel comprimat, trebuia să scapi spărgând parbrizul şi alergând spre comisariatul central pentru a cere dreptul de azil. Zi de zi, pe caroiajul sălii de primire se rostogoleau indivizi în zdrențe, hirsuți, şiroind de sudoare, care ridicau brațele cerşind:

— Mă predau! Mă predau! Azil! Azil!

Era fraza-cheie, suprema abilitate. Constituirea ca prizonier te sustrăgea automat procedurii de execuție a flagrantelor delicte. Beneficiind de circumstanțe atenuante, aveai dreptul la un veritabil proces. Această jonglerie juridică imaginată de către legislatori avea de fapt unica motivație de a nu lăsa avocații să moară de foame, întotdeauna însă era

hazliu să asişti la apariţia unui vagabond cu sufletul la gură care te implora să-i pui cătuşele, în timp ce unitatea mobilă se îmbulzea în garaj pe urmele lui, cu cleştele ridicat, gata să-l înşface pe delincvent pentru a-i înfunda cu forţa în marmita ei justiţiară! "Azil! Azil!" răcneau micii găinari, simţind vibraţiile carului de asalt cătărându-li-se prin glezne, plonjând cu capul înainte, aidoma hoţilor de mantale din Evul Mediu ce căutau refugiu în incinta sacră a unei biserici pentru a scăpa de arcaşii regelui.

Totuşi, uneori, unitatea de patrulare refuza să abandoneze urmărirea. Atunci, braţul articulat spărgea glasswandul, semănând panica în holul de primire. Ajutoarele-femei o luau la fugă urlând, cu fustele ridicate pe coapse pentru a alerga mai repede, în vreme ce vagabonzii o tuleau în patru labe să se închidă în fundul toaletelor. Cleştele, în schimb, devasta birourile, fărâmiţând maşinile de scris, sfâşiind dosarele. În finalul răfuielii, neştiind pe cine să prindă, înhaţă distribuitorul de cafea, smulgându-l de pe soclu şi stârnind un gheizer de zoaie maronii. O ploaie de zahăr şi lapte praf inundă locul, iar haimanalele, chircite îndărătul tronurilor de smalţ, schelălăiau: "Azil! Azil!" agăţându-se de lanţurile de tras apa.

În acele situaţii trebuia să se facă apel la mecanici, pentru a pune capăt întregului coşmar. Şi gnomii uleioşi din hangar soseau cu chipurile schimonosite în zâmbete sardonice. "Nu-i cine ştie ce complicat", se amuzau ei, "era suficient să apăsaţi pe butonul B 23, acolo, sub al şaselea tablou. Şi pe urmă, oricum, n-aveaţi branşat anihilatorul de urmărire, în cazul ăsta cum vreţi ca unitatea să ştie că intră într-o zonă protejată? Trebuie să fiţi mai serioşi!"

Mecanicii dezmierdau robotul ce duduia, şoptindu-i cuvinte liniştitoare în limbajul maşinilor. Inspectorii se simţeau ca nişte idioţi, iar fetele din biroul de primire roşeau de ruşine dându-şi seama că-şi udaseră chiloţii. Puţin câte puţin, unitatea mobilă se retrăgea, braţul i se replia,

eliberând aparatul de cafea turtit care se rostogolea pe dale, agonizând într-o ultimă hemoragie de cafea arabică.

Mathias oftă. Ştia că Juvia Trent nu vorbea niciodată ca să se afle-n treabă. Dacă ea acționa semnalul de alarmă, însemna că auzea deja şuieratul bombei. Privi cartea de vizită boțită şi citi din nou: *S.A. MURAILLE. Expertize. Controale de securitate*.

Chiar trebuia să-i surâdă femeiuştii ăleia pentru ca ea să catadicsească să-i găsească un post de planton în holul unei companii de asigurări? Îşi zise că Patricia va primi foarte prost vestea concedierii sale. "Fără statutul tău de funcționar n-o să obținem niciodată creditul ăla", urma ea să se smiorcăie. "Niciodată nu vom putea să cumpărăm un scafandru decent! Niciodată!"

Mathias se îndreptă de spate, căutând să-şi amintească tot ce ştia despre Banca de Depuneri Speciale. Era un organism privat, asigurând păstrarea tezaurelor de tot felul: bijuterii, pietre prețioase, opere de artă. Magnații finanței, dictatorii fugari, regii în exil recurgeau regulat la serviciile sale. Niciodată nu se auzise vorbindu-se de cea mai mică tentativă de hold-up. B.D.S. închiria seifuri inviolabile ale căror modele erau ținute secrete. Clienții nu erau acceptați decât pornind de la un cont minim de un miliard... Mathias fluieră încetişor printre dinți.

Holul se umplea de vagabonzi în căutarea azilului. Winnie îi primea bombănind şi le punea cu stoicism cătuşele pe care le culegea dintr-o cutie mare, aşezată lângă uşă. Micile haimanale se supuneau cu bunăvoință, oferindu-şi încheieturile mâinilor la fel cum îți întinzi farfuria la cantină. Toate corporațiile îşi aveau reprezentanții lor: şmanglitorii de poşete, hoții de buzunare, jefuitorii de stații service. Nu lipseau nici exhibiționiştii cu umflătica, aceia care îşi arborau organele genitale monstruoase de pe urma dezvoltării artificiale cu ajutorul injecțiilor hormonale, şi nici târfele trucate cu anatomii delirante, fetele care — pentru a atrage clienții blazați — îşi grefaseră două sau trei perechi de sâni

artificiali, ce le făceau să semene cu nişte cățele cu rău de alăptare. De câtva timp, chirurgia plastică făcea ravagii pe plan sexual. Noile seruri anti-respingere permiteau cele mai fanteziste combinații: se implanta un nas exact deasupra penisului, aşa, "ca să râdem!"; se cosea o guriță pe muntele lui Venus sau o ureche pe fesa stângă, pentru că la modă era monstruozitatea. În general, organele grefate se atrofiau după o lună, apoi se resorbeau, iar în cele din urmă dispăreau complet, fără să lase nici o cicatrice.

Mathias considera degradante aceste "travestiri", dar chirurgii "estetici" le socoteau avantajoase şi nici o lege nu interzicea acest gen de "personalizare", avându-se în vedere faptul că organele grefate nu mai proveneau decât din modelajele protoplasmice. Colegii din brigada de moravuri pretindeau că întâlniseră într-o casă de raport o femeie cu vaginul dințos, precum şi o prostituată al cărei păr pubian fusese înlocuit cu blană de panteră!

Fanning nu ştia dacă era vorba de poveşti de adormit copiii sau de fapte reale. Ridică din umeri şi depuse cartea de vizită în fața telefonului. *S.A. MURAILLE...** Muraille = zidărie, zid, perete (N.T.).Numele avea ceva straniu, granitic.

Mathias formă numărul înscris cu cifre gotice în partea de jos a cartonaşului. Zarurile erau aruncate.

CAPITOLUL IV

Mathias avea senzația că era un peşte acoperit numai cu proprii săi solzi, un animal gol şi fragil deplasându-se prin mijlocul unei armate de scafandri. Întregul bulevard Saint-Amar era împânzit de armuri de protecție urbană. În acest cartier modern, noua modă făcuse ravagii. Îmbrăcat cu blugi, tricou şi bluzon de piele, Fanning încerca un ciudat sentiment de vulnerabilitate. În cadrul acelui perimetru privilegiat, a fi îmbrăcat normal echivala întrucâtva cu un atentat la pudoare.

În jurul lui, scafandrii admirau vitrinele, ieşeau din patiserii cu pachete de prăjituri în mână. Pe terasele cafenelelor, armuri enorme în culori vii beau ciocolată cu ajutorul unui "pai" telescopic ieşind din acvariul ce le servea drept coif. Coloşii de oţel conversau prin intermediul unui megafon fixat în vârful căştii, ca un panaş. Pentru conversaţiile intime, se izolau folosind un cordon audio ce racorda scafandrii la fel de uşor ca diferitele elemente ale unui lanţ stereo.

Mathias se uită la ceas. Sarah Muraille îi dăduse întâlnire la numărul 23 pe bulevardul Saint-Amar.

— Acolo e sediul companiei, precizase ea. Spuneţi-i portarului numele meu şi voi veni să vă iau, altfel nu veţi fi lăsat să intraţi nici chiar dacă vă prezentaţi legitimaţia de ofiţer de poliţie.

Precizările de acest gen îl exasperau pe Fanning, reamintindu-i în ce măsură funcţia sa încetase să-i mai impresioneze pe oameni. Privaţi de armele lor, poliţiştii nu mai erau decât nişte câini ştirbi ale căror lătrături nu mai speriau pe nimeni.

La numărul 23, reperă un şir de litere nichelate ce formau cuvintele: *SWEETON ŞI SWEET. Asigurări*.

Împinse uşa de sticlă blindată şi intră în hol.

Un gardian îmbrăcat ca un amiral se repezi în întâmpinarea sa, cu intenţia vădită de a-l da afară. Mathias îi întinse cartea de vizită a lui Sarah Muraille, apoi merse să se aşeze într-unul dintre fotoliile rezervate vizitatorilor. Jumătate din hol era ocupată de un "vestiar" destinat armurilor de protecţie urbană. Scafandrii, aliniaţi în lungul peretelui, erau menţinuţi în poziţie verticală printr-un sistem de agăţare dotat cu o închizătoare cu cifru. Această concentrare de cuirase goale te ducea cu gândul la galeria expoziţională a vreunui muzeu militar. În timp ce paznicul telefona, Fanning luă o revistă de pe măsuţa joasă. Era unul din acele magazine ilustrate proto-plasmice cărora li se încerca lansarea pe piaţă. Imaginile constituite din bacterii colorate fuseseră grupate în

colonii specializate astfel încât să reproducă perpetuu aceeaşi mişcare. Personajele închise în casetele benzii desenate repetau aşadar acelaşi gest pe toată durata de viață a publicației. Acest aparent tur de forță se baza pur şi simplu pe utilizarea reflexelor rudimentare proprii anumitor protoplasme aduse în prezența unei surse de lumină. Era de ajuns să se selecționeze gelatinele în funcție de mişcarea dorită: translație de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, întindere, contractare, schimbarea culorii etc. Rezultatul era surprinzător. Lumina unui bec de şaizeci de wați era suficientă pentru a anima ansamblul, eroii începând atunci să se mişte, să dea din brațe, iar păsările băteau din aripi, iar…

Dar revistele de acest fel nu aveau decât o existență efemeră. Foarte repede, coloniile bacteriene începeau să prolifereze, încărcând personajele cu diformități monstruoase. Gelatinele coloidale se dilatau precum ciupercile şi dădeau pe dinafară din chenare. Ajunse la ultimul stadiu de coacere, aceste excrescențe explodau lăsând să se prelingă un lichid ce imita vinul, cu parfum înfiorător de zaharisit. Copiii se omorau după această substanță şi, nu rareori, începeau să devoreze pe-ascuns magazine şi albume! Asociațiile consumatorilor se revoltaseră împotriva acestei practici, fără a putea dovedi nimic în privința nocivității componenților protoplasmici. În consecință, revistele nu fuseseră supuse niciunei cenzuri, iar vânzarea lor era liberă. Legislația le obligase doar să afişeze clar termenul de garanție al produsului, precum şi compoziția sa. Mathias mângâie imaginile cu vârful degetelor. Acestea aveau consistența cremelor pentru desert pe bază de alge şi o anume strălucire ce amintea de umezeala pieii de broască.

AVENTURILE CULTURISTULUI NEBUN, anunța titlul. Dedesubt se putea citi: *Această revistă trebuie să fie consumată înainte de sfârşitul săptămânii! Imaginile sunt parfumate cu vanilie de sinteză, încercați să le apreciați cu moderație*. Fanning apăsă capul eroului cu unghia de la

degetul arătător. Era ca şi cum ar fi încercat să spargă un enorm furuncul purulent. Culoarea protoplasmei maltratate vira în roşu.

— Mie mi se întâmplă să le ard cu ţigarea, rosti o voce feminină extrem de răguşită, în spatele lui.

Mathias se întoarse şi văzu o femeie de vreo patruzeci de ani, înaltă, cu păr-roşcat. Gura sa cărnoasă fusese vopsită în albastru cu ajutorul unei cerneli de tatuaj. Inflamarea datorată miilor de înţepături sfârşise prin a conferi buzelor o configuraţie negroidă, violent senzuală. Mathias se ridică în picioare. Nou-venita era frumoasă, veselă, degajând un aer de prospeţime şi echilibru. Fanning o examina pe îndelete. Femeia purta un *tee-shirt* de piele neagră şi un combinezon de mecanic din blană de leopard *in utero*, ţinuta la modă în mediile intelectuale. Stilul "prolo de lux" care făcea furori în saloane. Pe braţul gol, un tatuaj adeziv proclama: "*NICI DUMNEZEU, NICI STĂPÂN*". Panseuri din folclorul burgheziei coborâte printre muritorii de rând... Mathias nu se putea decide dacă-i venea s-o scuipe în faţă sau s-o sărute, acolo, în mijlocul ilustratelor îmbobocite.

— Sunt Sarah Adelina Muraille, se prezentă ea, aşezându-se pe un fotoliu, "*S. A. Muraille*", după cum indică şi cartea mea de vizită. Colegii mei m-au poreclit Samurai, e nostim, nu vi se pare?

Se trase lângă masa cu reviste, iar Fanning înţelese că nu avea intenţia să-l invite sus în biroul ei. Era oare o manieră de a-i da de-nţeles că nu era decât un solicitant şi nu merita nici o consideraţie? Poate vroia să-i pună la încercare docilitatea... să vadă dacă era conştient de poziţia lui precară?

— Deci dumneata eşti, "ginecologul seifurilor", îl ironiza ea. Asta-i un pseudonim de infractor.

— În meseria noastră, e un lucru obişnuit, bombăni Mathias. Pentru a combate răul trebuie să înveţi toate strategiile virusului. Am avut ocazia să mă apropii de cele mai mari "moaşe de seifuri" din ultimii douăzeci de ani.

— Moaşe? Nu li se mai spune "străpungători"?

— Nu. Seifurile nu se mai străpung. Mai degrabă ele au tendința să-i străpungă pe spărgătorii incompetenți.

— Sunteți familiarizat cu cele mai noi modele?

Mathias avea impresia că dă un examen la şcoala de poliție. De furie, i se înroşiseră urechile, iar limba îi devenea cu fiecare secundă tot mai uscată. Se forță să rămână calm.

— M-am menținut în formă, spuse el pe tonul unui bătrân atlet care încearcă să se angajeze vidanjor într-un ciupe-buci de mâna a treia, simțind totodată cum umilința îi răscolea stomacul.

"O să-ți smulg împuțita de buleandră de leopard", mârâi el în sinea lui, "şi am să-ți epilez flocii cu dinții. Te voi trânti pe burtă, căzătură, şi-o să ți-o trag în cur aşa de-adânc c-o să ai hemoroizi până la sfârşitul zilelor!" Totuşi, reuşi să-şi înfrâneze delirul roşu ce-i congestionase creierul. Mâinile sale răsuciră banda desenată protoplasmaică ale cărei personaje pocniră ca nişte flegmoane coapte.

— Vă pot vorbi despre noua generație de seifuri vii, continuă el să vorbească pe un ton neutru, ca şi cum ar fi recitat o lecție. În marea lor majoritate sunt animale de sinteză create în laborator. S-a observat că, spre deosebire de casele blindate "inerte" de odinioară, aceste organisme îşi apără integritatea viscerală cu o ferocitate fără egal. M-am putut apropia de seifuri protoplasmice constituite dintr-o gelatină digestivă care devorează orice substanță organică care le trece pragul. E suficient să depunem înăuntru o casetă etanşă conținând prada ce trebuie protejată, pentru a o pune la adăpost de spărgători. Când dorim să ne recuperăm bunurile, dizolvăm diastaza cu ajutorul unei anumite bacterii şi scamatoria e gata.

Am mai văzut şi seifuri mâncăcioase, care nu catadicsesc să-şi descleşteze fălcile decât când li se oferă un anumit aliment, deseori extrem de insolit! Vă pot vorbi despre seifurile reproducătoare care trebuie impregnate cu un lichid seminal special pentru a făta după treizeci de minute cheia hormonală ce deschide accesul spre receptaculul, organic în

care au fost ascunse valorile ce se doresc păstrate... Variantele sunt infinite. Avantajul principal al acestei tehnici de punere la adăpost rezidă în marea rezistență la agresiuni a respectivelor organisme şi în extrema agresivitate pe care o manifestă de îndată ce apar, semne de efracție. Nici o acțiune de acest gen nu e posibilă. Dacă se încearcă uciderea animalului-cufăr, acesta începe imediat să urle şi să secrete substanțe corozive, urticante sau veninoase. Desigur, el sfârşeşte prin a muri, dar în mijlocul unui asemenea tumult şi prilejuind stricăciuni atât de mari încât nici un spărgător nu poate trece neobservat. În restul timpului, aceste animale duc o viață perfect vegetativă. Pentru a le "străpunge", cum se spunea cândva, nu se mai pune problema doar de mânuirea lămpii de sudură şi a burghiului. Trebuie să fii un chimist desăvârşit, să ai multiple cunoştințe de biologie, să dispui de un laborator portativ... şi să beneficiezi de mulți ani pentru a studia specimenul ales.

Roşcata înclină capul, vizibil satisfăcută.

— Ai aerul de-a şti despre ce vorbeşti, observă ea începând să-şi răsucească o țigaretă.

Mathias îşi trase sufletul. Sarah scotea tutunul dintr-un săculeț de lame, iar foițele din hârtie de porumb dintr-un etui de platină.

— Există, totuşi, o problemă, adăugă el. Oamenii se tem de această nouă tehnică. Se colportează poveşti groaznice cu financiari devorați de propriul seif, ceea ce dăunează extinderii pieței.

— E adevărat, confirmă Sarah, dar nu au fost decât nişte cazuri de devorare accidentală datorate unor manevre greşite. Şi-apoi, anumite animale defectuoase au digerat comoara pe care aveau sarcina s-o protejeze, ceea ce a făcut impresie proastă.

— De ce-mi puneți toate aceste întrebări?

— Pentru că Banca de Depuneri Speciale vrea să-şi facă asigurare la noi, şi intenționează să-şi lase tezaurul în paza unei turme de seifuri vii. Doresc părerea unui specialist,

înainte de a redacta cea mai neînsemnată frază din contract. Dar n-aş vrea nici ca afacerea să-mi zboare pe sub nas. Dacă asigurăm B.D.S., toate organismele care folosesc animale-cufăr vor recurge la serviciile noastre! E o afacere grasă. Îți propun să mă asişti în cursul vizitei de ascultare, îmi vei spune sincer tot ce gândeşti despre fiarele pe care le utilizează.

Femeia îşi aprinse țigareta zemoasă, care sfârâi răspândind fire de tutun incandescente.

— Vino! conchise ea. Hai să discutăm despre toate astea la mine! N-am încredere în colegii mei: toți visează să-mi sufle contractul.

Sarah Muraille se ridică din fotoliu şi porni spre ieşire. Surprins, Mathias aruncă o privire rapidă spre scafandrii aliniați în lungul peretelui.

— A! exclamă Sarah observându-i ezitarea, ți-e teamă să nu-mi uit veşmântul? Mulțumesc frumos, nu servesc aşa ceva!

— Ciudat, se miră Fanning, credeam că e un cartier populat exclusiv de scafandri!

— Aşa şi este, dar eu sunt alergică la genul ăsta de armură. Probabil că asta se numeşte calustrofobie. Compania de Protecție Civilă mi-a dat în dar ultimul model, cel mai scump, cel mai performant, pentru a-mi mulțumi că am validat pozitiv expertiza, dar nu sunt în stare să-l trag pe mine. L-am exilat în fundul unui dulap. Dacă l-aş îmbrăca, aş avea senzația că mă închid de bunăvoie într-un sarcofag. E groaznic! Ştii că în anumite țări portul armurilor de securitate urbană a antrenat după sine o scădere radicală a natalității?

— Sindromul țestoasei?

— Exact. Nu mai ies nici ca să se spele, nici ca să se sărute. Dacă petrec două minute în afara scafandrului îi apucă panica. În Germania, se are deja în vedere o fecundare obligatorie prin tragere la sorți. Se va preleva sperma de la băieți, iar fetele vor fi inseminate fără a li se cere avizul. Prin urmare, fabricanții intenționează să realizeze scafandri pentru

femeile însărcinate şi armuri cu două locuri pentru tinerele mame. Delir curat!

— Cred că şi la noi se va petrece acelaşi lucru. Nu e decât o chestiune de preț. De îndată ce fabricarea în serie va duce la o scădere a prețurilor, vom asista la o creştere a cererii.

Sarah se aplecă să deschidă portiera unei maşini negre, având profilul unui rechin al asfaltului.

— Urcă! îl îndemnă ea. Prefer să nu prea umblu pe jos. Ai văzut cum se uită la noi? Nici dacă ne-am plimba în pielea goală n-ar fi mai scandalizați!

Mathias se supuse. Sarah Muraille se aşează la volan. Din profil, buzele ei păreau şi mai groase.

— E adevărat ce spune Juvia, întrebă ea, că nu mai ai nici un viitor în poliție?

— Am refuzat să fiu un eunuc. Vor să mă facă s-o plătesc.

Sarah izbucni într-un râs răguşit.

— Pe vremuri, se spunea că sticleții îşi poartă în teacă bărbăția! aruncă ea. Chiar că ai aerul de a considera dezarmarea generală drept o măsură de castrare! Nu ți se mai scoală de când ți-au confiscat flinta, aşa-i?

— De unde-ai scos măgăriile astea? mugi Mathias. Iar dumneata, te pomeneşti că devii frigidă când expertizele le efectuează roboții în locul dumitale? Din câte ştiu eu, ăştia s-au implicat deja în teste de soliditate, în calcule ale probabilităților şi în simulări de accidente. Gurile rele pretind că agenții de asigurări nu vor mai avea alt rol decât să-şi depună semnăturile pe contracte redactate tot de către maşini. Ce părere ai? Eu, unul, cred că noțiunea de "specialist" e pe cale să primească o lovitură zdravănă în aripă.

Roşcata se strâmbă:

— *Touchée*, recunoscu ea. Unii vor să înlocuiască expertizele umane prin serii de teste electronice. Câteva companii au recurs deja la diagnosticul robotizat.

Mathias emise un chicotit nervos.

— Şi uite aşa, îți descopăr un aer de specie pe cale de dispariție, spuse el, şi asta cu toate tricourile de piele şi salopetele de leopard!

Sarah smuci brusc volanul pentru a părăsi bulevardul.

— Eşti un ticălos, Fanning, decretă ea, dar ai ochiul pătrunzător! După cum evoluează lucrurile, e clar că suprastructura cibernetică pe care am creat-o ne va pune sub tutelă în mai puțin de cinci ani.

— Şi ce soluție preconizezi?

— Să strâng cât mai multe lovele şi să fug într-o țară subdezvoltată, unde nu există porcăriile astea de maşini. Ştii că sunt destui intelectuali care au roit-o deja spre lumea a treia?

Mathias se afundă în fotoliu, savurând mirosul de piele. Maşina gonea pe suprafața de bitum, dar trepidațiile motorului nu se făceau simțite.

— Vorbeşte-mi despre B.D.S., propuse el pentru a combate impresia de irealitate ce-l cucerea sub forma unei toropeli surde.

— Banca de Depuneri Speciale stochează banii murdari, murmură Sarah, fiind cunoscută prin faptul că adăposteşte comorile monarhilor fugari. Toți tiranii care au spălat putina, cu o revoluție pe urme, îşi plasează acolo lingourile. Grotele trezoreriei conțin mai mult aur decât peştera lui Ali Baba. Din cauza asta, directorul vrea să reducă riscurile de *hold-up* folosind noua generație de seifuri vii. Ne aşteaptă mâine dimineață la vizita inaugurală...

— În ce va consta treaba noastră?

— Vom face pe turiştii perfecți şi vom pune maximum de întrebări. Dumneata eşti specialistul, aşa că deschide bine ochii. Sincer vorbind, crezi că dulapurile alea sunt realmente sigure?

— Un seif nu e niciodată sigur sută la sută. Se găseşte întotdeauna o cale de a-l fenta, dar această cale trebuie să fie atât de complicată şi de periculoasă încât să-l descurajeze pe spărgător să meargă mai departe. Seifurile vii sunt nişte

monstruozități care fac să ți se ridice părul măciucă. Am văzut unele care, după ce încasaseră trei salve de bazooka, încă mai apărau paralele înfundate în măruntaiele lor. Durează al naibii până să crape, şi până şi moartea lor e o calamitate pentru jefuitor, căci fenomenul e secondat de secreții imunde, putrefieri accelerate la fel de eficiente ca un jet de gaz cianhidric.

— Tocmai asta mă sperie. Nu riscă oare să scape de sub orice control?

— Nu sunt biolog. Laboratoarele care fabrică aceşti monştri trebuie să se supună unor norme de control. "Cuferele" nu sunt scoase pe piață la întâmplare. Sunt garantate. Cărui tip aparțin cele de la B.D.S.?

— N-am nici o idee. Secretul a fost bine păzit.

— Când e vorba să se pună la adăpost un tezaur de război, în general se scoate artileria grea. N-ai nevoie de o procedură rapidă, stil "sertar-de-casierie". Pesemne că B.D.S.-ul şi-a achiziționat o trupă de monştri absolut înspăimântători.

Sarah angajă maşina sub un portal şi frână într-o curte interioară năpădită de o ciudată vegetație neagră.

— Am ajuns. A propos, Juvia m-a sunat azi-dimineață. Se pare că un anume Armless a depus o plângere împotriva dumitale, prin telefon. Glasul său a fost autentificat de decodificatoare şi i s-au înregistrat, doleanțele...

Mathias se crispa.

— Şi... de ce se plângea mielul ăla blând? încerca să braveze, dar respirația-i şuiera.

— De violențe nelegitime, răspunse Sarah privind drept înainte. Te-a acuzat că ai întreprins împotriva lui o acțiune de justiție solitară şi că ai încercat să te substitui unităților autonome. Concedierea intră în vigoare azi la amiază. E mai mult ca sigur că vei "beneficia" de o acțiune penală în săptămânile ce urmează. Eşti în situația de suspendare.

Sarah se întoarse spre Fanning şi-i puse mâna pe genunchi.

— Mathias, înțeleg ce simți. Procesul dumitale nu va avea loc înainte de două, trei luni. Profită de acest răgaz pentru a aduna maximum de bani cu expertizele şi şterge-o în străinătate. Îți dai seama că încă mai există țări unde malaria e o boală contagioasă şi unde se circulă cu ricşa!

— Pe asta contezi şi dumneata?

— Desigur! Nici nu se pune problema să-mi aştept punerea sub tutelă cu brațele încrucişate. Oamenii de-aici sunt în plină regresie infantilă. Nu mai vor să-şi asume riscul de a se înşela. Pretutindeni se solicită arbitrajul aparatelor aşa-zis infailibile. Curând vom fi înconjurați de doici cibernetice care ne vor asigura cea mai insuportabilă securitate posibilă. Prefer să mă duc să trăiesc în mijlocul maimuțelor, ascultând muzica țânțarilor!

Coborâră din vehicul. Sarah Muraille părea cam obosită.

— Hai la mine! îl pofti ea. Am să-ți arăt planurile băncii. Trebuie să cunoşti perfect dispunerea diferitelor localuri pentru a putea judeca riscurile.

Femeia pianotă un cod pe o uşă blindată glisantă şi îl invită s-o urmeze într-un imens antreu zugrăvit în negru. Un schelet de marmură semnat Kivalopoulos stătea de gardă la intrare. Restul se rezuma la un imens teritoriu de piele întunecată şi țevi nichelate, alcătuind o ambianță curioasă, ceva la jumătatea drumului între penthouse şi sala de examen ginecologic... Un dulap mare se căsca aidoma unei firide funerare lăsând să se vadă un scafandru doldora de cromuri şi antene. În lumina filtrată de draperiile roşii şi groase ce mascau ferestrele, armura avea aspectul unui sarcofag pentru extraterestri.

— Ah, râse Sarah, te uiți la drăcovenie? E ultima odraslă a atelierelor de protecție civilă. Perfect etanş, îți asigură două săptămâni de oxigen, ceea ce poate fi foarte util în caz de naufragiu, de scăpări de gaze sau emanații toxice industriale. Are, bineînțeles, "pielea" rezistentă la gloanțe şi explozii. Casca e dotată cu un mini-video conținând două sute şaizeci de filme înregistrate. Megafoanele difuzează hi-fi o discotecă

miniaturizată de două mii la 33 de turații. O rezervă de tablete nutritive/hidratante îşi permite să trăieşti în autarhie timp de treizeci de zile. Căptuşeala interioară antibacteriană asigură disoluția dejecțiilor naturale: sudoare, urină, rahat. Un compensator de şoc îți permite să primeşti un autobuz în burtă sau un avion în cap fără a ți se face coloana vertebrală armonică.

— Dacă aş ține ochii închişi, aş avea impresia că aud un agent imobiliar conducându-mă printr-un apartament.

— E aproape acelaşi lucru. Treptat, scafandrii vor deveni case individuale înzestrate cu brațe şi picioare. Se vor inventa mii de motive întemeiate ca să nu mai ieşi dinăuntru. Se va vorbi despre necesitatea apărării împotriva agresiunilor, a poluării. Se va trăi pe Pământ ca pe o planetă cu atmosfera irespirabilă. E posibil ca, după câtva timp, chiar să se înceteze construirea de case... Scafandrii vor fi de ajuns. Mi s-a spus că în Germania oamenii nu se mai deranjează să meargă acasă ca să se culce, îşi opacizează casca pentru a se izola şi se lungesc unde li se năzare — pe o străduță, într-un scuar pe o bancă — fără să se mai teamă că vor fi atacați, bucurându-se de acest sentiment de securitate ca nişte pisici răsfățate.

Mathias întinse mâna pentru a atinge carcasa imobilizată în dulap.

— Un tâlhar astfel echipat ar deveni invulnerabil, remarcă el. Unitățile de Justiție Autonomă nu i-ar mai putea prăji în chesoanele lor de execuție.

— Aşa e, încuviință Sarah. Totuşi, ar putea să-i imobilizeze cu ajutorul cleştelui articulat. Exoscheletele scafandrilor nu pot lupta împotriva forței unei mandibule de intervenție. Armura e un mijloc de apărare pasiv. Dacă în anumite cazuri îți măreşte puterea cu ajutorul unui joc de angrenaje, asta e numai pentru a-ți permite să te degajezi din vreo surpare. În orice caz, nici o cuirasă nu poate susține un efort violent mai mult de-un sfert de oră. Legislația a ținut să stabilească o limită între puterea de salvgardare şi puterea destructivă.

Dar, în fine, destul cu filosof ia despre viitor! Haide acum să examinăm planurile alea! Toată după-amiază nu ne va ajunge ca să-i dăm de capăt acelui labirint.

CAPITOLUL V

Mathias înainta ascultând ecoul coridorului deformându-i zgomotul paşilor. Banca de Depuneri Speciale ocupa un turn cilindric înalt de-o sută de metri. Birourile de primire şi de lucru erau repartizate într-o succesiune de cercuri concentrice care, pe măsură ce pătrundeai în inima clădirii, căpătau un aspect din ce în ce mai respingător. Covoarele orientale lăsau locul mochetelor, mochetele linoleumului, linoleumul betonului. Acelaşi lucru era valabil şi pentru pereții care, din lambrisați, se schimbau încetul cu încetul în ziduri mucegăite, apoi în catacombe lipsite de cea mai banală tencuială. În răstimp de câteva minute, Mathias trecuse din decorul de hotel de lux în cel al unei fortărețe medievale.

Directorul, un omuleț rubicond, îi primise cu răceala ironică a unui elev supradotat vis-a-vis de un examinator de inteligență medie.

— Nu veți reuşi să ne prindeți cu vreo hibă! i se adresase el de la bun început lui Sarah. Sistemul nostru e perfect pus la punct. Animalele care vor servi drept seifuri sunt instalate într-o criptă, în subsolul turnului. De fapt, este vorba de o fostă carieră pe care noi am amenajat-o special. Cum v-am mai precizat, ele vor servi la stocarea a ceea ce noi numim în argou profesional "averi inerte", adică tezaure compuse din bijuterii, aur şi nestemate. Aceste tezaure necesită o punere la adăpost deosebit de eficace, iar pe de altă parte sunt scutite de o manipulare frecventă, ceea ce ne degrevează de obligația de a le afecta un loc de depozitare cu acces comod şi ne permite să utilizăm cele mai moderne realizări în materie de seifuri vii. Structura de protecție va fi grea şi plină de constrângeri, dar sută la sută performantă!

Tropăind de zor în costumul său *trois-pièces* din lână de pisoi albinos, bondocul descuie uşa unui ascensor şi se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre pe Sarah şi pe Fanning.

— Veți vedea, perora el entuziasmat, sunt realmente îngrozitoare! Trupa se compune din patru animale, cântărind şase tone fiecare. Greutatea lor excesivă provine în mare parte de la carapacea osoasă ce le acoperă şi le fereşte de toate exploziile, iradierile, baroasele termice şi burghiele laserizate folosite actualmente de spărgătorii de seifuri. Sunt animale de sinteză create de Laboratoarele Misofsky la cererea noastră. Longevitatea lor e pur şi simplu stupefiantă, din moment ce, calculând cât mai exact, o estimăm la două sute de ani. Asta ține în mare parte de viața vegetativă pe care o duc. Conştiința lor e redusă la un ansamblu de funcții strict mecanice. Aceste fiare nu pot fi domesticite, întrucât nu trăiesc decât la un nivel strict organic, fiind lipsite de orice urmă de "spirit". Se pot lipsi de hrană vreme de un an şi nu elimină nici un deşeu...

Ascensorul se opri brutal, iar Mathias îşi reprimă un acces de bilă. Atmosfera pivnițelor trăsnea a umezeală şi mucegai. Te-ai fi crezut într-o galerie de mină susținută cu ajutorul unor grinzi inoxidabile. Solul era plin de moloz.

— După cum vedeți, accesul în criptă nu e protejat în mod deosebit: nu ascensor blindat cu încuietoare cifrată, aşa cum se găseşte în orice imobil. Vă anticipez remarca: un hoț dotat mediu i-ar putea veni de hac în nici cinci minute. Perfect de acord! N-am considerat util să apărăm acest pasaj în situația în care animalele ce trăiesc în carieră vor distruge sistematic orice ființă care se va încumeta să pătrundă în perimetrul ce le delimitează teritoriul.

Mathias nu se simțea la largul său. Galeria de mină dădea într-o carieră subterană, vastă ca o catedrală. În centrul acestui dom de piatră cenuşie dormeau patru creaturi înfricoşătoare şi o fetiță cu părul alb. Fiarele, de mărimea unui elefant adult, păreau a proveni din împerecherea coşmarescă a unui broscoi cu o femelă de păianjen-crab. Cât

despre copilă, aceasta era goală, fiind înveşmântată doar în părul ce-i cobora până la jumătatea coapselor.

Mathias inhala o gură de aer mucegăit. Monştrii se confundau cu piatra, atât de multe asperităţi prezenta carapacea lor. Substanţa cornoasă ce-i acoperea, părea să fi aglomerat scoriile cele mai disparate. Osificarea externă încastra din loc în loc enorme blocuri de granit, în stilul unui zid viu. Ochii şi gura nu se puteau distinge în acel peisaj de pustule calcifiate. Labele posterioare aminteau de coapsele unei broaşte gigantice. "Toracele" se termina prin două braţe solzoase înzestrate cu gheare puternice.

Pe furiş, Mathias îi aruncă o privire lui Sarah. Experta în asigurări părea înfricoşată de-a binelea.

— E pentru prima oară că văd nişte seifuri vii atât de mari, rosti Fanning cu o voce nesigură.

— Nu-i aşa? exultă directorul. Cred că aspectul lor exterior e, deja, foarte respingător, dar posibilităţile lor nu se opresc aici. Poate aţi dori detalii tehnice? Ei bine, haideţi!

Împăunându-se, bondocul înainta ca un prezentator de circ în arenă.

— Deocamdată, animalele sunt goale, începu el. Nu sunt activate şi, în consecinţă, nu riscaţi nimic atingându-le.

"Îşi bate joc de noi!" reflectă Mathias enervat.

Individul începu să bată familiar cu pumnul în flancul unuia dintre monştri.

— La momentul potrivit, îi vom da fiecăruia să înghită un tezaur rânduit în casete. Fiecare casetă va fi unsă cu un înveliş gastro-rezistent care o va menţine în suspensie în stomacul animalului. Prin asta vreau să spun că prada ingerată va rămâne prizonieră a buzunarului stomacul al creaturii atâta timp cât nu va fi disociată de către sucurile digestive.

— Or, această disociere nu va avea loc din cauza unsorii gastro-rezistente care acoperă casetele, completă Mathias. Într-un fel, vă condamnaţi jivinile la o digestie imposibilă şi perpetuă...

— Exact. Seifurile vor stagna veşnic la jumătatea drumului prin tubul digestiv, într-un loc unde nimeni nu le va putea atinge. Sucurile disociatoare se vor năpusti asupra lor, fără a reuşi însă vreodată să le înmoaie. Şi tocmai această "prezență stomacală" va ține animalele în stare de alarmă...

— Dar..., bâigui Sarah, nu există riscul ca aceşti monştri să sfărâme cuferele între colți în momentul ingestiei?

— Nu, n-au să ne mestece comorile! Au obiceiul să înfulece dintr-o înghițitură tot ceea ce li se depune în gură. Vor hăpăi casetele la fel cum înghițiți dumneavoastră o capsulă, fără a-ncerca s-o spargeți între măsele!

Mathias îşi trecu o mână peste frunte. Transpira uşor. Cripta duhnea a ciupercărie. Mai curios era însă faptul că, în pofida enormului lor volum, animalele nu degajau nici un miros sui generis. Acesta era un fenomen propriu animalelor de sinteză: deşi vii, îşi menținеau un aspect artificial ce le priva de o existență reală.

— Asemenea pachiderne trebuie să consume o cantitate de hrană inimaginabilă, observă Sarah. Nu prea văd cum veți putea face față acestei probleme. Nu poți fi şi bancher, şi gardian de grădină zoologică!

Omulețul grăsuliu necheză într-un stil de-a dreptul neplăcut.

— Scumpa mea, exclamă el, nu se pune problema să car în cârcă halci de la măcelărie, sau ca secretarii mei să ia acest ascensor pentru a veni să-şi arunce în criptă resturile mesei! Pentru a hrăni convenabil aceşti monştri, ar trebui să aduceam aici din două-n două zile câte o turmă de oi. Nu, fiarele astea sunt dotate cu un dublu sistem de alimentare. Primul este de tip clasic: bot, stomac, intestin etc., de care ne folosim noi pentru a depozita casetele plumbuite, mizând pe staza stomacală determinată de rezistența unui înveliş gastro-refractar. Acest sistem... *primitiv* poate servi eventual la devorarea intruşilor sau a casierilor inconştienți care s-ar aventura aici. Sucurile digestive extrem de acide secretate de animalele noastre au facultatea de a dizolva în treizeci de

minute o masă echivalând cu optzeci de kilograme de țesut muscular.

— Şi al doilea sistem de alimentare? se interesă Mathias.

— E cel la care am recurs. El constă în a furniza seifurilor vii o deflagrație energetică pentru a se impregna cu ea, asemeni unor bureți, şi a o transforma în fluid nutritiv.

— Cum se va prezenta această... porție energetică?

Directorul ridică brațul, arătând un soi de trapă în vârful boitei, deasupra capului său.

— Vedeți panoul acela? fâcu el cu un zâmbet groaznic. În fiecare zi deschidem orificiul pentru a arunca o bombă în criptă.

— O bombă?! exclamă Sarah, pălind. Sunteți complet nebun!

— Deloc, scumpă prietenă! Acea bombă va exploda, fireşte, în contact cu solul criptei, dar energia deflagrației sale va fi pe loc înghițită de animalele-seifuri. Acesta e aspectul novator al procedeului. Suflul exploziei va fi complet "înfulecat" de monştri, ca şi unda de şoc, de altfel, înainte de a apuca să facă pagube. De cum se vor declanşa, vor fi digerate!

— Lighioanele dumneavoastră se vor încărca aidoma unor baterii, bombăni Mathias. Astfel vă veți debrasa de orice corvoadă alimentară şi mai ales de problema dejecțiilor. Mă înşel, oare?

— Nu. Animalele hrănite prin impregnare energetică nu elimină efectiv nici un fel de excremente. E un aspect capital într-un spațiu închis ca acesta.

Sarah îşi duse mâna la frunte. Părea cuprinsă de amețeli.

— Nu reuşesc să mă dezmeticesc, murmură ea. Vreți să spuneți că ați instalat un depozit de bombe în subsolul băncii?

— Întocmai. L-am copiat întru totul după modelul unui vechi bombardier. Un "pilot automat" programat declanşează bombardarea la oră fixă. N-avem altă grijă decât să alimentăm depozitul cu explozivi, atâta tot. Acest procedeu e absolut revoluționar.

— L-ați experimentat deja? întrebă Mathias.

— Bineînțeles. Suflul exploziilor este atât de repede "înghițit" încât seismografele instalate la parterul clădirii n-au detectat nici cea mai mică trepidație! Ne bombardăm propriile fundații fără să riscăm nimic, scumpe domn! Şi, la fiecare explozie, aceste fermecătoare făpturi se îndoapă cu energie pură.

— Dar dacă, pe neaşteptate, vă veți pomeni în criză de bombe, şi monştrii vor pieri? se interesă Sarah.

— Câtuşi de puțin. Dacă se întâmplă o asemenea nenorocire, pot posti timp de un an fără a-şi pierde capacitățile defensive.

Urmă un lung moment de tăcere. Mathias era năucit. Nu se putea abține să nu privească la careul strălucitor de deasupra capului său. Dispozitivul depăşea orice imaginație. Niciodată nu s-ar fi gândit că se poate pune la punct un sistem atât de nebunesc.

— Şi... şi fetița aceea, murmură Sarah. Care e rolul ei în toate astea? Presupun că nu se află aici pentru a compensa urâțenia fiarelor.

— Fireşte că nu, recunoscu directorul B.D.S. Noi o numim "ciobăniță", pentru că veghează asupra turmei. în realitate, ea e cheia seifurilor...

— Cum? răcni Sarah.

— Aşteptați! Aşteptați! Nu e cazul să vă enervați! încercă omulețul s-o convingă. Liniştiți-vă: aceasta nu e o ființă umană veritabilă. Este vorba tot de un animal de sinteză, dar savanții care au fabricat-o au găsit că-i mai amuzant să-i dea acest aspect inocent.

— E un... animal? icni Sarah.

— Da. Mă rog... o creatură artificială. Puterile sale intelectuale sunt totuşi mai dezvoltate, dar e lipsită total de afecte. Dacă aş vrea să fac o comparație, aş spune să e la fel de sentimentală ca un fier de călcat.

— Foarte nostim, n-am ce zice! îl persifla femeia. Cu alte cuvinte, e doar o maşină construită cu piele şi oase în loc de

fier şi şuruburi, nu-i aşa?

— Da. Nu vă lăsați indusă în eroare de aspect. De fapt, eu nu am aprobat această fantezie, dar oamenii de la Mikofsky au făcut cum i-a tăiat capul. N-o considerați o copilă reală; nu e decât un ansamblu de țesuturi capabil să vehiculeze un anumit număr de comportamente programate. Tot atât de bine, i s-ar fi putut da forma lui Mickey Mouse.

— În cazul de față, One Picsou ar fi fost de preferat! observă Mathias.

— A, nu! protestă Sarah. N-o să te-apuce acuma şi pe dumneata!

O undă de isterie plutea în aer. Fanning se simți copleşit de o criză de râs nervos, nebunesc. Directorul B.D.S. se legăna de pe un picior pe celălalt. Fetița fixa grupul fără nici o emoție vizibilă. Ochii ei, chiar când clipeau din pleoape, nu aveau într-înşii mai multă viață decât cei ai unui manechin uitat în fundul unei vitrine. Pielea, excesiv de albă, lăsa să se zărească rețeaua albăstrie a venelor.

"O carne de peşte fiert", mârâi în sinea lui Mathias. "Ai zice c-a fost modelată din carne de peşte fiert."

Părul ca zăpada ce acoperea torsul "copilului" îi conferea un fals aer de sirenă proaspăt ieşită din apă.

— E o cheie, repetă directorul, ştergându-şi ochelarii.

— Explicați-vă! îl repezi Fanning. Vreți să spuneți că numai ea poate să, descuie seifurile?

— Exact. Ea singură poate neutraliza puterea destructivă a garguilor.

— Prin telepatie?

— Nu prin telepatie, ci cu ajutorul unei combinații viscerale. E destul de dificil de explicat. Să zicem că ştie să "apese" pe organele animalelor, la fel cum ai apăsa pe clapele unui pian. Cunoaşte acordurile care trebuie formulate pe claviatura organică a pachidermelor pentru a le face să adopte un anumit comportament.

— Stați aşa! îl întrerupse Fanning. Ați pomenit de o claviatură organică... Presupun că, în realitate, e vorba de

excitarea cutărei sau cutărei glande, astfel încât să se provoace o secreție hormonală ce intervine direct asupra mişcărilor reflexe ale fiarei...

— Da. Ştie, de exemplu, că stimulând manual o anume capsulă va sili garguiul să deschidă gura, că masând un anumit loc de secreție va face animalul să adoarmă. E o muziciană perfectă a fiziologiei, cunoaşte toate acordurile ce dirijează funcționarea animalelor. N-are decât să întindă mâna, să scotocească între două pliuri glandulare, pentru a comanda fiara, aidoma unui pilot de turboreactor instalat în fața tabloului său de bord!

— Okay, interveni Sarah. Dar pentru a accede la aceste... *comenzi*, trebuie să ajungă *în interiorul monstrului!*

— Aveți perfectă dreptate, se fuduli piticul. Ea a fost concepută pentru a trăi în deplină securitate în interiorul tubului digestiv al animalelor. Pielea ei secretă în permanență o sudoare gastro-rezistentă care-i permite să scape de atacurile sucurilor gastrice. Prin urmare, se poate deplasa de la un capăt la altul al animalului în care se cuibăreşte, fără teama de a fi digerată! Înțelegeți şmecheria? Cheia care descuie seiful se află în interiorul seifului încuiat!

— Irezistibil! exclamă Mathias, încercând să-şi ascundă spaima.

O contempla pe "fetiță" silindu-se să nu caşte gura de stupefacție. Aşadar, făptura aceea micuță putea trăi în pântecele monştrilor ca o cârtiță în fundul galeriei ei? Se târa probabil din tuburi în conducte, bălăcindu-se în secrețiile gastrice, orientându-se pe pipăite prin labirintul organelor. Dădea un şut într-o mare glandă gălbuie, iar fiara deschidea botul, fricționa o capsulă cleioasă şi garguiul adormea, strangula o venă, înnoda un nerv, iar dragonul devenea nebun de furie.

— E o solistă, repetă directorul satisfăcut, o mare artistă!

Sarah făcu un pas înainte, întinzând mâna în direcția "copilei", apoi se răzgândi. Nici o scânteie de interes nu străbătu ochii fetiței.

— Nu simte nimic, confirmă directorul B.D.S. Nu e decât o asamblare de organe, un soi de ordinator meşterit din tuburi şi ţesut muscular. Se hrăneşte cu energie pură, la fel ca animalele. Când nu e solicitată, intră în transă cataleptică.

— Deci o veţi face să coboare în burta fiarelor? întrebă Sarah Muraille cu o voce firavă.

— Da, se va căţăra în botul fiecărui monstru, noi îi vom da casetele conţinând bijuteriile, iar ea le va duce până în stomac, târându-se de-a lungul tubului digestiv, după ce, în prealabil, va fi înfăşurat cutiile plumbuite într-o reţea gastro-rezistentă ţesută din părul ei.

— Din părul ei? sughiţă Fanning.

— Da. În realitate, şuviţele ei sunt nişte alge cu proliferare rapidă. E de ajuns să le umecteze cu saliva sa pentru a declanşa un proces de proliferare accelerată. În câteva minute, un pumn de "fire de păr" dă naştere unei foi proto-plasmice în care se poate ambala o casetă plină cu aur. Am vrut să evităm necesitatea de a manipula noi înşine peliculele refractare la sucuri digestive. Mă temeam de o eventuală sustragere... Furtul unui fragment din această materie le-ar fi permis hoţilor competenţi să sintetizeze o algă cu proprietăţi similare şi, deci, să fabrice scafandri rezistenţi la procesele digestive ale garguilor. "Ciobăniţa" e unica deţinătoare a învelişurilor, şi numai saliva ei le poate activa. Astfel, realizăm o dublă securitate. Puteţi încerca să-i smulgeţi o şuviţă de păr, dar n-o veţi forţa să vă scuipe în palmă. În orice caz, o agresiune împotriva ei ar provoca deşteptarea imediată a fiarelor.

— Dar cum comunicaţi cu ea? Cum îi daţi de ştire ca trebuie să procedeze la deschiderea unui seif sau a altuia?

— Datele de deschidere au fost fixate în avans şi preprogramate. Clienţii noştri au acceptat această constrângere, căci e minimă în raport cu garanţia de securitate pe care o asigurăm. La fiecare asemenea scadenţă, pe care le păstrez secrete, ciobăniţa va deschide botul fiarelor şi ne va aştepta ordinele. Aceste ordine îi vor fi transmise cu

ajutorul unui cod de frecvență vocală. Dacă nu identifică respectivul cod, său dacă nu primeşte nici un mesaj în cele trei minute care urmează deschiderii seifurilor vii, le va ordona garguilor să-şi închidă la loc fălcile. În acest caz, procedura de retragere va fi amânată până la viitoarea scadență.

— Nu e un sistem foarte suplu, remarcă Sarah.

— Nu poți să fii suplu când adăposteşti destule bogății ca să cumperi întreg Pământul! îi replică omulețul. Clienții noştri preferă să-şi ştie bunurile la loc sigur. Nu funcționăm ca un distribuitor de bilete, scumpă prietenă!

— Un lucru mă nedumereşte, mormăi Fanning. Cum poate "ciobănița" dumneavoastră să comande patru gargui în acelaşi timp? Aveți patru "ciobănițe", nu-i aşa?

— Nu, dar unul din aceste animale îndeplineşte funcția de *squadron-leader*. Acționând asupra lui, acționează automat şi asupra celorlalte. N-am să vă spun despre care este vorba. De altfel, sunt greu de deosebit, iar "ciobănița" are întotdeauna grijă să amestece turma când suntem întorşi cu spatele.

— În regulă, capitulă Mathias, înainte de a-mi pronunța verdictul, mi-ar trebui eşantioane de carapace şi câteva picături de suc digestiv. Vreau să mă asigur că atacă într-adevăr toate materialele rezistente.

— Imposibil. Nici un secret de fabricație nu poate trece de limitele acestei incinte. În plus, n-ați putea transporta sucurile disodatoare decât într-un săculeț confecționat din algă refractară, ceea ce ar însemna să vă furnizăm formula materialului gastro-resistent utilizat pentru protecția casetelor. Dacă insistați, vom contacta o altă companie de asigurări.

Sarah se agită.

— Nu vă neliniştiți! interveni ea. Căutăm doar să ne facem meseria.

— Ştiu, dar nu e cazul să vă ambalați prea mult! i-o tăie sec directorul. Ne vedem siliți să semnăm un contract de asigurare deoarece aşa ne obligă legea. De fapt, suntem

convinşi că nu ne paşte nici un pericol. Sistemul nostru de protecţie este perfect. Nimeni nu se poate strecura aici. "Ciobăniţa" deţine în memorie amprentele vocale ale persoanelor acreditate, fiind capabilă să depisteze orice imitaţie, oricât de iscusită ar fi. În plus, un seif nu poate fi deschis decât când formula de apel e pronunţată simultan de către bancher şi de proprietarul comorii. Am pus la punct un adevărat labirint de obstacole insurmontabile. Dacă se comite-o singură eroare, fiarele trec direct la atac. Nu prea văd cine s-ar aventura într-o asemenea capcană!

Sarah îşi înclină capul, făcând eforturi vizibile ca să nu-i pună la punct pe încrezutul personaj.

— Vizita a luat sfârşit! anunţă directorul B.D.S. E timpul să urcăm. Vom discuta celelalte amănunte în biroul meu.

— Când vor înghiţi seifurile prada ce le este destinată? întrebă Mathias.

— În acelaşi minut în care vom fi semnat acest contract. E un preambul legal pe care, din nefericire, trebuie să-l respectăm. De fapt, compania dumneavoastră nu-şi asumă nici un risc. În mod normal, n-ar trebui să achităm decât o primă derizorie!

Mathias îşi înfundă mâinile în buzunare. Suficienţa omuleţului începea să-i înfierbânte urechile.

Micul grup reveni la ascensor. Fanning ascultă distrat discuţiile juridice care urmară. Imaginile înregistrate în criptă i se învârteau prin creier într-un ritm accelerat. Revedea pachidermele, fetiţa fără suflet, trapa metalică a depozitului de bombe. Niciodată nu mai întâlnise un asemenea dispozitiv. Se părea că B.D.S.-ul prevăzuse fotul. Pătrunderea în criptă ar fi echivalat pur şi simplu cu o sinucidere.

Se părea... Formula îi răsuna în craniu ca un ecou ce refuză să se stingă. Şi, independent de voinţa sa, un glas interior îi murmura că exista o falie în acea întreagă desfăşurare de forţe. O fisură minimă, dar care putea compromite tot edificiul.

"E o idioțenie!", mârâi el în sinea sa. "Nu există nici un risc. NICI UNUL."

Parlamentările luară sfârşit după o oră. Sarah îşi strânse hârtiile şi se despărți de antipaticul director. Mathias o urmă. Când ajunseră la baza turnului, femeia lăsă să-i scape un oftat şi se răsuci spre polițist.

— Ei, ce părere ai? E o fortăreață, nu?

— Aş zice mai curând că seamănă cu un castel pentru filme de groază. O copilă zombi, monştri, bombardamente la ore fixe. Cu excepția unor kamikaze, nu văd cine ar putea încerca o spargere în peisajul ăla de iad! Semnează-ți contractul şi grăbeşte-te să uiți acel coşmar!

Pronunțând aceste cuvinte, era conştient că minte. Era o impresie difuză pe care nu reuşea să şi-o explice. Dar ştia deja că spiritul său înregistrase un defect în procesul defensiv al B.D.S. Odinioară, când lucra la anchetele criminalistice, creierul său proceda la fel, colaționând şi analizând informațiile aproape fără ca el să-şi dea seama... Mathias învățase să utilizeze acest curios procedeu de inducție, aşteptând calm ca soluția să iasă singură la iveală. Aceasta se putea manifesta sub forma unui vis sau a unei imagini cvasi-halucinatorii.

Sarah se întorcea la sediul companiei, aşa că îi propuse să-l ducă până-n centrul oraşului. El o refuză, pretinzând că preferă să meargă pe jos, ca să se mai aerisească puțin.

După ce rămase singur, Mathias se plimbă vreme îndelungată, fără să vadă pe unde calcă. Spectacolul din criptă îi defila necontenit prin minte ca un film montat în buclă: monştrii, fetița zombi, lansatorul de bombe... Nu ştia ce sens avea o asemenea încăpățânare.

"Ai să-ți capeți procentajul. Ți-ai dat avizul, acum poți uita tot ce ai văzut!", se mustra el. "E o afacere clasată!"

Curând începură să-l doară picioarele şi capul. Îşi dădu seama că mersese ca o brută, traversând jumătate din oraş în pas de marş. Epuizat, intră într-un restaurant unde încă se mai servea carne adevărată. În general, gastronomii ocoleau

aceste unități, datorită originii îndoielnice a tocănițelor incluse în meniu. Se zvonea că bucătarii din acele unități foloseau fără nici o jenă carne de pisici şi de câini pentru a-şi asorta felurile de mâncare. Lui Mathias puțin îi păsa, prefera să mănânce friptură de câine autentic decât pui de sinteză în constantă regenerare!

Se instala aproape de galantar. Se gândea la Patricia. Nu îndrăznea să-i anunțe viitoarea concediere şi consecințele judiciare pe care, probabil, urma să le suporte. Ce-avea să se întâmple cu ea dacă era condamnat la şase luni de închisoare? Şi-o imagina ducându-se să se prostitueze pentru a-şi plăti în rate scafandrul de protecție urbană...

Patricia era pe cale să-şi piardă mințile, la fel ca două treimi din locuitorii oraşului. Mathias se pomeni visând la ceea ce-i spusese Sarah Muraille în privința țărilor subdezvoltate, pe care unii le considerau adevărate paradisuri, rupte total de infernul tehnologic al oraşelor moderne.

Un zgomot de sticlă spartă îl făcu să tresară. Geamul zburase în mii de cioburi şi frânturi tăioase erau presărate pe jos. Fanning se ridică în picioare. De cealaltă parte a galantarului sfărâmat îl zări pe Armless. Acesta lovi din nou cu capul în vitrină, desăvârşindu-şi opera, iar Mathias fu împroşcat cu cioburi de sticlă. Pe trotuar, Cască-de-os rânjea şi-şi agita grotesc cioturile.

— Te-ai ars, puişor! rânji mutilatul cu o strâmbătură oribilă. Într-o lună o să dormi la zdup şi prietenii mei o să aibă grijă să-ți vină de hac. În timpu-ăsta, io o să mă ocup de gagica ta... Are craci mişto, din câte am auzit...!

Înainte ca Mathias să fi putut schița un gest, ciungul sări înapoi, pierzându-se apoi în mulțime. Fanning îşi lăsă şervetul să cadă. Dintr-o dată, îi trecuse foamea.

CAPITOLUL VI

Carapacea monstrului zgâria pereții criptei, fărâmițând pietrele cu un zgomot asemănător celui produs de un cutremur de pământ. Platoşa osoasă părea tăiată ea însăşi din cea mai dură rocă. O piatră concepută pentru a macină zidurile fortărețelor, pentru a traversa spațiul fără a suferi de pe urma frecării cu aerul. O simțeai capabilă să coboare pantele unei veşnice avalanşe fără a se toci sau a-şi pierde ceva din asperități. Fiara se învârtea în cerc prin subsolul băncii, dând lovituri cu capul în fundațiile clădirii. Iar aceste şocuri surde se repercutau până în înaltul construcției, făcând să tremure antenele de televiziune instalate pe acoperiş. La etajele superioare, locatarii se chirceau din ce în ce mai mult, cu fiecare vibrație. Lingurile şi furculițele zăngăneau pe fundul sertarelor, lustrele oscilau, parchetele trepidau gemând. Tot turnul fremăta de nerăbdarea bestiei. Cu toții ştiau că în acea noapte trebuiau să doarmă în mijlocul cutremurului general, al acestei fibrilații a pereților şi plafoanelor, dar se prefăceau că nu observă nimic, *"ca să nu se sperie copiii"*. Erau însă siguri că se va găsi un puşti care să întrebe cu glas pițigăiat:

— Auzi, mămico, de ce se mişcă casa? Iar fuge dragonul din pivniță după fetiță, ca s-o mănânce?

Atunci mamele îşi strângeau pruncii la sân, murmurând vorbe incoerente ce aveau menirea să alunge frica. Atunci tații blestemau încă odată B.D.S.-ui, aprinzându-şi nervoşi o țigară. Clădirea nu mai era decât un donjon ridicat deasupra catacombelor unei cumplite hrube, un turn balastat la temelie de o stivă de bombe şi stând în echilibru pe balonul găunos al unei cariere locuite de monştri. Din ce în ce mai des izbucneau scene de familie. O femeie se arunca asupra soțului ei, lovindu-l cu pumnii în piept.

— Trebuie să ne mutăm! urla ea. Nu se mai poate trăi aici! Ascultă zgomotul! Aud zăngănitul furculițelor în sertarul cu tacâmuri, clinchetul ciucurilor lustrei care se ciocnesc, şi mai există şi chestia aia din fundul pământului, care se plimbă ca o fiară în cuşcă! Trebuie să plecăm, pricepi? Într-o zi o să se

sature de-atâta aşteptat şi O *SĂ IASĂ!* Vrei să fim aici când se va întâmpla asta?

În criptă, garguiul îşi deschidea încet botul reptilian. Şi această căscare bruscă amintea de fisura unei plăci tectonice frânte de un cutremur. Botul i se preschimba deodată în cavernă vie, în crevasă umedă, într-un concert de clipoceli. Fetița cu ochi goliți de expresie escalada atunci tunelul elastic al tubului digestiv. Ieşea brusc din fundul gâtlejului, încleiată de secreții, umblând în patru labe pe salteaua limbii grase cu papilele ridicate. Goală, cu trupul muiat în salivă, înainta spre bariera dinților fără a manifesta nici cea mai mică teamă. Locuia în fiară, la fel cum alte fiare pot locui în om. Parazit minuscul, ea domnea peste imperiul organic al acelei maşinării de distrugere şi oroare. Era comandantul de bord al unui vehicul făcut din carne şi umori. Trăia în centrul unui motor, aidoma unui mecanic ce locuieşte în inima unei chiulase. Din când în când, activa o glandă, răsucea un nerv pentru a determina pachidermul să se mişte şi a-l feri de anchiloză. Se distra de mersul lui greoi ce făcea să se cutremure solul. Îi ordona să caşte, aşa cum i se ordonă unui submarin să iasă la suprafață. Atunci urca din nou spre lumină, târându-se prin traiectele lipicioase ale măruntaielor şi se lungea pe limba fiarei ca şi cum s-ar fi tolănit pe o plajă. Privea cripta, rezemându-şi coatele de colții monstrului ca de o balustradă. Contempla universul limitat al carierei şi visa la spații infinite. Căldura ce urca din stomacul animalului îi mângâia fesele şi spatele gol cu o duhoare de viscere. În jurul ei, mirosea a măcelărie, a mațe revărsate din pântec de o lovitură ucigaşă de cuțit. Mirosea a intimitate organică şi a ascunziş secret. Dar fetița nu simțea nici un dezgust. Îngenunchea leneşă pe limba garguiului, în timp ce carapacea dorsală a acestuia sfărâma stâncile carierei. Câteodată, când plictiseala stârnea în ea pulsiuni rele, constrângea animalul să dea lovituri cu capul în pereți, aşa, ca să-i zguduie, ca să se clatine turnul... Jubila gândindu-sc la cei de la etajele superioare, la frica lor dementă. Şi-i închipuia stând cu

urechea ciulită, lipită de ziduri, numărând ecourile ce urcau din adâncuri.

Bum... Bum...

Monstrul transformat în berbec ce lovea stânca, zgâlțâind pielea trotuarelor, făcând să vibreze stâlpii şi să tremure vitrinele.

Bum... Bum...

Într-o zi, la sfârşitul unei după-amiezi mai interminabile decât celelalte, avea să declanşeze un cutremur de pământ, pentru simpla ei plăcere, pentru a asculta zgomotul pe care-l va face imobilul năruindu-se. Credeau cu toții că n-avea suflet, că în creierul ei nu se afla decât un pumn de reflexe condiționate cu grijă... Se înşelau însă amarnic. Ea gândea, încet, cu o amorțeală datorată lipsei de obişnuință, e drept, dar gândea. Simțea... *lucruri.* Vibrații intense, mişcări nestăpânite ce o făceau să fie tristă sau rea, în funcție de oră.

Uneori se întreba dacă, după chipul şi asemănarea garguiului, nu era şi ea locuită de un parazit, o ființă mai mică, al cărei rol ar fi fost s-o manipuleze, răsucindu-i nervii sau apăsând-o pe glande. Ar fi fost logic, nu? Ideea asta o obseda de zile-ntregi. Deschidea gura şi-o explora pe dinăuntru cu vârful arătătorului pentru a încerca să surprindă creatura ieşită să ia aer curat. Ea locuia garguiul, cineva o locuia pe ea... Acest parazit era, poate, la rândul lui, gazda altui "conducător" mai mic... De unde să ştie? Întotdeauna, în acest punct al reflecției o apucau amețelile. În acelaşi fel, cripta, acea lume teribil de limitată, se deschidea poate spre un univers de încapsulări infinite. În definitiv, cine pe cine manipula? Parazitul parazitului parazitului parazitului para...!

La ce nivel de profunzime se situa deci începutul lanțului? Fără îndoială, nu făcea decât să se supună unui gnom găzduit în interiorul propriului stomac, tot aşa cum garguiul răspundea solicitărilor sale. Nu era decât o marionetă ce acționa o altă marionetă...

Toate acestea erau extrem de complicate. Prea complicate pentru creierul ei neantrenat. Într-o zi, când va fi reuşit să deprindă obiceiul de a medita, va încerca să lămurească lucrurile... Pe moment, însă, nu-şi putea solicita creierul mai mult de-o oră pe zi fără a îndura nişte migrene groaznice. Nu-şi permitea o existență interioară decât pe durata scurtelor recreații pe care şi le acorda în botul monstrului. Acolo, rezemată cu coatele de balustrada colților sclipitori, se antrena să pună în mişcare lucrul acela cenuşiu pe care i-l fixaseră în craniu. Cel mai adesea era extrem de dificil, căci circumvoluțiunile acelei materii cleioase semănau mai mult cu coridoarele unui labirint pustiu decât cu meandrele unui creier activ.

Fetița ezita să păşească mai departe. Şonticăia în pragul conştiinței ei, ca un tanc înfricoşat la gura unei imense caverne pline de ecouri. Vidul o speria. Se întreba dacă, într-o bună zi, va fi capabilă să urle atât de tare pentru a umple tot spațiul acelui dom părăsit cu strigătul ei.

Îşi amintea perfect de "naşterea" ei în laboratoarele Mikofsky. Fețe aplecate deasupra cuvei unde începea să palpite, morman de gelatină protoplasmică fără a i se fi dat încă nici o formă definitivă. Avea ochi, un creier, dar nu şi corp. Aceste organe de înregistrare pluteau în profunzimea masei celulare în curs de formare, captând deja imagini, încercând cu disperare să le eticheteze. Vocile se gravaseră în ea ca pe o pistă magnetică, şi abia mult mai târziu putuse da un sens frânturilor de dialog stocate într-unul din sertarele aşa-zisei sale memorii.

— *Dacă am face un personaj de bandă desenată?* spunea un tip masiv şi neras, cu bluza albă împânzită de pete. *Ar fi nostim, nu? Livrăm fiarele împreună cu un omuleț caraghios, care le-ar atenua aspectul oribil. Mie mi se pare o idee bună.*

— *Comercialii nici nu vor s-audă,* replicase atunci un om chel cu buza superioară împovărată de o enormă mustață neagră. *Se tem că o cheie în formă de Mickey Mouse ar dăuna*

seriozității operațiunii. Fabricăm seifuri, nu puşculițe pentru puştani!

— Okay. Atunci ce vor? Un monstru şi mai hidos decât ăştia?

— Nu, sunt şi eu de acord cu ideea unui contrast care să îndulcească lucrurile. Ceva plăcut ochiului.

Discutaseră astfel o veşnicie. Unii propuneau un animal — o maimuță, de exemplu —, alții se gândeau la un umanoid stilizat, cu aspect liniştitor.

— Nu, tranşase problema o femeie cu ochelari enormi, *în nici un caz personaje din desenele animate! Ne-ar lua drept nişte bufoni. De ce nu o fetiță? Ceva care să se afle la mijloc între sirenă şi elf. Drăguță la privit, dar un pic ireală.*

Toți se aplecaseră spre vasul cu gelatină vie.

— Crezi că biftecul ăsta gânditor se poate transforma în ceva plăcut la vedere? mârâise unul dintre bărbați cu o grimasă rea.

— Eşti un nesimțit! protestase femeia. Vorbeşti *de un organism pe care tocmai l-am făcut să se nască.*

— Deja cazi în capcana romantismului! vocifera bărbatul. *L-am fabricat, nu l-am făcut să se nască? E la fel ca şi cum ai fi construit un motor cu țevi de carne şi nituri din cartilagiu. Nici măcar un biftec gânditor nu e, e un ordinator meşterit cu carne! Comèdia asta e complet lipsită de afectivitate.*

Fetița asculta în repetate rânduri aceste înregistrări aşa cum ai răsfoi un vechi album de fotografii. Capul ei era un hangar încărcat de mobile cu sertarele goale. Fusese învățată să execute gesturi, să adopte anumite atitudini. I se planificase viața în funcție de rolul pe care urma să-l joace în burta fiarei, dar asta lăsa destule dulapuri neocupate, multe căsuțe albe, alveole virgine…

Înlăuntrul ei exista o poftă monstruoasă, o exigență căreia nu ştia ce anume să-i dea. Un vârtej îi agita centrul craniului, un turbion ce aspira vidul. Ghicea că-i scăpa ceva fundamental, ceva pe care CEILALȚI îl posedau. Era invidioasă pe ei, ea, ordinatorul de carne. Îi… *detesta.* Acest sentiment îi ținea de cald, căci constituia o dovadă a

capacității ei afective. Şi-l cultiva cu grijă, întreținându-l ca pe o flacără rară, temându-se să nu-l vadă dispărând sau atenuându-se. Ea exista prin ură, şi asta-i ajungea. Când îngreunarea mintală îi lua în stăpânire spiritul, când se simțea redevenind o maşină şi capul i se umplea de un zgomot confuz, asculta din nou înregistrările conversațiilor premergătoare "naşterii" ei, absorbind cu nesaț disprețul conținut în fiecare cuvânt: *Biftec gânditor... Maşină de carne... Chestia asta... Comedia asta...*

Astăzi exista în ciuda lor, independentă de ei! Nu-i trebuia decât timp!

Timpul de-a învăța să se slujească de bulgărele cenuşiu pe care i-l îndesaseră în cap. Iar pentru asta trebuia să se mențină în viață, să păzească scânteia de sentiment ce pâlpâia în ea. Ştia că dacă acel licurici s-ar stinge, avea să piardă orice şansă de a-şi depăşi condiția de maldăr de gelatină protoplasmică.

Trebuia să-i urască, în fiecare clipă, în fiece minut. Într-o zi sau alta, avea să descopere la ce servea acest sentiment care palpita în ea şi o ajuta să se smulgă din somnambulismul căruia îi fusese predestinată.

Făptura aştepta, tupiliată în pântecul fiarei, chircită peste sine însăşi, sugându-şi degetul pentru a semăna cu o fetiță adevărată. Şi lucrul acela creştea într-însa. O flacără roşie care lumina hangarul gol al spiritului ei. Într-o zi le va dovedi...

Fetița cu ochii goi se lăsă să alunece pe limba monstrului pentru a ajunge în fundul beregății. Saliva fiarei înlesnea coborârea şi căzu aproape de îndată în tunelul esofagului. Glandele ei olfactive o făceau imună la înfiorătoarea duhoare ce domnea în labirintul visceral al garguiului. Goni pe toboganul tunelului, în mijlocul băltoacelor de salivă. Monstrul închise fălcile, transmițând un ecou surd prin fiecare os al scheletului ei.

***

Mathias o privea pe Patricia dormind în mijlocul cataloagelor mototolite. Din ajun, i se învârtea în cap o idee plină de răutate. O idee împrumutând numele lui Cornelius Vladewsky. Între timp, se înnoptase, iar numele continua să-i alerge în cerc prin cuget: *Vladewsky... Vladewsky...*

Mathias stătea aşezat pe o saltea pusă direct pe podea. Neoanele luminau talmeş-balmeş-ul din cameră, cu străfulgerări albăstrii. Fanning îşi privea fix tubul moale al sexului. Poate-ar fi fost mai bine să se arunce peste tânăra femeie pentru a uita ceea ce clocea încetişor înlăuntrul lui... Poate că ar fi trebuit s-o țintuiască, prin împingeri puternice ale şalelor, pe somiera ce ținea loc de pat... Numai că Patricia dormea somnul grețos pe care-l provoacă narcoticele. Iar ideea se învârtea în țeasta lui Fanning ca un vultur descriind cercuri din ce în ce mai strânse.

Se ridică şi începu să-şi îmbrace veşmintele de predicator. Stofele lunecau greu pe pielea sa umedă de transpirație. Se încălță clătinându-se şi ieşi din apartament ca un hoț.

De îndată ce se văzu în stradă, o luă la fugă. Alerga ca să nu urle. Tensiunea nervoasă îi umfla pieptul cu un preaplin de vapori anunțând explozia. Se afundă sub arcade, dând din brațe ca să-şi țină echilibrul. Derbedeii ce se învârteau pe-acolo o luară la sănătoasa văzându-l, convinşi că zăriseră un *loup-garou** *Loup-garou* - (lit. "lup-laur"; engl. *werewolf* om atins de o maladie oculta, care se transformă în lup la apariția lunii pline (aprox. "vârcolac") (N. T.) în plină transformare. Mathias se prăbuşi în capătul bulevardului, cu spume la gură. încercă să-şi răcorească fruntea pe marmura unui monument închinat morților, dar avea o asemenea febră încât încălzi lespedea.

Puțin mai încolo, o Unitate de justiție autonomă urmărea doi hoți pe motocicletă. Pilotul mergea în zig-zag printre coloanele arcadelor, pentru a scăpa de cleştele articulat al tancului mobil, dar brațul de oțel nu lua în seamă aceste tertipuri şi se năpustea pe scurtături, zdrobind trunchiurile stâlpilor şi spărgând vitrinele. Când şenilele trecură huruind

la câțiva centimetri de fața lui, Mathias se ghemui lângă monument. Strada desfundată împrăştia solzi scămoşi. Blindatul nebun sughița răspândind un miros de ulei cald. Articulațiile brațului de intervenție scrâşneau la fiecare mişcare, iar fălcile cleştelui clănțăneau ca nişte foarfeci, muşcând fără discernământ trotuarele sau maşinile staționate.

După câteva clipe, Mathias se ridică şi se năpusti pe o străduță lăturalnică. Simplul fapt de a fugi îl desemna ca pe o virtuală țintă, dar nu se putea abține. În cele din urmă, se opri gâfâind în holul unui imobil lepros. O cutie de scrisori turtită anunța cu litere pe jumătate şterse:

Cornelius VLADEWSKY. Etaj 2.

Fanning se agăță de balustradă şi urcă greoi panta scărilor scârțâitoare. La etajul doi dădu peste o uşă blindată ce se întredeschise automat la apropierea lui.

— Te-am văzut pe geam când ai sosit, rosti un glas gâjâit din interiorul apartamentului. Intră şi ia un ciocan…

Mathias se strecură prin crăpătura panoului de oțel. Un bărbat slab, descărnat, stătea în patru labe în mijlocul unui covor ros până la urzeală. Era în slip şi tricou de corp, ca un om care tocmai a sărit din pat. Părul lung şi cărunt îi atârna în față, mascându-i trăsăturile scobite. Bărbatul ținea un ciocan şi părea ocupat să pândească ceva ascuns sub un bufet.

— Scârboşeniile astea se înmulțesc, mormăi el în loc de salut. Mai rău ca gândacii sau ploşnițele… Ar fi trebuit să fiu mai prudent…

Fanning se lăsă să cadă pe un scaun. Apartamentul semăna mai mult cu un laborator decât cu o locuință. Acvarii cu gelatină protoplasmică umpleau tot locul. Cornelius Vladewsky amplasase cam peste tot cuve emailate pline cu o dulceață vie, alimentându-se din butelii mari cu glucoza agățate pe stative. În centrul încăperii se afla un pat de campanie cu cearşafuri îngălbenite.

— Cu ce te ocupi, de când te-au pus pe liber de la laboratoarele Mikofsky? întrebă Mathias, încercând să-şi potolească bătăile dezordonate ale inimi.

— Lucrez pentru albumele de bandă desenată, bodogăni Cornelius. Fabric personaje din gelatină protoplasmică după schițele pe care le primesc prin poştă. Meşteresc şoricei care sar prin aer, rațe care zâmbesc, vaci care dansează... N-ai răsfoit niciodată vreuna din revistele astea pentru cretini?

— Ba da. Credeam însă că sunt concepute în ateliere aseptice...

— Faci bancuri? Ar costa prea scump. Ni se furnizează gelatina, asta-i tot. Noi trebuie să ne descurcăm pentru a o transforma în imagini mişcătoare. În plus, trebuie să fie parfumate şi să aibă gust bun!

Cornelius îşi prăvăli ciocanul peste o formă minusculă ce se târa pe covor. Mathias avu timp să distingă un fel de leu împopoțonat cu cască colonială şi chiloți roşii. Bucata de gelatină explodă sub impactul ciocanului. Şocul stârni din ascunzători alți lei gătiți la fel, care începură să se ascundă în crăpăturile parchetului. Se risipeau ca insectele nocturne surprinse de lumină. Cornelius îi urmărea dând cu ciocanul în podea.

Fanning simți că fierbe de nerăbdare.

— Opreşte-te! urlă el. Ce faci, pentru Dumnezeu?

— E greşeala mea, gemu omul cu păr sur. Pentru a câştiga timp, am vrut să pun la punct o formă de protoplasma ce se reproduce prin sciziune, ceea ce m-ar scuti să compun de două sute de ori acelaşi personaj, înțelegi? Necazul e că nu mai reuşesc să le-mpiedic să se reproducă. Sunt literalmente invadat de eroul unei benzi desenate complet idioate: Fanouk, leul explorator... Sunt peste tot, în fiecare fisură, după mobile. De cum sting lumina, o iau la fugă prin apartament şi se urcă pe mine.

— Se reproduc?

— Da. Scindându-se pe mijloc, ca amoebele. La început era practic, câştigam o grămadă de timp. Indivizii mă plăteau ca

să compun o sută cincizeci de Fanouki trăgând cu revolverul. Eu nu făceam decât unul, iar următorii se fabricau de la sine... Dar, de la o vreme, au început să dea pe dinafară. Ascultă, mai bine ia un ciocan şi ajută-mă!

Mathias se supuse. Un leu mic se târa aproape de pantoful său stâng, îl strivi. Personajul explodă pe dată, preschimbându-se într-un scuipat lipicios şi incolor.

— E adevărat c-o să înfunzi puşcăria? murmură dintr-o dată Cornelius cu un glas ciudat de şuierător.

Fanning fremăta. Bătrânul nebun continua să fugărească animalele de gelatină pe întinderea covorului peticit.

— Ştiu de ce te afli aici, continuă el, fără a-şi privi interlocutorul. Nu-i prea complicat de ghicit. Am să-ți spun ceea ce vrei să auzi: FĂ-O!

— Despre ce vorbeşti?

— Despre spargere! îți spun eu: fă-o!

— Eşti țicnit!

— Iar tu, ipocrit. Ştiu că laboratoarele lui Papa Mikofsky au livrat patru seifuri vii la B.D.S. Mi s-a mai povestit şi că ai fost să "expertizezi" lădoaiele alea împuțite... Aşa se nasc, întotdeauna, ideile. Ți-o repet: fă-o! Ai venit ca să-ți vorbesc despre gargui, nu?

Mathias se ridică în picioare. Sudoarea i se prelingea pe frunte, revărsându-se peste sprâncene. Începu să măsoare în zig-zag încăperea, printre cuvele cu protoplasmă. Paşii săi furioşi făceau să se clatine baloanele cu glucoză agățate în cârligele lor. Într-un târziu, se opri. Douăzeci-treizeci de Fanouki fojgăiau pe masă, ronțăind un cotor de măr şi nişte firimituri de brânză.

— Nu-ți bate capul cu problemele de conştiință, îl sfătui Cornelius, băgându-şi o mână în slip ca să se scarpine la testicule. Dacă respecți regula jocului, te-ai fript. Vei sfârşi la ocnă, iar Cască-de-os o să-ți transfere gagica în cine ştie ce bordel. Cu ce găseşti în seifurile Băncii de Depuneri Speciale, poți să-ți cumperi jumătate din Pământ.

— Asta-i delir! bâigui Fanning. Nimeni nu poate da o asemenea lovitură! Ar fi o adevărată sinucidere...

Cornelius izbucni într-un râs astmatic care făcu să-i fluiere bronhiile pline de zgură.

— N-o fă pe mironosița! rânji el. Dacă eşti aici, înseamnă că ai deja o idee, nu-i aşa? Ai rumegat şi-n cap ți s-a aprins un beculeț. Ai găsit mijlocul de-a băga mâna în chiloții B.D.S.-ului, sunt sigur. Dă pe gură!

Mathias îşi şterse fruntea cu reverul mânecii. Ezita. Cornelius Vladewsky fusese deja dat afară de la laboratoarele Mikofsky pentru că se interesase prea îndeaproape de sistemul seifurilor vii. Se murmura chiar că imaginase un anumit număr de "antidoturi", punând în pericol fiabilitatea cuferelor de sinteză. O asemenea crimă nu putea fi trecută cu vederea.

— Prima problemă! atacă el. Cum ai face ca să pătrunzi în bancă? Fără îndoială, holurile, birourile şi ascensoarele sunt sub supraveghere electronică. Intrarea prin efracție în localurile B.D.S. ar declanşa instantaneu zece semnale de alarmă. Or, nu ți-e necunoscut faptul că acel sector e trecut sub controlul mai multor Unități de Justiție Autonomă. Ai fi reperat şi prins încă înainta de-a fi apucat să te strecori în liftul ce coboară la criptă...

Fanning înclină capul.

— Ştiu. Mă gândeam însă să pătrund în local într-ascuns, prin fereastra de la căcăstoare sau ceva asemănător. Cred că există un vicleşug ca să te furişezi fără riscuri în subsolurile băncii.

— A, da? Haide, ador istoriile de genul ăsta, povesteşte! Ştii că toată suprafața planşeului e echipată cu detectoare de greutate şi că fasciculele electronice baleiază spațiul localurilor pentru a repera cea mai mică variație volumetrică?

— Da, mormăi Mathias, dar îți repet: nu se pune problema să intru prin efracție. Am să fiu livrat.

— Livrat?

Cornelius tresărise. Astfel dichisit — în slip, cu ciocanul în mână — oferea o imagine vrednică de milă.

— Ştii cum sunt hrăniți monştrii ăia? reluă Fanning.

— Cu descărcări energetice.

— Exact. Această energie o obțin bombardând cripta.

— Aşa, şi?

— Şi fără îndoială că nu ascultă bombele pe care le cumpără de la arsenal. Cineva care s-ar ascunde în interiorul uneia dintre ele ar fi automat coborât în interiorul depozitului şi n-ar avea decât să aştepte cu răbdare până-i vine rândul să fie aruncat fiarelor.

— Stai-aşa! Aşteaptă! Şi cum ar supraviețui tipul de pe urma unei căderi de patruzeci de metri? Crezi că se poate sări din înaltul unei trape de bombardament ajungând pe sol printr-o simplă rostogolire? Sau contezi pe o paraşută?

— Nu. Voi coborî odată cu bomba. Mai înainte, însă, mă voi fi echipat într-un scafandru de protecție urbană. Un scafandru dotat cu compensator de şocuri şi capabil să reziste la cele mai mari solicitări.

Cornelius se scarpină în barbă.

— Fir-ar să fie, şopti el, ar trebui să-ți cadă în mână un super-model. O armură de prima calitate. Presupun că pe urmă ai să te laşi înghițit de unul din gargui?

— Da. Voi coborî în stomacul său şi mă voi instala în peştera lui Ali Baba, în mijlocul casetelor pline cu aur, aşteptând să se facă ziuă. Când se vor dezactiva sistemele de securitate, am să ies din animal prin sfincterul anal şi am să iau ascensorul. Mă pricep destul de bine la electronică ca să reuşesc să şuntez circuitul şi să urc până la parter. În final, nu-mi va mai rămâne decât să mă amestec printre angajați şi clienți. Le-am studiat planurile. Au o asemenea încredere în jivinele alea încât n-au prevăzut ipoteza că cineva ar putea urca din criptă ziua în amiaza mare. Chiar directorul mi-a spus că ascensorul nu e protejat decât printr-un cod foarte banal. Se poate ieşi uşor din bancă, întrucât e practic imposibil să intri... cel puțin, aşa cred ei!

— Aşteaptă! interveni Cornelius. În raționamentul tău sunt multe lucruri care nu merg. Dacă te laşi înghițit de bestie, vei fi digerat automat de către sucurile gastrice secretate de stomacul ei. Nici un scafandru, fie el cât de perfecționat, nu va rezista agresiunii diastazelor mai mult de treizeci de minute. Nici nu se pune problema să aştepți liniştit deschiderea foalelor ca să ieşi din ascunziş. La ora aia, scafandrul tău va fi complet dizolvat de substanțele corozive care-l vor impregna.

Mathias clipi din ochi.

— Dar credeam că armurile sunt invincibile...

— Te laşi intoxicat de publicitate. Fiecare agresiune suportată scurtează durata de viață şi eficacitatea unei cuirase. Un scafandru e ca o coardă de alpinism: rezistă la o cădere, la două căderi, şi pe urmă... se rupe. În plus, aceste forme de protecție au fost concepute pentru orăşeni, nu pentru combatanți. O armură purtată de un om normal nu încasează nici în zece existențe ceea ce o vei sili tu să îndure într-o oră. Treaba asta trebuie să-ți intre-n cap: de fiecare dată când o să înregistreze o nouă agresiune, se va "fragiliza" încă puțin. Pornind cu un scafandru foarte bun, ai şanse să rezişti maximum trei sferturi de oră. Cele mai rele sunt sucurile gastrice. Au să-ți halească platoşa într-un timp record. Ai s-o vezi înmuindu-se, dizolvându-se, şi-ai să te pomeneşti gol-goluț în stomacul monstrului. Nu poți aştepta momentul când au să debranşeze sistemele de securitate. La ce oră se efectuează bombardamentul nutritiv?

— La miezul nopții.

— Nouă sau zece ore în burta unui gargui! E o demență! Nu, e imposibil!

— Şi dacă aş ieşi cât mai repede posibil din monstru, încercând să fug către ascensor? M-aş ascunde într-o înfundătură, după ce m-aş descotorosi de scafandrul dizolvat.

— Exclus! Fiara te va urmări, fără să te slăbească o clipă. N-ai s-o poți ține în şah până la ora deschiderii birourilor — n-are sens să-ți faci iluzii. Şi-apoi, dacă trebuie să şuntezi

închizătoarea electronică a liftului, vei fi nevoit să te expui cel puțin zece minute, iar ea va avea tot timpul să te devoreze. Dacă nu mai porți cuirasa, de astă dată nu vei mai avea ocazia să te strecori prin gaura curului! O să fii digerat în şaizeci de secunde! Planul tău nu merge! Schema cu bomba e genială, dar te împiedici la procedura de ieşire.

— Vezi vreo soluție?

— Acțiunea sucurilor digestive nu poate fi întârziată. Ar trebui să poți manipula animalul din interior, acționând asupra glandelor, ceea ce e foarte complicat. Ai cunoştințe de fiziologie?

— Oarecum. La ce te gândeşti?

— La posibilitatea de a le provoca monştrilor o criză cardiacă.

— O grenadă n-ar fi de ajuns? Dacă explodează în pântecele bestiei, cred că...

— Nu! Porcăriile astea se hrănesc cu energie pură, ştii doar! Suflul grenadei tale ar fi de îndată digerat ca o acadea. Nu există decât o singură modalitate de a scăpa: să intervii direct asupra anatomiei animalului, imprimând glandelor formula care să-l ucidă "natural".

— Dar sunt patru gargui... Dacă omor unul, celelalte tot acolo vor fi, încercând să mă muşte de cur!

— Nu şi dacă ataci imediat monstrul care comandă turma. Odată cu moartea liderului, celelalte vor fi complet debusolate. Le va trebui o bună bucată de vreme ca să se reconstituie sub formă de clan, şi asta-ți va lăsa răgazul să-ți faci bagajele.

— Eşti sigur de teoria asta?

— Pe cât de sigur poți fi de orice teorie neverificată în practică. Tu vei avea posibilitatea s-o verifici!

— Crezi că voi reuşi să-i provoc un infarct în mai puțin de treizeci de minute?

— E posibil, dacă-ți înveți bine lecția.

— Dar cum să recunosc conducătorul turmei?

— Nu-ți fă probleme! Întotdeauna, şeful atacă primul. Nu-ți rămâne decât să aştepți până eşti înfulecat.

Mathias măsura nervos apartamentul în lung şi în lat. Mirosul de gelatină protoplasmică îi provoca crampe la stomac.

— Mai e un amănunt, remarcă el. În interiorul garguiului principal e creatura aia căreia i se zice "ciobăniță"... Cum o să reacționeze când voi da eu buzna?

— N-o să reacționeze nicicum. E o grămadă de carne fără inteligență, programată doar pentru a îndeplini un anumit număr de gesturi. Te va privi probabil cu gura căscată, ca o idioată-a-satului. Ceea ce vei face tu nu corespunde nici uneia dintre schemele implantate în creierul ei. Nu te ocupa de ea. Singura problemă reală e cum anume mă vei plăti pentru cursul de fiziologie pe care am să ți-l predau. Vreau zece la sută din pradă. Meritã! Nimeni nu te-ar putea instrui mai bine. E necesar să fi stat ani de zile în preajma cuferelor vii ca să le cunoşti geografia măruntaielor!

— Cinci la sută, propuse Mathias. Eu îmi asum toate riscurile.

— Okay! capitulă Cornelius. N-am ştiut niciodată să mă tocmesc. Mă duc să fierb nişte cafea. Înainte de toate, însă, eşti sigur că-ți poți procura un scafandru excelent de protecție urbană? Îți trebuie neapărat unul de primă clasă, nu platoşă de bucătărească...

— Se face, confirmă Fanning, am unul în vizor.

Vladewsky reapăru peste câteva minute cu o enormă cafetieră aburindă şi două ceşti.

— E musai să-ți reuşească lovitura! oftă el. E ultima noastră şansă de a fugi din țara asta de rahat, înainte ca roboții să-nceapă să ne plimbe în lesă ca pe nişte câini.

— Unde-ai să te duci?

— În Africa, sau în Indii... Acolo, încă mai poți să te caci fără ca vreo maşină să vină imediat să-ți ardă curul cu aerosol bactericid.

Bătrânul turnă cafeaua în ceşti, apoi se duse lângă bibliotecă şi începu să cotrobăie prin rafturi. Deplasa cărțile gâfâind, ca şi cum ar fi fost cărămizi mari îngrămădite la nimereală. De fiecare dată când mişca un volum, un cârd de leişori exploratori se împrăştiau de-a lungul etajerelor.

— Ascultă, spuse el, nu vreau să te amăgesc. N-am lucrat la proiectul garguilor, dar am compus destule animale sintetice ca să ştiu că fiziologia lor e aproape întotdeauna calchiată după aceeaşi schemă. Există bineînțeles, o doză de risc. Băieții din laboratoare au putut recurge la unele inovații. Oricum, a trecut un an de când m-au aruncat în stradă. Tu hotărăşti dacă accepți partea de înfloriturі artistice din explicații...

— N-am de ales, mârâi Fanning. Grăbeşte-te!

Cornelius se apropie, cu brațele încărcate de cărți, broşuri şi vederi în secțiune pe care le etala pe covor. Un peisaj de glande, nervi, vene invada pas cu pas planşeul. Bătrânul vorbea cu un glas monoton, de conferențiar obosit. Degetele sale alergau pe traseul arterelor, indicând zonele strategice. Mathias avea impresia că studia un plan de metrou cu bifurcații extraordinar de complexe.

— Nu-i chiar aşa de complicat, comenta Cornelius. Pilotarea unui animal sintetic poate fi învățată într-un weekend. N-am să intru în amănunte: ca să simplificăm, imaginează-ți că anatomia fiarei e un pian gigantic. Un pian din carne, ale cărui corzi sunt făcute din vene şi muşchi. Nervii sunt pe post de clape. Dacă ştii să apeşi la locul potrivit, vei obține reacția dorită. Trebuie să înveți un anumit număr de acorduri fiziologice. Aceste acorduri guvernează garguiul, intervenind direct asupra secrețiilor lui hormonale...

Vocea lui Vladewsky torcea în urechile lui Fanning aidoma unui pisoi pe cale de a adormi. Arătătorul îngălbenit de nicotină fugea pe planşe şi planuri. Animale jupuite se succedau prin fața ochilor, imunde rămăşițe aruncate pe taraba unei titanice măcelării. Mathias lupta cu oboseala. Acum, că recunoscuse în fața propriei conştiințe dorința de a

da o spargere, tensiunea nervoasă îl părăsise dintr-o dată, lăsându-l moale, plutitor, ca un convalescent slăbit după o boală grea.

Cornelius îl ghida printr-o arhitectură de carne maltratată, şuşotea, adoptând fără a-şi da seama atitudinea unui conspirator de operetă. Semnala nervii ascunşi sub grăsime:

— Aici va trebui să sapi, insista el. Ciupind nervul, vei provoca o descărcare reflexă care…

Pe măsură ce bătrânul avansa în prezentarea strategiei sale mortale, Fanning îşi dădea seama cât de dificilă era treaba la care se înhăma.

— Toate astea o să le iei cu tine, să le studiezi serios, ca un elev care se pregăteşte pentru examen. Dacă ai nevoie de o explicație, mă găseşti aici. Repetă-ți în gând că nu-i mai greu decât să conduci un camion mare sau un car de asalt. Singura deosebire e că, în cazul nostru, tabloul de bord e viu şi că nu vei dispune decât de treizeci de minute pentru a face balena aia să crape. Dacă cercetătorii din laborator au operat modificări fiziologice, va trebui să bâjbâi puțin…

— Okay, oftă Mathias, îndeasă-mi toată literatura asta într-o geantă! Mă apuc să învăț de mâine. Mai întâi, însă, trebuie să pun mâna pe scafandru. Fără el, n-are rost să mă aventurez acolo.

— Vei jefui dugheana unui vânzător? Ai grijă, sunt supravegheate de Unitățile de Justiție Autonomă…

— Nu, am un alt mijloc. Cunosc o fată care are o cuirasă extrem de perfecționată pe care n-o foloseşte. Am să i-o iau cu împrumut pentru câteva zile.

— Şi arsenalul, şi bombele? Te-ai gândit cum vei proceda?

— Da. Cunosc bine dispozitivul de securitate. Ca sticlete, am avut dosarul în mâini. Din partea asta, nu voi întâmpina greutăți.

Se ridicară de pe scaune, rămânând față în față. Tăcerea devenise dintr-o dată mai densă. Pe parchet, personajele protoplasmice mişunau şi se fofilau printre cărțile risipite.

— Încă mai poți renunța, spuse blând Cornelius. Asta-i fraza rituală care se pronunță în astfel de cazuri, nu?

— Ştii bine că n-am de ales. De altfel, n-ai nici un chef s-o las baltă.

— Aşa e, recunoscu bătrânul, începând să strângă documentația într-un sac do pânză.

Când Fanning părăsi imobilul, bezna începea să se dizolve pe deasupra acoperişurilor. Se gândea la Sarah Muraille şi la povestea pe care i-o pregătise: *"Înțelegi, e vorba de Patricia, nevastă-mea. E atinsă de sindromul țestoasei, îi trebuie cu orice preț un scafandru. Dacă nu-i găsesc unul în patruzeci şi opt de ore, e-n stare să se sinucidă. E pe punctul să-şi piardă mințile. Împrumută-mi-l pe al dumitale... Nu rişti nimic. Am să ți-l înapoiez...".*

Era plauzibil? Da, poate, dacă năvălea peste ea intempestiv şi ştia să-şi joace rolul.

Luă metroul. Oboseala şi enervarea îi depuseseră pe piele o peliculă lipicioasă. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să iasă la baza imobilului unde locuia roşcata. O migrenă îngrozitoare îi sfâşia țeasta deasupra sprâncenelor. Apăsă butonul de apel al interfonului şi-şi spuse numele. Sarah nu păru surprinsă să-l audă. Acționă poarta de la intrare şi deblocă ascensorul.

Mathias intră în cabină, cu stomacul contractat, repetând în minte textul. Epuizarea nervoasă îi conferea o expresie adecvată, dar se temea să nu vorbească fals. Ieşi pe palier. Sarah Muraille îl aştepta în pragul apartamentului, înfăşurată într-un capot de mătase. Fără machiaj, trăsăturile ei acuzau prima oboseală a celor patruzeci de ani. Avea ochii încercănați şi obrajii umezi, ca o persoană care nu pusese geană peste geană. Fanning avu brusc certitudinea că gura femeii duhnea a tutun şi alcool.

— Scuză-mă că te-am sculat la ora asta, atacă el, dar am o problemă. Patricia, soția mea...

— Intră, îl întrerupse Sarah, făcându-i loc.

Apartamentul era cufundat în întuneric. O singură veioză răspândea o aură albăstrie.

— Nu dormeam, murmură ea, cu o voce răguşită. Mă-ntrebam când te vei hotărî să treci...

Fanning înghiți dureros. Ochii nu i se puteau desprinde de pe uşa întredeschisă a dulapului, dincolo de care ghicea silueta greoaie a scafandrului.

— Ştiu ce vrei să-mi ceri, spuse Sarah. Mai ştiu şi la ce te gândeşti.

Mathias se răsuci pe călcâie. Femeia făcu un pas spre el, clătinându-se uşor. El pricepu că-şi petrecuse noaptea bând. Sânii ei prea grei se înălțau şi coborau în ritmul respirației precipitate.

— Şi pe tine te munceşte! îl ironiza Sarah. Ți se-nvârte-n creier ca un peşte roşu înnebunit să găsească ieşirea din acvariu...

— Despre ce vorbeşti? se încumetă sa întrebe Fanning, vizibil stânjenit.

— Despre B.D.S., şopti femeia, n-o fă pe nevinovatul! Boala te-a pocnit în mijlocul criptei, alaltăieri. Ți-ai spus: "Şi dacă ar fi o fisură?". Nu-mi înşira poveşti! De atunci, n-am încetat o clipă să mă gândesc la treaba asta. Am privit planurile, am elaborat ipoteze... Dacă îmi ceri scafandrul, înseamnă că ai găsit o modalitate... Mă înşel cumva?

Mathias ezită. Sarah îl privea cu un soi de răutate avidă. Capotul i se întredeschisese şi i se distingea clar desişul de păr pubian. Acest fapt nu părea însă s-o afecteze.

— Vreau partea mea! aruncă ea cu o voce tăioasă. Dacă-i jefuieşti pe nemernicii ăia, vreau să-mi trag un beneficiu. Eu te-am introdus acolo! De scafandrul MEU e vorba!

Se apropie de Mathias, mai-mai să-l atingă, iar el simți cum îl inundă mirosul acelei femei neliniştite, cu subsuorile umede şi gura păstoasă.

— Am înțeles că trebuia s-o facem, reluă ea, fixându-l cu un aer halucinat. E o mână pe care ne-o întinde destinul, şi ocazia nu se va mai repeta! Dacă ne îmbogățim, vom putea

fugi spre țările din lumea a treia. Vom începe o viață nouă, departe de tot acest infern informatic, de aceşti roboți care ne vor înghesui nu peste mult timp în cuştile unei grădini zoologice... Vei coborî în criptă şi îi vei spinteca pe monştrii aceia, ca să-i faci să scuipe grămezile de diamante...

Femeia se agățase de reverele lui Fanning. Negligée-ul îi alunecase de pe umeri, şi ea rămăsese în întregime goală. Carnea ei avea o tentă de o atroce fragilitate, un soi de maturitate apropiată deja de pragul prăbuşirii. Mathias o cuprinse blând în brațe. Sarah plângea în tăcere, cu gura deschisă.

— Ne rămâne atât de puțin timp! gemu ea. N-ai impresia că orele curg din ce în ce mai repede, că zilele se scurtează, că anii se chircesc? Trebuie s-o facem iute! Ia scafandrul! Urmează să-mi cedezi douăzeci la sută din ce vei obține. Asta va fi prețul colaborării şi al tăcerii mele. Dacă eşti prins, voi afirma că mi-ai furat armura.

— Dacă dau greş, n-am să mai fiu găsit! spuse sec Mathias. Nu există nici o şansă să mai găsească ceva. Monştrii or să mă digere, cu scafandru, cu tot, fără a lăsa nici cea mai mică urmă..

Sarah se ghemui la pieptul lui, continuând să plângă cu sughițuri. Rămaseră astfel un lung răstimp, în timp ce lumina zilei creştea.

CAPITOLUL VII

Răsuflarea lui Mathias se repercuta în interiorul căştii cu acel şuierat vag metalic ce li se atribuie scafandrilor din filmele de aventuri. Noaptea învăluise zona de sub copaci, dar amplificatoarele vizuale incorporate în fanta vizierei iluminau peisajul, dându-i aspectul unui vechi film alb-negru cu secvențe supraimpresionante. Mathias privea arborii, tufişurile, încercând un ciudat sentiment de irealitate.

Avea impresia că se aşezase în faţa unui aparat t.v. ce difuza o retrospectivă a filmului expresionist german. Aproape că-l mira absenţa subtitrajului în partea de jos a imaginilor.

Făcu câţiva paşi. Exoscheletul armurii răspundea admirabil solicitărilor interne. Decalajul între amorsarea mişcărilor "pasagerului" şi realizarea lor mecanică era infim. Pe Fanning îl surprindea suplеţea de manevră oferită de instalaţii. Se pregătise să înfrunte o maşinărie greoaie şi stângace, un jug cu mişcări aproximative şi înfiorător de limitate. Dar scafandrul n-avea nimic din roboţii de uzină ce repetau necontenit cele trei gesturi de bază necesare ambalării unei stive de cutii de conserve. Dimpotrivă, precizia mişcărilor sale era absolut surprinzătoare.

Fanning porni printre copaci. Microfoanele exterioare, cărora le dăduse puterea la maximum, îi transmiteau un tumult asurzitor făcut din zgomote minore. Fiecare crenguţă trosnea cu o detunătură de magnum .357, vântul prin frunze amintea interminabila sfâşiere a unei pânze de corabie prinse în furtună. O pisică rătăcitoare miorlăia cu forţa unor răgete de tigru... Mathias îşi auzea fiecare pas bubuind într-o vibraţie surdă de gong maltratat. Se gândea la monştrii aceia din filmele vechi science-fiction a căror înaintare era punctată prin bătăi de tobă. Înainta printre copaci ca prin mijlocul unei machete.

"Voi scuipa foc", îşi spunea, "voi strivi automobilele, sub picioare, voi răsturna clădirile cu un dos de palmă...".

Se imobiliză sub coroanele arborilor. În faţa lui se înălţa un zid de sârmă ghimpată cu încrucişări pline de ţepi. Un soi de tricotaj înfricoşător din plasă, al cărei fiecare ochi fusese conceput să smulgă pielea vizitatorilor imprudenţi. Cadavre de animale rămăseseră prizoniere ale acestei împletituri. Iepuri, nevăstuici, spânzurau între firele de oţel; vântul le mişca rămăşiţele înnegrite, putrezite, răspândind în jur smocuri de blană...

Dincolo de sârma ghimpată se întindea un teren viran accidentat, presărat cu cratere, care părea să fi suportat o

ploaie de meteoriți. O pancartă mare şi învechită, flancată de un cap de mort simbolic, anunța:

PERICOL! CÂMP MINAT.

Mai departe, se ghiceau formele unei construcții prelungi, în formă de buncăr. Arsenalul robotizat.

Mathias deschise capacul panoului de comandă fixat pe antebraț şi opri microfoanele. Dacă urma să calce pe-o mină, nu ținea ca explozia amplificată să-i spargă timpanele. Respiră adânc pentru a izgoni nodul de teamă ce-i astupa gâtlejul, dar acest exorcism nu se dovedi de nici o utilitate. Transpira, în ciuda temperaturii interne relativ răcoroase. Ezita. Ca un pilot instalat în cabina unui turboreactor, consultă diversele cadrane ce împânzeau interiorul căştii. Totul părea normal. Scafandrul era încărcat-ochi, sistemele sale de apărare arătându-se gata să suporte cele mai dure agresiuni. Mathias verifică afişajul compensatorului de şocuri. Totul depindea de acesta, de capacitatea sa de a genera mini-câmpurile de forță capabile să contrabalanseze impulsurile exterioare şi totodată să anuleze unde de şoc ce se năpustea asupra costumului.

Ploaia începu să picure pe geamul, blindat al fantei de observație. Un ştergător de parbriz intră imediat în funcțiune. Armura demară în direcția sârmelor ghimpate. Mathias întinse mîinile. Degețele sale robotizate secționară firele de oțel care cedară pocnind, ca nişte corzi de pian. Reuşi să facă o gaură la nivelul, solului, prin care se strecură fără a-şi face griji de țepii metalici ce zgâriau pieptarul cuirasei. Îi trebuiseră două zile încheiate pentru a învăța să manevreze scafandrul. Sarah îl ajutase mult, dirijându-l în mijlocul apartamentului pe care se străduise să-l golească, pentru a uşura evoluțiile monstruoasei carapace. Mathias făcuse destule stricăciuni în cursul primelor ore de instrucție, pulverizând oglinzile, porțelanurile şi chiar anumite mobile.

— E bine! decretase roşcata. O să te descurci de minune. Manualul spune că e nevoie de o săptămână de exerciții, înainte de-a şti să-l manevrezi corect.

— Nu putem aştepta atât de mult! i-o tăiase Fanning. Trebuie să ne grăbim! Nu ştiu câte zile voi rămâne blocat în arsenal.

— Depozitul de bombardament are o autonomie de o săptămână, spusese Sarah. Presupun că este aprovizionat în fiecare duminică...

Mathias ieşi de cealaltă parte a sârmelor ghimpate. Câmpul minat îi oferea acum perspectiva sa lunară, devastată. Din consultarea vechilor însemnări, ştia că acolo fuseseră îngropate toate tipurile de încărcături imaginabile. Se găseau mine anti-personal cu fragmentare, mine "săritoare" prevăzute spre a țâşni din pământ şi a exploda în aer împrăştiind maximum de schije, dar şi piese mari concepute pentru a disloca tancurile şi vehiculele blindate. Nomenclatura administrativă reținea şi prezența "oalelor-cu-foc", acele mine aruncătoare-de-flăcări ce degajau într-o secundă o căldură înspăimântătoare, capabilă să carbonizeze un soldat încă înainte de-a avea timp să țipe. Nimeni, cu excepția creierului electronic ce guverna arsenalul, nu cunoştea coordonatele de implantare ale minelor. Mai mult, un număr dintre ele aparțineau genului "furişător", adică se mişcau în permanență ca nişte cârtițe ocupate cu săpatul de galerii. Era, deci, inutil să speri că le-ai putea localiza fără un material extrem de complex. Mathias apăsă un buton pentru a acționa transfocatorul ecranului vizual. Obținu astfel o vedere în detaliu a suprafeței solului. Pământul răscolit, săpat, sfâşiat, nu-i dădea nici un indiciu. Eroarea capitală consta bineînțeles în a pune piciorul în craterele lăsate de fostele explozii. Bună parte din ele erau probabil mimate. Acelaşi lucru era valabil şi pentru pietre, buturugi sau bolovani, aparent prea grei ca să fie ridicați şi reprezentând, la prima vedere, puncte de sprijin "sigure". Mathias auzise că se fabricau arbuşti falşi destinați acoperirii minelor. Un

şiretlic redutabil consta în a imprima pe sol imitații ale urmelor unor labe de câine. Novicele avea întotdeauna tendința să urmeze acel itinerar, pornind de la principiul că animalul, într-un fel, "degajase drumul". În majoritatea cazurilor, urmele îl duceau drept spre o capcană de foc care-l sfârteca înainte de-a fi apucat să-şi înțeleagă greşeala.

Fanning făcu trei paşi. Nu trebuia să piardă vremea reflectând. Rolul scafandrului era tocmai ca să-l apere de paşii greşiți. Se temea totuşi că, acumulând prea multe explozii, i se va slăbi compensatorul de şocuri. "Vei sări de la o înălțime de patruzeci şi cinci de metri, cu picioarele alăturate", îşi spunea el. "Fără compensator, care are sarcina să disperseze unda de şoc în punctul de impact, coloana vertebrală ți se va disloca precum un colier căruia i se rupe firul!"

Alungând acest gând neplăcut, avansa în linie dreaptă, îi era imposibil să determine cea mai mică strategie. Linia dreaptă avea meritul de-a economisi timpul. Făcu cincisprezece paşi, apoi infernul se deşteptă sub tălpile lui, proiectându-l în văzduh la peste trei metri deasupra solului. Fu orbit de lumina exploziei, dar nu percepu decât un ecou îndepărtat, foarte înfundat. Recăzu în noroi, fără a avea nici o senzație de şoc sau ciocnire. Nu păstra de pe urma deflagrației decât o stranie impresie de "lichiditate", ca şi cum ar fi efectuat o întoarcere bruscă în inima unei piscine cu apă închegată. Se sculă, cu urechile bâzâindu-i. Compensatorul îi murmura în spinare. Persistența undei de anulare îi dădu senzația că plutea deasupra solului ca un fakir în transă. Nici vorbă, însă. Avea picioarele fixate bine-mersi în mâlul răscolit de explozie. Se degajă şi-şi reluă mersul. Mai avea o sută de metri până la a doua perdea de sârmă ghimpată. Distanța i se părea colosală. Grăbi pasul şi... zbură în aer pentru a doua oară.

Înainte să aterizeze din nou, auzi suprafața scafandrului pocnind sub bilele de oțel ale minei cu fragmentare. Când atinse solul, instalația hi-fi din interiorul căştii se puse în

funcțiune şi fu cufundat în torentul sonor al unui rock heavy-*metal* al grupului "Chewing Magnetic Tape".

Înjură. Muzica îi umplea urechile, accentuând uşoara greață provocată de fasciculul de unde protectoare.

Pipăi, în căutarea claviaturii de comandă de pe antebraț, dar era buimăcit şi nu reuşi decât să programeze un vals de Strauss.

Era furios şi nelinişti. Dacă armura dădea deja semne de dereglare la a doua explozie, începuse prost!

"Fără îndoială, claviatura de comandă a lovit o piatră!" decretă el, încercând să se liniştească. Stomacul îşi reprima cu mare efort spasmele asemănătoare celor provocate de răul de avion. Compensatorul de şoc țiuia de toată frumusețea, degajând un miros de plastic cald.

"E un scafandru de protecție urbană", bombăni Fanning, "îl cam doare şi e normal. A fost fabricat pentru a rezista agresiunilor nocturne şi eventualelor atentate, nu unui tir de baraj!"

Se opri pentru a da timp maşinii să-şi revină. Nu parcursese decât jumătate din drum, dar distingea mai bine clădirile arsenalului. Era un buncăr masiv cu colțuri obtuze, fără deschizături. Nici o ființă omenească nu-i trecea vreodată pragul. Toate manevrele erau efectuate de roboți industriali pe care o mişcare greşită nu risca să-i omoare. Mathias strânse din fălci şi o luă la fugă spre perdeaua de sârmă ghimpată. Era nerăbdător să termine. Ghetele scafandrului împroşcau în jur cu bulgări mari de noroi. Reuşi să facă vreo zece paşi, apoi solul se transformă într-un gheizer de foc, iar el decola spre cer aidoma unui om-ghiulea. Pusese piciorul pe o mină antitanc. Suflul exploziei îl proiectă direct în ochiurile plasei de oțel ce înconjura uzina. Sârma ghimpată cedă sub această lovitură de berbec şi Fanning se rostogoli în curtea arsenalului.

I se învârtea capul. Acest nou şoc zăpăcise ordinatorul ce coordona mecanismele interne ale armurii. Muzica îşi spori intensitatea, iar ecranul vizual fu invadat de imaginile unui

film pornografic scos din videoteca portativă a complexului de producție. Mathias vomă, în timp ce decibelii formației *Chewing Magnetic Tape* îi maltratau timpanele şi un tip înzestrat cu un penis enorm sodomiza o fată blondă la douăzeci de centimetri distanță de ochii lui. Apoi se culcă pe spate, dibuind după pupitrul de comandă. Comise mai multe manevre greşite, accentuă, apoi diminuă încălzirea, ejectă o tabletă-prânz pe care o primi între sprâncene, înainte de a reuşi să scoată din circuit sistemul de distribuire a activităților distractive. Liniştea ce se instala instantaneu îi crea senzația unei dureri care se estompează. Văzu că era întins la mică distanță de clădiri. Barajul de sârmă ghimpată se făcuse literalmente zob, în prezent o gaură uriaşă căscându-se în mijlocul plasei de oțel.

Cadranele de control clipeau disperate în interiorul căştii. Compensatorul de şoc se deconectase pentru a trece pe auto-regenerare. "Necesită reîncărcarea", anunță cadranul. "Durata de indisponibilitate estimată la o oră şi treizeci şi opt de minute".

Mathias se ridică într-o rână. Imperturbabil, arsenalul îl domina cu fațada sa oarbă şi cenuşie. Trecură câteva minute, apoi solul începu să tremure sub apropierea unei maşini grele, probabil echipată cu şenile. Fanning mârâi o obscenitate. Trebuia acum să înfrunte inevitabilul câine de gardă robotizat, dulăul cibernetic programat pentru a se roti neobosit împrejurul clădirii. Unitatea autonomă dădu brusc colțul construcției, cu brațul articulat înainte, clănțănind din cleşte. Mathias nu schiță nici o mişcare de-a o lua la fugă. Cu stomacul strâns, se forță să țină ochii deschişi în timp ce falca de oțel a brațului de intercepție se închidea asupra lui.

"Doamne Sfinte!" îşi spuse el, "ciudat efect"...

Fu ridicat de la pământ parcă de către trompa unui elefant. Unitatea de supraveghere se afla acolo pentru a incinera orice ființă vie care se hazarda în perimetrul arsenalului.

Mathias se pomeni dintr-o dată cu picioarele-n sus, iar sângele-i veni-n cap. Cu ochi injectați, văzu deschizându-se lent capacul chesonului de incinerare. Îşi reprimă un spasm de groază. Era prima oară când se confrunta într-un mod atât de... intim cu oroarea procesului automatizat de distrugere. Instinctiv, încercă să se degajeze, apoi îşi dădu seama cât de ridicolă îi era atitudinea. Venise acolo în unicul scop de a fi incinerat, şi n-avea sens să se răzgândească în ultima secundă. În orice caz, chiar de-ar fi dorit-o, era pus în imposibilitate fizică de-a o face. Brațul articulat îl aruncă pe fundul chesonului ca pe o lighioană periculoasă pe care te grăbeşti s-o azvârli într-un fund de ladă. Casca i se izbi de pardoseala temniței incineratoare, în timp ce cleştele se retrăgea.

Capacul sinistrei cutii se închise neîntârziat.

"Asta e", cugetă Fanning. "Dacă scafandrul nu rezistă, în două minute te-ai prăjit complet."

Se ridică greu, strâmtoarea carcerei stânjenindu-i mişcările. În clipa când ajunse în picioare, pereții începură să iradieze o aură roşiatică sporind foarte iute în intensitate.

Rezistențele se încingeau. În câteva secunde, tuburile de metal ce protejau conductorii electrici virară spre roşu, roz, apoi alb... Temperatura din interiorul scafandrului se ridică sensibil, ceea ce însemna că actualmente armura se afla în inima unui veritabil cuptor. Mathias simți înțepături asaltându-l în locurile unde cuirasa era mai subțire. Un miros de pânză uitată sub fierul de călcat îi urcă în nări, ca şi cum învelişul armurii s-ar fi pârlit la extremități.

"Ține-te bine!", vocifera el mental, "ține-te bine!"

Frica îi cuprindea sufletul. Maltratase cumplit cuirasa în cursul minutelor precedente; dar, mai presus de orice, se temea să nu vadă topindu-se un circuit sau un semnal de alarmă aprinzându-se pentru a decreta evacuarea imediată. Îşi privi brațele. Vopseaua exterioară se băşica formând un roi de clăbuci mari a căror texturii evoca guma de mestecat. Acum pereții chesonulul emiteau o lumină orbitoare ce satura

complet dispozitivul de amplificare vizuală a ecranului de observație. Fanning gâfâia ca un cardiac într-o saună, sângele îi bubuia în tâmple, iar pielea-i ardea.

După un veac, rezistențele se stinseră treptat şi-şi pierdură înfiorătoarea strălucire pentru a-şi regăsi tonurile roşii sau violacee. Mathias se culcă pe planşeu, cu brațele în lungul corpului. Armura fumega ca un pneu scos din foc. Căldura din centrul chesonului atinsese fără îndoială o mie de grade ca nimica. Unitatea de supraveghere se puse în mişcare, iar Fanning percepu clănțănitul şenilelor repercutându-se în dinții săi, în pofida grosimii metalului.

Dacă totul se desfăşura conform procedurii legale, robotul-dulău urma în mod normal să se ducă să-şi verse prada carbonizată în sasul prevăzut în acest scop. Era singura cale de a pătrunde în uzină: prin ghena de gunoi rezervată rămăşițelor intruşilor! Legea obliga serviciul de protecție cibernetică să conserve trupurile "interpelaților" timp de un an. O dată la fiecare douăsprezece luni, containerul unde se găseau stocate cadavrele era dus la Institutul medico-legal din oraş, astfel ca un medic de la poliție să arunce o privire rapidă carcaselor înnegrite şi să semneze tradiționalul bon de descărcare. După aceea, conținutul tomberonului era deversat într-o groapă comună.

Mathias se sili să rămână nemişcat. Unitatea de supraveghere se oprise lângă un perete al clădirii. Chesonul de execuție basculă ca o benă, plasându-se în fata toboganului de evacuare. Capacul culisă. Fanning ridică uşor capul. O diafragmă mare se dilata în fața lui: intrarea ghenei. Dincolo de ea se afla toboganul de gunoi, şi la capăt — în inima uzinei — containerul unde erau îngrămădite cadavrele. Temnița-crematoriu basculă, proiectându-l înainte. Se simți lunecând pe o lungă pantă metalică, trecu printr-o nouă diafragmă şi se rostogoli peste cap pe o movilă de gunoaie.

Ciuli urechea, încercând să detecteze zgomotul diferitelor valve închizându-se, dar tăiase circuitul microfoanelor şi nu-şi auzi decât zgomotul propriei respirații. Oftă, pentru a-şi

elibera pieptul comprimat de angoasă. Amplificatorul vizual îi transmitea imaginea unui container plin cu minuscule carcase ca smoala, asemănătoare unor statui de bazalt. Ridică una. Era un cadavru de animal, o pisică — sau un cățel — pe care robotul pesemne că-l surprinsese în incinta uzinei. Se găseau multe forme prelungi, mari cât pumnul, al căror aspect îl amintea pe acela al unor pere caramelizate. Mathias sfârşi prin a-şi da seama că erau şobolani! Rozătoare reduse la starea de statuiete gudronoase, prin grija sasului de incinerare...

În absența oricărui criminal om, unitatea de patrulare vâna şoareci! Fanning îşi înăbuşi un hohot de râs.

Mătură terenul cu lovituri de picior şi porni spre fundul containerului. Acum trebuia să atace peretele cu lampa de sudură. De cealaltă parte se afla o pivniță, apoi urmau un culoar şi, în sfârşit, atelierele.

Deschise trusa ignifugată prinsă pe şold şi scoase un creion laser militar conceput spre a decupa blindajul tancurilor. O dâră de lumină albastră țâşni din vârful stiloului. Metalul începu să-şi schimbe culoarea, apoi să clocotească. Jerbe de scântei ricoşau pe pieptul lui Fanning. Oțelul cedă foarte repede: în interval de zece minute, Mathias deschisese o gaură destul de mare ca să-i încapă umerii.

Se târî în deschizătură şi ieşi într-o pivniță betonată plină de lăzi. Un minuscul robot vânător-de-şobolani circula bâzâind la nivelul solului. Depistându-l pe Mathias, începu să-l bombardeze cu infima sa rază laser, ca şi cum ar fi fost vorba de un rozător gigantic. Fanning îl înlătură cu o lovitură de gheată şi porni pe culoarul ce ducea spre ateliere. Uzina era cufundată în tăcere. Şine şerpuiau pe caroiajul coridoarelor, şi, din când în când, câte-un mic vagonet ieşea printr-o poartă cu doi batanți pentru a pleca în căutarea pieselor detaşate, în fundul vreunei magazii.

Mathias bântui puțin prin labirintul de bifurcații, apoi reuşi în fine să se orienteze. Atelierul central era format dintr-o multitudine de benzi rulante dominate la intervale regulate

de structurile mobile ale roboților de asamblaj. Focoasele de oțel ale diferitelor tipuri de bombe în curs de fabricare defilau de-a lungul lanțurilor, pentru a se oferi brațelor mecanice. Mathias reperă foarte repede specializarea diferitelor blocuri după tipul de carenaj utilizat. Erau acolo bombe penetrante al căror vârf ascuțit putea străpunge indiferent ce blindaj. Acestea însă erau prea scurte pentru ca un om să poată lua loc înăuntru. Doar bombele de uz general îl interesau. Lungi de vreo doi metri, cântărind fiecare câte două sute douăzeci şi cinci de kilograme, ele dispuneau în interior de un spațiu destul de încăpător pentru a adăposti un pasager clandestin. În plus, carenajul lor relativ subțire era uşor de decupat cu arzătorul de buzunar. B.D.S.-ul n-avea nici un interes să folosească bombe cu penetrație pentru a hrăni monştrii. Fiind prea ascuțite, acestea s-ar fi putut înfige adânc în pământ la momentul căderii. În plus, de vreme ce sarcina lor explozivă nu depăşea cincisprezece la sută din masa totală, ele nu reprezentau un aport alimentar suficient pentru a astâmpăra apetitul fiarelor. Mathias miza pe bombele de uz general, proiectate spre a dezvolta un masiv efect de suflu însoțit de-o undă de şoc într-adevăr terifiantă. El trebuia să se strecoare în burta uneia din aceste torpile obeze, în locul încărcăturii explozive, după ce avea să repereze lotul destinat Băncii de Depuneri Speciale. Efectiv, nu-şi putea asuma riscul de a greşi stocul, ajungând, de pildă, în pântecul unui bombardier ce pleca spre cine ştie ce teritorii de peste mări şi țări! Atent la etichete, parcurse tot lanțul pentru a localiza ramificarea de distribuție. Furişându-se printre roboții purtători, se strecură în hangarul de depozitare unde minele, rachetele şi torpilele erau stivuite conform destinației. Grămada cea mai modestă purta emblema B.D.S. şi nu conținea decât bombe de uz general... Mathias răsuflă uşurat.

Planul său continua să funcționeze aşa cum prevăzuse! Nu-i mai rămânea decât să culeagă de pe benzile rulante materialul necesar fabricării unei false bombe în care avea să-şi ocupe locul ca o mumie în sarcofagul ei! Întreaga operație

necesita mai multe ore, căci trebuia să prevadă destul balast pentru a atinge greutatea regulamentară. Exoscheletul scafandrului, ajutându-l să ridice poveri considerabile, urma totodată să-l scutească de intervenția roboților purtători. Odată instalat în găoacea bombei goale, în mijlocul grămezii de exploziv destinată B.D.S.-ului, nu-i mai rămânea decât să-şi adune răbdarea şi să aştepte data livrării. Asta putea dura mai multe zile, o ştia, dar scafandrul fusese prevăzut pentru a înfrunta acest gen de claustrare. Rezervele nutritive asigurau o lună de autonomie... Cât despre aşteptare, Mathias nu avea nici o problemă să şi-o facă mai suportabilă, folosind videoteca încorporată.

"O săptămână", îşi spunea el. "Gândeşte-te că vei rămâne poate o săptămână închis între flancurile unei bombe de două sute de kilograme, în sânul unei armuri etanşe ca un ou!"

Se înfiora. Era de ajuns o pană, ca să moară asfixiat. Un microprocesor care s-ar fi ars pe nepusă-masă putea scoate din funcțiune circuitul ce asigura reciclarea aerului poluat, sau pe cel ce comanda distribuirea rațiilor nutritive... În oricare din cazuri, ar fi murit în depozitul de la B.D.S., imobilizat între alte bombe gata de lansare. O asemenea perspectivă n-avea nimic încurajator.

Se scutură. Trebuia, să treacă la acțiune, nu să cadă pradă gândurilor sumbre.

Răsucindu-se pe călcâie, o luă în direcția sălii de asamblare pentru a preleva de pe lanț diferitele piese metalice cu care urma să-şi clădească sarcofagul... Calul său troian.

În câteva ore avea să-şi îmbrace costumul de oțel, rochia sa de bal. O rochie cu aripioare, cu nasul îngrozitor de cârn. O rochie cu profilul morții.

CAPITOLUL VIII

B.D.S.-ul proiectase turnul în inima unui infern. La toate etajele se ştia de-acum că imobilul era construit pe o

pulberărie.

— E ca şi cum am locui deasupra unui arsenal, bolborosea la fiecare reuniune reprezentantul locatarilor. Trebuie să semnăm o petiție, să depunem o plângere. Această situație este intolerabilă! Dacă nu putem obține expulzarea B.D.S. din localurile pe care le ocupă la parter, să pretindem în compensație o micşorare a chiriilor!

De la un etaj la altul, oamenii se organizau pe şoptite. Priveau fix în jos, mochetele sau linoleumul, ca şi cum ar fi fost posibil să distingă prin toate acele diverse straturi silueta sinistrelor bombe stocate în fundațiile clădirii.

— Dacă se produce o scânteie, dacă acele încărcături explodează, turnul va fi literalmente retezat de la bază, gâfâia reprezentantul sindicatului O să ne prăbuşim ca un copac lovit de trăsnet... Ca un copac lovit de trăsnet!

Această comparație îi făcea pe locatari să simtă fiori înghețați pe şira spinării. Noaptea, în aşternuturi, îşi imaginau cu un morbid lux de amănunte întreaga catastrofă. Li se părea că văd clădirea oscilând într-un scârțâit de stejar tăiat cu securea. Lipsită de bază, construcția se năruie, răsturnându-se de-a curmezişul bulevardului, antrenând în cădere şi imobilele învecinate... Aceste imagini alimentau insomnii sau coşmaruri. Oamenii pândeau cea mai mică vibrație, cu dinții strânşi, boțind nervos cearşafurile între degetele umede. "Curând o să fie miezul nopții...", îi şoptea nevasta soțului. Şi toate privirile se întorceau spre cifrele roşii ale pendulelor electrice. Se ştia că la miezul nopții trapele depozitului se deschideau automat pentru a lăsa să cadă în fundul criptei o uriaşă bombă de două sute de kilograme. Unul din acei monştri cu aripioare, capabili să pulverizeze cea mai rezistentă zidărie. Se aştepta explozia, ZGOMOTUL, suflul. Bineînțeles, nu se percepea niciodată nimic, dar imaginația suplinea lipsa de acuitate auditivă.

— De data asta, s-a mişcat! se bâlbâiau ei. Robinetul din baie a început brusc să curgă. Şi apoi a gemut pianul. Sunt sigur, era o notă sinistră... un la-bemol, poate. Ca un suspin.

Se ridicau pentru a inspecta pereții. Pe culoare, puteau fi zăriți locatari în halat de casă examinând zidurile de susținere cu ajutorul unor lanterne puternice. Fisurile erau încercuite cu creion roşu pentru a se vedea dacă se dilatau cu timpul.

— Asta n-o să poată merge aşa la nesfârşit! țipa câte unul. De altfel, e aproape sigur că lighioanele lor împuțite nu devorează explozia în totalitate. Indubitabil, la fel ca orice câine, lasă *resturi în castron!*

— Resturi? se mirau naivii.

— Da, prin asta vreau să spun că nu absorb complet efectul exploziei, şi că unde de şoc zdruncină temeliile turnului aidoma unui mini-cutremur, repetat zilnic.

"Mini-cutremur zilnic" era o expresie ce începuse să circule din gură în gură. Cei mai îndrăzneți se hotărâră să semneze petiția. Seara, locatarii se adunau în jurul lifturilor ca animalele în perimetrul unei adăpători. Se comentau simptomele observate în timpul nopții:

— Acvariul peştişorului meu roşu a plesnit! Era un acvariu nou! Nu-i normal!

— Tablourile agățate pe pereții mei sunt mereu strâmbe. Asta-i un semn! Degeaba le tot aliniez corect, dimineața le găsesc înclinate. Vibrațiile le clatină, nu văd nici o altă explicație...

Şuşotelile umpleau culoarele cu şuiere ca de viperă. Fiecare nouă noapte aducea după sine creşterea numărului insomniacilor. Santinele în pijama bântuiau coridoarele şi dependințele comune, cu ochii ațintiți pe ceas, aşteptând ora...

Atunci, la miezul nopții, cu ochii închişi, urmau în minte traiectoria bombei. Cădea, într-un înfiorător efect de ralenti cinematografic. Nu mai înceta să cadă. Se putea detalia totul după voie, i se numărau niturile carcasei, i se găsea o asemănare cu un rechin, un peşte carnivor cu nasul cârn. În acest timp, ea continua să cadă, sfâşiind aerul cu un şuierat sinistru.

— Ascultați! Ascultați! urlau pândarii. Şuieră, ca un Stukas în picaj!

— Ba nu, obiectau raționaliştii, e o kuktă pe aragaz!

— O kuktă pe aragaz! La miezul nopții?! Fiți serioşi!

— Atunci e o sirenă de poliție undeva pe bulevard...

— Nu! Este EA! ESTE EA! Respirațiile se întrerupeau, piepturile se blocau. Se vizualiza izbucnirea. Focoasele zdrobite de impact anclanşau detonatorul, şi imediat se deschidea uriaşa floare purpurie. O sută de kilograme de exploziv eliberându-şi puterea distrugătoare. Se imaginau monştrii căscând botul pentru a hăpăi soarele infernal ce invada cripta. Viziunea dura o eternitate de una sau două secunde... apoi totul reintra în normal. Insomniacii se despărțeau, cu cearcăne sub ochi, convinşi că şi de data aceasta au scăpat ca prin urechile acului de cea mai mare catastrofă.

Petiția fu respinsă de consiliul municipal. Banca de Depuneri Speciale dispunea de protectori puternici. În plus, garanția laboratoarelor Mikofsky ajungea pentru a infirma temerile formulate de către sindicatul locatarilor. Unii se mutară, alții începură să ia somnifere.

— Toate astea se vor sfârşi prost! prezise delegatul etajului şase. Catastrofa se coace. Azi-mâine, solul se va surpa sub clădire, şi cele treizeci de etaje ale noastre se vor lungi de-a latul bulevardului. Aista o să facă zgomot, credeți-mă...

Societatea de gestiune, dornică să pună capăt trăncănelilor, acceptă să diminueze cuantumul chiriilor, cu condiția ca banca să acopere pierderile. B.D.S.-ul acceptă fără să clipească aceste constrângeri, care pentru ea nu reprezentau decât o cheltuială neglijabilă. În ciuda prezenței "înfricoşătorului pericol", mulți locatari rămaseră pe loc, conştienți că repurtaseră o victorie deloc neglijabilă...

Acvariile cu peştişori roşii continuară să se spargă, pianele să plângă pe note lugubre. Drama se înstăpânea, infectând cotidianul prin mii de siniptome mărunte, reale sau fictive. Livrările de bombe se efectuau noaptea, cu ajutorul unor

camioane banale afişând sigla unei binecunoscute companii de deratizare. Transportul sarcinilor se făcea într-o modalitate complet automatizată, fără ca o singură ființă omenească să participe la instalarea uriaşelor bombe lucitoare, al căror carenaj albăstriu evoca într-adevăr pielea unui selacian.

Acest subterfugiu a fost totuşi deconspirat de un locatar insomniac care avea obiceiul să-şi plimbe câinele pe peluzele spațiilor verzi ce împrejmuiau clădirea. El se grăbi să raporteze descoperirea vecinului său de palier.

— Un serviciu de deratizare! Desigur, avem şobolani în pivnițe, dar ca să ne descotorosim de ei ar trebui să-i ajutăm să crape de indigestie. Poate că o bombă atomică i-ar face pe nenorociții ăia de monştri să-şi băşească pipota... Siliți să se îndoape cu energie, vor sfârşi chiar prin a exploda, nu credeți?

Cu toții dădeau din cap alene, gândindu-se la ziua când vor trebui într-adevăr să se resemneze cu mutarea.

— Chiar mi-ar părea rău! gemeau menajerele. Totul e atât de bine organizat aici. E prima dată că nu-i putem reproşa nimic arhitectului!

Sub rădăcinile imobilului, în adâncul sferei de granit, a criptei, fetița cu ochi goi începea să devină conştientă de frica pe care le-o provoca oamenilor. E drept, nu ştia nimic despre angoasele locatarilor, dar avea ocazia să citească pe fețele bancherilor, ca într-o carte deschisă. De fiecare dată când ieşeau din ascensor pentru a aduce o casetă bătută în buloane şi benzi metalice, se minuna de paloarea lor, de sudoarea ce le lucea pe frunte şi pomeți... Indivizii respirau repede, în rafale mici, cu plămânii contractați de nelinişte. Unii înghițeau dureros, ca şi cum nodul de cravată i-ar fi sugrumat deodată precum ştreangul de piele al unui călău. Avansau ezitând, iar praful cenuşiu al criptei li se aşternea pe frumoşii lor pantofi lustruiți.

Fetița se distra prelungindu-le supliciul, făcându-i să aştepte. Simula imbecilitatea, se deplasa cu încetinitorul accentuându-şi expresia halucinată din privire. Aşezată în

botul garguiului, îi domina aidoma unei regine instalate pe un tron de carne însufleţită. Cu mâna dreaptă scotocea în îndoiturile pielii, apăsând puncte nevralgice doar de ea cunoscute. Monstrul cobora capul pentru a o depune pe sol. Ea aştepta, hieratică, înveşmântată numai cu propriul ei păr, unsă cu o peliculă de salivă. Aşezată în poziţia lotus, se lăsa depusă în praf de către interminabila limbă violacee ce ţâşnea din caverna bucală a fiarei.

Atuncea vedea aprinzându-se o scânteie de spaimă în pupilele bancherilor. În clipa aceea se ştia frumoasă ca o zeiţă barbară, ca un idol păgân. Lua cunoştinţă de puterea ei.

— Doamne, ce palidă-i copila asta! glumea unul din cadrele de la Statul-Major, cu o voce groaznic de falsă. I-ar prinde bine puţin soare.

Ceilalţi se forţau să râdă ca să-şi ascundă frica, dar sudoarea continua să le umezească palmele.

— Daţi-i caseta! ordona bancherul. Să terminăm odată!

Se apropiau strâmbându-se, temându-se mai presus de orice să nu-i stropească o picătură de salivă corozivă. Depuneau cufăraşul greu pe genunchii fetiţei şi se retrăgeau în grabă. În clipa aceea, ea îşi stăpânea cu greu pofta brutală care-o inunda, de a-i lua de gât strigând: "Tăticule! Dă-mi un pupic!"

Da, i-ar fi plăcut să-i audă urlând de groază, ar fi vrut să-i vadă zbătându-se pentru a fugi de contactul cu carnea ei muiată în acid. Ea s-ar fi agăţat de ei, cu falsă naivitate, jucându-se de-a bebeluşul: "Oh, tati, ia-mă-n braţe, plimbă-mă pe umeri...!"

Ei ar fi scos răcnete de durere, în timp ce pielea li s-ar fi descojit, dezvăluind masa purpurie a ţesutului muscular. I-ar fi plăcut să facă din ei nişte jupuiţi, nişte semi-cadavre fugind în cerc de jur-împrejurul criptei. Oh! da... Cât de mult s-ar fi distrat!

De îndată ce caseta îi era fixată între coapse, ordona fiarei să bage limba-n gură. De-a-ndărătelea, reintra în caverna

băloasă împrejmuită de colți, în timp ce bancherii băteau în retragere spre ascensor.

Înainte ca fălcile garguiului să se sudeze la loc, asista la busculada cadrelor superioare ce se înghionteau pentru a intra în cabină, iar acest spectacol o umplea întotdeauna de o imensă fericire.

Apoi, urma rutina. Își smulgea o șuviță de păr și o făcea cocoloș, pentru a o băga în gură, astfel încât să se îmbibe complet cu salivă. O mesteca puțin, ca pe un chewing-gum fibros. După câteva minute, alga începea să se dezvolte. Atunci o scuipa și o aplatiza cu palma, dându-i forma unei turte subțiri. Foarte repede, substanța supraactivată prolifera, și se obținea o foaie translucidă bătând vag în verde. Nu-i mai rămânea decât să ambaleze caseta plumbuită în această peliculă plastifiată și s-o coboare în stomacul animalului.

Fetiței nu-i plăcea acest moment, căci stomacul garguiului, detectând sosirea unui corp străin, începea întotdeauna să secrete sucuri din abundență, luând curând aspectul unei spume cleioase și violent-corozive ce se aglutina pe casetă într-o forfotă de clăbuci înfometați.

Copila cu ochi goi se întreba uneori ce s-ar întâmpla dacă într-o zi ar refuza să "îmbălsămeze" sacrosanctul colet și l-ar arunca direct în esofagul monstrului ca-n fundul unei lăzi de gunoi. Firește, diastazele l-ar fi devorat imediat, iar lucrul acesta i-ar fi contrariat peste măsură pe bancherii ce păreau a acorda o importanță nefirească păcătoaselor cufărașe de fier. Asemenea ipoteze o cufundau într-un hău al visării. Știa totuși că n-ar putea trece niciodată la fapte. Programul ce-i guverna creierul îi interzicea orice manifestare negativă în privința oamenilor, își putea închipui că le face rău... dar îi era total imposibil să-și concretizeze această pulsiune.

Totul fusese prevăzut pentru a-i reprima ranchiuna, mânia. Dacă ar fi dat vreun semn de distrugere a comorii, sau i-ar fi ordonat garguiului să-i devoreze pe bancheri, un dispozitiv de blocaj i-ar fi scurtcircuitat creierul în chiar

aceeaşi secundă, suspendându-i mişcările şi cufundând-o într-o stare catatonică profundă. Era condamnată să viseze la răzbunare, să se desfete cu fantasme, cărora însă nu le putea da viață.

Prizonieră a monştrilor, fetița era, în acelaşi timp, şi captiva propriei sale neputințe. Licărul de conştiință ce palpita în cutia ei craniană se izbea de edictele structurii de programare. Trăiau în ea două ființe: revoltata şi sclava supusă, ciobăniță ascultătoare. Mâna ei recădea inertă de fiecare dată când schița un gest distructiv ce amenința integritatea anatomică a garguiului sau pe aceea a patronilor B.D.S. Nu se putea mulțumi decât cu fantomele din vis, iar acest surogat o lăsa descumpănită.

Putea fi însă şi mai rău: începea să se teamă că ura prea mult timp reținută avea să se întoarcă împotriva ei, tot aşa cum maladiile psihosomatice îi afectează pe oameni. Nu era nimic absurd în asta. Din dorința de a distruge, risca să se autodistrugă. Erau necesare puține lucruri: de pildă, să-şi oprească funcționarea glandelor sudoripare, privându-se astfel de pelicula protectoare ce o izola în fața sucurilor gastrice...

Nu fusese concepută pentru a nutri sentimente, a cultiva ranchiuni. Nu era decât o unealtă fără stări sufleteşti...

Cel puțin asta se dorise.

Dar se întâmplase ceva. Afectivitatea se dezvoltase într-însa ca o maladie misterioasă. Începuse atunci să resimtă faptul că nu era făcută decât pentru a calcula. Toate astea o înspăimântau. Pe de altă parte, se temea — dacă ar fi încetat să-şi mai urască stăpânii — că în aceeaşi clipă ar înceta să mai existe! Ura o făcuse să se nască, ura avea s-o mențină în viață atâta vreme cât avea să ştie s-o întrețină. Simțea, mai mult sau mai puțin obscur, că viața sa mintală depindea de această flacără. A o lăsa să se stingă, ar fi însemnat reîntoarcerea la opacitatea protoplasmică, la somnul golemului. Pentru nimic în lume nu dorea o asemenea

regresie. Pentru a-şi păstra sensibilitatea, trebuia să continue să-i deteste pe toți cei ce se apropiau de ea...

Răscolea aceste gânduri în vreme ce stătea pitită în grota stomacală a garguiului, cu mâinile încleştate sub ceafă şi picioarele rezemate pe cofretul ce conținea comoara bancherilor. Plutea, dusă de valurile unei somnolențe populate cu năstruşnice vise. Sufla în tăciunii furiei ei, construind imposibile planuri de răzbunare.

***

Mathias se străduia să-şi contracteze şi să-şi destindă fiecare muşchi pentru a evita amorțeala. Efectua acest exercițiu din trei în trei ore, înelestându-şi pumnii, înălțându-se pe vârfurile picioarelor, pe scurt, folosind tot spațiul de manevră pe care i-l lăsa cuirasa, ea însăşi prizonieră în interiorul bombei. Se temea să nu cadă victimă unui cârcel subit, să nu se trezească paralizat. Era închis de patruzeci şi opt de ore în găoacea torpilei de oțel albastru. Patruzeci şi opt de ore de cvasiimobilitate şi aşteptare interminabilă. La început, se apucase să asculte muzică, apoi să vizioneze filme. În prezent, nu mai auzea şi nu mai vedea nimic. Imaginile se amestecau înaintea ochilor, sunetele se contopeau într-un clocot infam. Îi era prea frică pentru a se mai concentra şi asupra altor lucruri, în afara propriei sale angoase. Se simțea mumificat, prizonier al unui sarcofag uitat de lume, înmormântat în fundul unei piramide care, la rândul ei, fusese acoperită de o furtună de nisip. Trăia experiența unui mort-viu, a unui schelet zăvorât în dublul înveliş al unui coşciug de fier. Aştepta momentul când roboții purtători vor veni să-l ia pentru a-l urca în camion, dar nu ştia în ce ordine vor fi încărcate bombele. Nu putea deci determina timpul ce-i rămăsese până la lansare. Această amânare putea varia între una şi şapte zile, totul depinzând de poziția sa în interiorul depozitului.

Dacă avea noroc, urma să facă parte din al doilea sau al treilea bombardament; dacă soarta i-ar fi fost potrivnică, trebuia să aştepte ultima zi a săptămânii pentru a se prăvăli spre fundul criptei. Această eventualitate îl speria. Nu se vedea în stare să petreacă şapte zile de nemişcare. După cât timp devenea omul claustrofob? Îşi amintea poveşti groaznice cu supraviețuitori îngropați sub dărâmături, oameni înmormântați de vii, prizonieri uitați un an în fundul unei carcere minuscule. De câte îşi amintea asemenea anecdote, se trezea acoperit cu o sudoare înghețată. Îi era frică. Frică să nu clacheze şi să înceapă să urle, implorând să vină cineva să-l elibereze. Oare va ajunge şi în această fază? După patruzeci şi opt de ore de claustrare, nu era departe de-a o crede.

Nu se punea problema să recurgă la somnifere. Dacă dormea în momentul lansării, risca să se trezească într-o stare de confuzie psihologică, ceea ce l-ar fi împiedicat să-şi continue acțiunea.

"Revezi-ți lecțiile!" îşi tot repeta. "Eşti sigur că stăpâneşti temeinic nomenclatura psihologică a fiarei? Cunoşti toate acordurile necesare punerii în mişcare a proceselor hormonale?"

Aidoma unui candidat ce se pregăteşte să se supună probelor examenului de conducere auto, îşi punea "întrebări încuietoare". Vizualiza traiectul nervilor şi al venelor, desena în minte schițe prevăzute cu săgeți. Dar, din cauza spaimei ce se năpustea asupra lui în valuri, indicațiile se începoşau, schemele anatomice furnizate de Cornelius Vladowsky se suprapuneau, toate sfârşind prin a forma harta inutilizabilă a unui animal imposibil.

— Şi dacă monştrii ăştia nu sunt construiți după acelaşi model? îngăima deodată Fanning, şiroind de sudoare. Dacă anatomia lor a fost presărată cu capcane pentru a provoca pieirea unui eventual intrus?

Ipoteza n-avea nimic neverosimil. Proiectanții din laboratoarele Mikofsky erau şireți, perfect adaptați epocii lor.

Putuseră să prevadă o tentativă de infiltrare cu ajutorul vreunui costum protector, şi... Mathias închega scenarii de groază a căror eternă victimă era el. Încarcerarea şi imobilitatea forțată îi întețeau frica.

Iar frica genera insomnie.

"Intr-o săptămână, voi fi terminat!", medita el sinistru. "N-am să mai fiu decât o zdreanță incapabilă..."

Întrucât tensiunea nervoasă creştea, se decise să ia din stocul infirmeriei încorporate câteva calmante slabe, care-l făcură rapid să basculeze într-o torpoare vecină cu năuceala.

În timp ce se cufunda într-o comă onirică populată cu imagini delirante, un şoc zgudui sarcofagul de metal albăstrui.

Un robot purtător apucase bomba cu cleştii lui de încărcare!

Stocul de explozivi rezervat B.D.S.-ului părăsea uzina automatizată.

Începea numărătoarea inversă.

CAPITOLUL IX

Abrutizat de neuroleptice şi epuizare nervoasă, Mathias căzu într-o stare apropiată de halucinație. Percepția sa asupra timpului se deteriora total. Astfel, călătoria cu camionul până la sediul B.D.S. i se păru că durează un secol, în vreme ce primele două zile petrecute în depozitul de bombe se contractaseră în maniera acelor spasme temporale ce populează visurile şi fac ca un an să treacă în câteva zeci de secunde. Din când în când, îşi recăpăta cunoştința şi, uitând cu totul de planurile sale, se credea îngropat de viu. Atunci începea să scoată groaznice strigăte de disperare şi încerca zadarnic să se zbată în interiorul scafandrului. Apoi recădea în apatie. Absența zgomotului, obscuritatea, căptuşeala armurii ce funcționa după un sistem ce prevenea iritarea epidermei şi formarea de rosături în punctele de frecare

contribuiau la dezorientarea lui Fanning. Orb, surd, cu trupul plutind în derivă pe ceea ce părea a fi o saltea de nori, se găsea de-acum în aceeaşi situaţie cu un om cufundat într-o incintă de anihilare senzorială. Cum se întâmpla de obicei în acest gen de experienţe, spiritul îi fu foarte repede invadat de o mulţime de construcţii onirice, cu o puternică tentă halucinatorie.

În două rânduri, îl deşteptă rostogolirea bombei pe şinele ce duceau spre trapă. De fiecare dată se învârti ca un titirez şi fu cât pe-aci să vomite un val de fiere.

Petrecu patruzeci şi opt de ore în această stare de somnolenţă, apoi braţul i se izbi pe peretele bombei. Din fericire, acest şoc declanşă un contact al pupitrului de comandă dereglat în timpul traversării câmpului minat. Dintr-o dată, muzica explodă în cască, smulgându-l pe Mathias din toropeala sa vegetativă. Buimac, încercă să se ridice şi-şi lovi fruntea de geamul blindat al vizierei. Creierul i se dădea de-a dura dintr-o parte în alta a craniului ca un puzzle dezarticulat. Informaţii şi senzaţii transfocau într-o suită de raccourci-uri groteşti. Se strădui din răsputeri să-şi reprime un început de panică şi claustrofobie şi, pentru a mobiliza bezna sarcofagului, îi comunică lectorului-laser al videotecii coordonate fanteziste ce aduseră pe ecran imaginile unui vechi film ce relata aventurile Culturistului Nebun.

Mathias se strâmbă sub efectul culorilor violente. Înarmat doar cu halterele sale, Culturistul se năpustea să asedieze o fortăreaţă, căreia îi demola zidurile. Din când în când, scotea din slip un disc de fontă greu de zece kile şi-l arunca în capul duşmanilor. Craniile celor răi, pulverizate de impact, explodau în gheizere de dulceaţă stacojie.

Mathias absorbi zece minute din acest uragan punctat cu o muzică *heavy-metal,* apoi tăie contactul. Se simţea mai bine. Îi era teribil de foame. Consultă ceasul instalat în coif. Află astfel că, timp de două zile, fusese total rupt de realitate. Îşi jură ca pe viitor să nu se mai atingă de tranchilizante şi ejectă mai multe porţii de pastă nutritiv-hidratantă.

Pentru a-şi "flexibiliza" creierul, trecu în revistă schemele lui Cornelius Vladewsky. Această gimnastică mintală îl aduse până la hotarele migrenei, dându-i prilejul să constate că nu era într-o formă psihică prea bună. Claustrarea prelungită îi înmuiase muşchii membrelor. Se simțea cam în aceeaşi stare ca un convalescent care se ridică în capul oaselor pe marginea patului, după patruzeci şi opt de ore de febră intensă..., cu deosebirea că el nici măcar nu avea posibilitatea de a sta aşezat! Mai presus de orice, încerca să nu se gândească la timpul ce-i rămăsese de petrecut în găoacea bombei. Singurul aspect benefic al acestei interminabile aşteptări fusese faptul că scafandrul avusese posibilitatea să-şi reîncarce bateriile. Exoscheletul era, deci, pregătit să înfrunte o situație de criză. Orologiul căştii afişa "Orele douăzeci şi două treizeci". Mathias întoarse capul într-o parte, ca să nu-l vadă. Nu trebuia să se lase hipnotizat de defilarea secundelor ale căror cifre digitale tresăltau în extrema dreaptă a cadranului. Ştia că mai puteau trece încă cinci zile înainte de-a fi aruncat în criptă. Nu voia să reînceapă să-şi roadă căpăstrul în aşteptarea "clipei supreme"...

Nouăzeci de minute mai târziu, şuierul bielelor umplu depozitul, aidoma respirației unui animal gigantic. Angrenaje se puseră în mişcare, descuind diferitele sisteme de securitate.

Mathias simți că se rostogolea pe planul înclinat ce ducea spre trapă...

Un spasm îi agită intestinele şi, preț de-o secundă, crezu că se va scăpa pe el. Bomba se rostogolea, luând viteză, făcând să crească în interiorul criptei un hodorogit de bute venind de-a dura pe o stradă pietruită.

"Asta a fost!" îşi spuse Fanning, simțindu-şi sângele înghețându-i în vine..

Torpila se rotogolea, se rostogolea... şi zgomotul goanei ei suna în urechile lui Mathias ca o vibrație de clopot crăpat.

Era o senzație atroce. Ştia că fugea spre prăpastie, că se va prăbuşi de la o înălțime de patruzeci de metri.

Se văzu rostogolindu-se, gol, spre marginea unei faleze abrupte... căzând de pe terasa unui imobil... prizonier al unui avion în picaj vertical... închis într-un ascensor cu cablurile rupte...

Imaginile se succedau, atroce, fulgerătoare.

Şi, brusc, stomacul i se întoarse pe dos. Torpila cădea spre fundul criptei, Ampenajul ei sfâşia aerul emiţând un şuierat furios.

Mathias ştia că prăvălirea nu va dura decât o secundă, dar simţurile sale excitate îi măreau percepţia clipei. Urlă, cât pe ce să-şi rupă coardele vocale. Sângele îi năvălea în cap dilatându-i venele, aducându-i pe limbă un gust de hemoragie.

Se învârtea în jurul propriei axe, în timp ce bomba continua să ţiuie căzând spre sol. Dacă nu-i funcţiona compensatorul de şoc, avea să se zdrobească în praful de cretă ca o tomată enormă. Scafandrul se va aplatiza, comprimat de acordeonul de tablă al torpilei sfărâmate. Fanning va fi prins în menghina carcasei ca o bucată de carne într-o maşină de tocat. Oasele îi vor exploda, scuipându-şi măduva gălbuie, viscerele i se vor tasa unele peste altele pentru a forma un terci fără nume...

În aceeaşi secundă în care voma, atinse pământul.

Compensatorul de şoc anulă complet impactul, reducându-l la o pălmuire seacă ce trimise un ecou dureros prin călcâiele lui Fanning. Scuturătura fugi în lungul coloanei vertebrale, şi avu impresia că era în pielea unui ucenic de paraşutişti care ia contact cu solul, ţinând picioarele alăturate. Fălcile îi trosniră şi-şi simţi măselele sfărâmându-se. Ochii îi ieşeau din cap, ca şi cum ar fi fost spânzurat de picioare ore-ntregi. Vomă iar, dus de vârtejul undelor anulatoare. Mini-câmpul de forţă îi perturba toate funcţiile fiziologice, dezlănţuind o furtună de electroni de-a lungul terminaţiilor nervoase.

Bomba se spărsese. Metalul carenajului zburase, făcut bucăţi, ricoşând pe carapacea garguilor. Mathias se rostogoli

în praf în mijlocul niturilor, al buloanelor şi-al plăcilor de metal îndoite. L-ai fi luat drept un cavaler ţâşnind din carcasa unui 2 CV care se izbise de un pilon. Se năruí între pietre, în timp ce, în vârful bolţii, trapa se închidea încet.

În interiorul căştii, semnalele de alarmă dezlănţuiseră o sarabandă infernală. Compensatorul de şoc se declara "scos din uz", iar exoscheletul suferise mai multe distorsiuni care-i compromiteau de-acum buna funcţionare.

"Sunt viu!" îşi spuse Mathias, ascultându-şi inima în galop, "sunt încă viu după ce am sărit de la patruzeci de metri înălţime, cu călcâiele lipite...".

Se rezemă în mâini pentru a se ridica. Articulaţiile armurii urlară, şi făcu eforturi să-şi dezdoaie genunchiul drept. Clătinându-se, făcu câţiva paşi în centrul criptei.

Monştrii îi priveau cu ochii lor răi, de crabi. Cel din mijloc schiţă o mişcare spre a ieşi în întâmpinarea intrusului. Botul său reptilian se întredeschise, dezvăluind *o* pădure de colţi. Mathias avu impresia că vede dilatându-se o fisură orizontală într-o placă stâncoasă. Fiara era într-atât de acoperită de carapace, încât cu greu ar fi putut să fie considerată drept fiinţă vie. Singure labele cu gheare dovedeau că, într-adevăr, era vorba de un animal, iar nu de o stâncă.

Fanning ar fi vrut să fi avut puţin timp la dispoziţie, ca să-şi tragă sufletul... Era absurd, bineînţeles, pachidermele fuseseră programate să suprime toţi intruşii care s-ar fi hazardat în perimetrul criptei. Nici nu se punea problema de a lăsa să treacă mai mult de un minut între localizarea prăzii şi... înghiţirea ei.

Solul vibra sub greutatea animalelor lente şi monstruoase. Un praf fin se scurse din fisurile pietrei, anunţând parcă un apropiat cutremur de pământ.

Mathias se dădu instinctiv înapoi. Şeful de turmă înainta cu acel pas sacadat care caracterizează apropierea reptilelor uriaşe. Botul i se căsca peste o limbă cleioasă, ascuţită ca un vârf de lance.

"Treizeci de minute", îşi spuse Fanning. "De cum te vei găsi în gura acelei monstruozități, vei avea la dispoziție treizeci de minute pentru a o face să crape!" Înghiți în sec şi apăsă butonul crohometrului.

Numărătoarea inversă îşi începu fărâmițarea temporală. Garguiul înclină blocul granitic ce-i ținea loc de cap. Mathias îşi înfrâna o poftă bruscă de-a o lua la fugă. Fuga n-ar fi rezolvat problema. *Era acolo ca să se lase devorat...* Dar cine poate rezista impasibil în fața unei văgăuni mărginite de săbii? Cine poate accepta cu seninătate să se vadă înghițit de un bot capabil să sfârtece cu uşurință un elefant?

Mathias închise ochii. În secunda următoare, se simți înşfăcat de un tentacul musculos şi ridicat în aer.

Limba animalului i se înnodase pe după mijloc pentru a-l smulge de la pământ. Scafandrul protestă când dinții încercară să-l sfărâme la trecerea printre ei, dar exoscheletul se ținu bine. Mathias se pomeni propulsat într-un univers moale şi cleios. Avu reflexul să-şi înfigă cleştii-crampoane în salteaua cauciucată a limbii pentru a-şi opri căderea. Rămase astfel suspendat deasupra tunelului esofagian, cu picioarele în gol. Animalul de sinteză, lipsit de sensibilitate internă, deja nu-i mai sesiza prezența. Fanning îşi anclanşă sistemul vizual crepuscular. Balele spumegau pe învelişul plastifiat al armurii. Vopseaua ce acoperea toracele şi antebrațele se desprindea în mătănii de băşici, ca şi cum ar fi fost stropită cu decapant.

Saliva nu constituia un real pericol; fiind slab încărcată cu suc disociator, nu-i putea veni de hac scafandrului în mai puțin de două ore, dar anunța totuşi sinistra putere a diastazelor secretate de stomac!

Mathias încercă să se orienteze. Cornelius îl prevenise: văzute din interior, animalele de sinteză nu prezentau decât puține raporturi cu sistemele întâlnite de obicei pe planşele anatomice. Aici, venele, glandele, semănau mai mult cu nişte circuite imprimate decât cu componentele unor organisme vii. Însăşi textura lor amintea mai mult de cauciuc decât de

carnea vie. Dar acest cauciuc palpita, secreta, tremura în spasme interminabile. Fanning era suspendat pe coasta unui munte de mucoase artificiale. Carnea în care îşi înfipsese degetele i se părea falsă şi reală în acelaşi timp. Glandele salivare ce căptuşeau fundul gâtlejului aveau fizionomia unui şir de extinctoare de incendiu. Venele ce brăzdau țesutul rozaceu păreau făcute din furtunuri de aspirator puse cap la cap. Creată de o maşină, ființa protoplaismică păstrase un aer mecanic. Curburile, formele sale îi trădau originea.

Mathias întinse mâna pentru a atinge un ciorchine de glande. S-ar fi zis că sunt nişte burdufuri transparente mari, umplute cu un lichid fosforescent.

"Nu te aştepta la localizări logice", spusese Corneliuis. "Faptul că te vei afla în piept nu înseamnă c-ai să vezi plămâni! Fiara aia nu are probabil nevoie de aşa ceva. Fără îndoială, pielea îi serveşte de sistem respirator şi desigur reciclează bioxidul de carbon fără nici un ajutor din afară..."

Planşele anatomice defilau în capul lui Fanning, dar glandele fosforescente nu-i aminteau de nimic. În disperare de cauză, le arse un picior. Şocul provocă un torent de lichid în traiectele înconjurătoare. Trecură câteva secunde, apoi animalul se înfioră. Mathias detectă propagarea unor spasme îndepărtate, poate intestinale.

Transpira abundent şi începu să se alarmeze. Pe armură, vopseaua spumega în chip neliniştitor. Un afişaj se aprinsese în cască:

Eroziune anormală a învelişului extern. Timp de rezistență estimat la o sută zece minute. Necesitate de a scăpa de agresiune înaintea expirării acestui interval.

Mathias se afundă cu doi-trei metri în canalul ce servea drept esofag. În pofida multiplelor avertismente ale lui Cornelius, era dezorientat. Acea cavernă vie n-avea nimic de organism normal constituit. Semăna mai mult cu o marionetă pentru filmele de groază decât cu o ființă înzestrată cu mobilitate. Căută să-şi amintească de acordurile fiziologice laborios învățate, dar totul i se învălmăşea în cap. Efectuă o

serie de manipulări aproximative care, provocând spasme ale tubului digestiv, declanşară o criză de aerofagie cu râgâieli înfiorătoare. Fructuațiile animalului îl loviră pe Fanning între umeri cu violența unor bile de cauciuc trase dintr-o puşcă. Compensatorul de şoc, fiind defect, nu amortiză lovitura. Mathias se dezechilibră şi alunecă pe toboganul esofagian. Reuşi să-şi stopeze căderea agățându-se de o ciotcă de capsule vâscoase din care radia o pânză de păianjen formată exclusiv din vase capilare. Substanțe țâşniră, ejaculate de presiune, concentrați hormonali se deversară în venele afundate sub stratul adipos. Căldura internă a garguiului crescu cu mai multe grade, ca şi cum ar fi fost atins de o febră puternică. Fiara deschise botul şi clănțăni violent din fălci sub asaltul unui trismus tetanic. Totul dură câteva secunde, apoi reintră în normal.

Mathias regreta că nu adusese cu el o sabie sau un topor. Ar fi vrut să scobească la întâmplare, sfârtecând toate acele cărnuri, masacrând canalizările fibroase prin care se prelingeau lichide roşiatice sau albastre...

De altfel, îşi amintea că-i propusese această soluție lui Vladewsky.

"Ar fi idiot şi inutil", obiectase bătrânul cercetător. "Animalul ăla e înzestrat cu o putere regeneratoare extraordinară.

Celulele distruse, țesuturile nimicite se recompun cu o viteză halucinantă. O plagă deschisă se reînchide în câteva secunde. N-o să ajungi nicăieri mizând pe cartea asta a măcelăriei şi a vandalismului chirurgical. Dimpotrivă, e nevoie să dai dovadă de multă meticulozitate. Singurul mijloc de a distruge un gargui este de a-l scurtcircuita. Trebuie să întorci împotriva sa enormu-i potențial energetic, să-l faci să moară de-o criză cardiacă provocându-i o... implozie! E cam ca şi cum ai sili un peşte-torpilă să se electrocuteze singur!".

În teorie, toate acestea păreau perfecte. Pe hârtie, rețelele fiziologice păreau la fel de uşor de urmărit precum cablurile unei instalații telefonice. În realitate, însă, lucrurile stăteau

cu totul altfel. Mathias clefăia printr-o mocirlă neidentificabilă, înainta pe dibuite, poticnindu-se de organe ce nu semănau cu nimic cunoscut! Ciuperci de carne jalonau traseul tubului digestiv. Ce funcții aveau? Oare întreaga "aparatura" internă a animalului era concentrată în acel unic tunel?

Fanning nu era departe de a da credit unei astfel de ipoteze. Fără nici o îndoială, enorma masă a fiarei se compunea din muşchi hipertrofiați şi oase la fel de dure ca nişte grinzi metalice. Tânărul desfăcu brațele şi picioarele pentru a se opune spasmelor ce-l aspirau în jos. Vroia să-şi întârzie la maximum intrarea în stomac, ştiind că odată ajuns în punga digestivă va fi imediat stropit cu sucuri acide ce-i vor coroda cu repeziciune delirantă cochilia protectoare.

Mări debitul de oxigen al sistemului respirator ce ventila casca, întrucât sângele îi bubuia în tâmple. Degetele lui scotoceau în pliurile mucoaselor. Unde, oare, se ascundea inima?

"S-ar putea să fie minusculă", sugerase Cornelius, "trebuie să te aştepți la orice. Când ai de-a face cu un animal de sinteză, nu trebuie să raționezi logic. O fiară atât de enormă poate fi foarte bine ținută în viață de o inimă miniaturizată, cu nimic mai mare decât pumnul meu! Un animal de sinteză nu este, de fapt, decât un ansamblu de «purici» biologici. Un robot ale cărui fire electrice au fost înlocuite de nervi...".

Mathias se târa acum printr-un soi de groapă mustind de lichid năclăios. Putea urmări progresia scânteilor energetice de-a lungul ramificațiilor nervoase; ele sfârâiau, iluminând tunelul de carne. Fanning le compară cu o ploaie de foc țâşnind dintr-un punct de sudură cu arc electric. Cramponându-se de burduful violaceu al unei capsule umflate cu secreții spumegânde, provocă un spasm mai puternic decât celelalte şi-şi pierdu echilibrul. De data asta nu mai reuşi să-şi frâneze prăbuşirea şi se năpusti cu viteza unei bombe în sacul stomacal.

Primul lucru pe care-l distinse fu cufărul cu comoara, învelit în pelicula sa de algă protectoare. Caseta plumbuită trona în mijlocul unei bălți de sucuri acide... iar o fetiță era aşezată pe capac, cu genunchii adunați sub bărbie, într-o poziție de sirenă melancolică. Părul lung şi alb îi ascundea umerii şi o parte din față.

Mathias miji ochii. Era... ciobănița, fireşte! "Cheia" care comanda deschiderea animalelor. Cornelius îi recomandase să nu-i dea nici o atenție acestei plăsmuiri din protoplasmă, lipsită de orice urmă de inteligență. "Nu e decât o cheie electronică. Ea ascultă de un cod auditiv al cărui cifru îl posedă bancherii B.D.S. În restul timpului, Q.I.-ul ei e cam la fel de ridicat ca al unei chiftele cu ceapă. N-o privi. Nu-ți va remarca deloc prezența. Nu e programată să reacționeze la apariția unui intrus".

Mathias se ridică. I se părea că scafandrul începuse să-i fumege ca o bucată de cretă stropită cu acid. O lumină de alarmă îi invadă casca, pulsând precipitat.

Atenţiune, proclama afişajul digital, *învelişul dumneavoastră exterior este supus unei agresiuni extrem de periculoase. În condiţiile actuale, intervalul de salvgardare nu va depăşi treizeci şi patru de minute. Repetăm...*

Fanning înjură, încercând să se debaraseze de spuma adezivă care-i acoperea armura, spumă ce începuse să digere piesele de înfrumusețare făcute din metal moale. Se agită atât de mult încât îşi pierdu echilibrul şi căzu în balta corozivă.

— Sunteți un hoț? întrebă deodată fetița cu o curioasă voce lipsită de timbru..

Mathias tresări. Creatura îl privea cu ochii ei goliți de orice expresie. Chipul ei încremenit trăda o totală absență a muşchilor faciali. Era drăguță, agreabilă de privit... dar nu mai mult decât o statuie! Trăsăturile, gura şi nasul său roz păreau modelate în porțelan. Deşi aparent era făcută din carne, îi lipsea incontestabil consistența omenească. Se simțea că niciodată nu-şi încrețise fruntea, nu strâmbase din

nas... că lacrimile nu-i brăzdaseră nicicând obrajii şi bărbia. Doar buzele se căzneau să articuleze stângaci cuvintele.

— Tu... tu vorbeşti? lăsă el să-i scape, fără să vrea.

Se înjură în gând. Era o idioțenie să i se adreseze acelui bulion protoplasmic. Se simțea ca şi cum ar fi încercat să converseze cu un fier de călcat!

— Am învățat, spuse creatura. Am un vocabular de cincizeci de mii de cuvinte şi locuțiuni. Cred că am putea comunica.

— Dar nu eşti concepută pentru a... comunica! exclamă Fanning, Mi s-a spus că...

— Că aş fi un "biftec viu"! Aşa e. Dar, totodată, s-a întâmplat să fiu şi un biftec gânditor. Sunteți un hoț? Ați venit să luați caseta de fier?

— Vrei să mă împiedici? riscă Mathias, tulburat de acest obstacol neprevăzut.

— Nu, spuse creatura, nu sunt programată pentru a apăra caseta. Garguiului îi revine rolul de a asigura această parte a muncii. Eu nu sunt decât o cheie. Pot totuşi să vă semnalez că veți fi digerat în circa o jumătate de oră. Aceste sucuri sunt extrem de corozive, ştiu asta pentru că am asistat la testările din laborator. Am văzut dizolvându-se mai multe maimuțe, precum şi un condamnat la moarte... Cred că veți suferi mult.

Fanning simți în gât un nod dureros. Fetița nu schițase nici un gest. Remarcă faptul că nu clipea din ochi, tot aşa cum nici nu respira. Această absență a mişcărilor obişnuite îi alcătuia o mască de meduză destul de impresionantă.

— Cum ai învățat să vorbeşti? întrebă el ca să câştige timp.

— Îi ascultam pe cercetători, din fundul bazinului meu. "Pasta" din care suntem formați e capabilă să înmagazineze un număr extraordinar de informații. Ştiți că deja e folosită în locul vechilor microprocesoare?

"E o poveste dementă!" îşi spuse Mathias. "Acidul îmi haleşte cuirasa, iar eu stau la palavre cu o grămadă de gelatină deghizată în fetiță".

— Ascultă, o întrerupse el, intenționez să fur această casetă şi să ucid fiara. O să faci ceva ca să mă împiedici?

— Nu pot cauza direct moartea unei ființe umane. Acest privilegiu îi revine garguiului. Dar nu veți reuşi să-l omorâți, fiindcă se hrăneşte cu energie pură şi nu se teme de atacurile fizice. Bineînțeles, puteți, încerca să ieşiți prin orificiul anal. Nu-l blochează nici un excrement, dar ar trebui să vă târâți prin labirintul intestinului, trăgând şi cufărul după dumneavoastră, şi asta vă va lua cel puțin două ore. Între timp, însă, nu va mai rămâne nimic din scafandrul dumneavoastră.

— Şi daca l-aş face să deschidă gura?

— V-ar urmări din nou şi v-ar înghiți înainte să ajungeți la ascensor. Nu sunteți într-o situație prea strălucită! Oare conținutul cutiei merită să vă asumați toate aceste riscuri?

Mathias nu răspunse şi se cufundă într-o cercetare a pereților. Cornelius se înşelase. Garguiul nu semăna cu nimic cunoscut. Era un puzzle anatomic cu piesele împrăştiate. O capcană semănată cu glande aparente şi nervi inutili destinați să înşele un eventual intrus. "Bucătarii" de la laboratoarele Mikofsky o garnisiseră cu uşi false, cu broaşte înşelătoare şi culoare pictate! Monstrul n-avea de ce să fie invidios pe marile piramide din Egiptul antic; şi el era capabil să-şi apere cu străşnicie comorile, închizându-şi meandrele asupra hoților imprudenți şi apoi digerându-i, pentru a-i transforma în grăsime.

Fanning se hotărî să încerce imposibilul. Nu mai avea la dispoziție decât douăzeci de minute şi nu-şi putea permite să lenevească.

— Voiam să-i provoc fiarei o criză cardiacă, spuse el, bătând cu pumnul în peretele elastic. Mi se indicaseră un anumit număr de operațiuni de efectuat, dar nu mai găsesc organele respective...

Fetița înălță capul.

— Presupun că doreați să accelerați bătăile muşchiului cardiac prin suprasarcină energetică..., observă ea. E într-

adevăr un mijloc bun. Asta ar echivala cu intensificarea treptată a curentului ce alimentează un ordinator, până ce acesta ajunge să explodeze. Se pot dilata venele, se poate provoca un aflux sangvin disproporționat care va perturba funcționarea diferitelor ventricule...

"Ciobănița", gândea cu glas tare, fixându-l pe acel om ridicol în armura sa deja înmuiată. Ştia că avea o şansă de salvare, poate chiar UNICA ei posibilitate de evadare. Nu-şi închipuia cât timp avea să treacă până ce un alt inconştient, un alt nebun, va încerca să pună mâna pe comoară... Existau însă motive serioase de a paria că o asemenea întâmplare nu se va mai repeta NICIODATĂ. Cartea viitorului ei se juca azi, chiar în acest moment. Depindea de acest necunoscut care urma să moară aici, în douăzeci de minute, digerat de diastazele buzunarului stomacal. Totuşi, dacă se hotăra, îl putea folosi, servindu-se de el ca de un intermediar... Ea nu avea posibilitatea de a interveni direct asupra anatomiei animalului... *DAR NIMIC NU-I INTERZICEA SĂ JUDECE CU VOCE TARE ŞI, PRIN ASTA, SĂ INDICE UN ANUMIT NUMĂR DE OPERAȚIUNE CARE...* Hoțul putea deveni astfel brațul răzbunării ei.

"Se va mişca în locul tău", murmură în sinea ei. "Va executa manevrele pe care tu nu le poți nici măcar schița fără a cădea de îndată în catalepsie".

Îl privi pe necunoscut. Omul se temea. Venise după cufărul acela de fier şi se pomenise prizonier într-un labirint de artere. Oare crezuse că-şi va putea băga mâinile în motorul garguiului la fel cum moşmondeşti sub capota unei maşini de serie? Animalele de sinteză erau din ce în ce mai complexe. Pentru a preveni orice formă de efracție, organele erau trucate în mod curent, ascunzându-se, de exemplu, inima, în interiorul unei false glande, sau disimulându-se arterele într-o îmbucare de canalizări multiple. O pereche de falşi plămâni ambalau rinichii adevărați, şi aşa mai departe. Monştrii se hrăneau cu energie, dar, în absența bombardamentelor, după cele douăsprezece luni ale postului de siguranță, făceau apel

la vechiul lor sistem de alimentare şi reînvățau să-şi folosească dinții şi orificiul anal. De-asta fusese concepută o maşină organică pusă perfect la punct: pentru a face față oricărei eventualități. Fiarele digerau lumina şi căldura exploziilor, dar, în caz de eşec, ştiau la fel de bine să-şi culeagă tainul din oamenii şi animalele ce se aventurau prin preajmă.

Fetița îşi dezdoi picioarele. Ochii ei goneau în lungul circuitelor vasculare. Fireşte, era la curent cu toate localizările strategice, cunoştea toate punctele slabe. Geografia intimă a animalului nu mai avea pentru ea nici un secret. În fond, pentru asta fusese programată, spre a fi capabilă să localizeze mintal, într-o fracțiune de secundă, glanda cea mai bine disimulată. Nomenclatura anatomică a garguiului era depozitată în creierul ei după un sistem de neşters...

Hoțul, însă, putea să acționeze. Nici un blocaj mintal nu risca să-i paralizeze mâinile dacă schița un gest ce submina integritatea viscerală a seifului viu. Acesta era un atu capital.

Fetița reflecta cu toată viteza. Omul acela care nu mai dispunea decât de douăzeci de minute de existență era capabil să taie gratiile temniței de carne... *Trebuia să-l folosească!* Trebuia să se apuce cu ambele mâini de prăjina ce-i fusese întinsă.

De îndată ce hoțul ar fi fost digerat, ar fi regăsit solitudinea puşcăriei organice şi trista perspectivă a anilor ce urmau. Ani de claustrare în fundul unui stomac doldora de casete metalice! Nu putea accepta asta! Firava ei sensibilitate presimțea întreaga disperare ce însoțea această încarcerare pe viață.

— Ascultați! spuse, întorcându-se spre efemerul ei tovarăş de captivitate. Am să vă propun un târg: vă ajut să luați comoara, dar, în schimb, mă scoateți şi pe mine de aici. Sunteți de acord?

Mathias se legăna de pe un picior pe altul. Avea de ales? Cornelius, cu concepțiile lui anatomice învechite, îl trimisese

pur şi simplu la moarte. Consultă cadranele ce se agitau în interiorul căştii. Dacă sucurile îşi continuau acțiunea corozivă, cochilia scafandrului avea să se preschimbe în dantelă peste cel mult un sfert de oră.

— Okay! Okay! Fac tot ce doreşti! Spune-mi cum să omor garguiul şi vom fugi până la ascensor.

Fetița dădu din cap. Imediat îşi smulse o şuviță de păr, o duse la gură şi o umezi îndelung cu salivă. Servindu-se de capacul cufărului ca de o masă de lucru, începu apoi să confecționeze o peliculă protectoare asemănătoare cu cele pe care le utiliza la ambalarea casetelor plumbuite. Când folia vegetală proliferă suficient, i-o întinse lui Mathias.

— Înfăşurați-vă cu asta, ordonă ea. Va încetini acțiunea sucurilor gastrice care vă devorează armura. Astfel veți câştiga o oră.

Fanning îi urmă sfatul pe dată, drapându-se cu grijă în acel linţoliu translucid, la fel de maleabil ca o bucată de celofan.

— Să nu vă credeți salvat cu asta! continuă "copila". Diastazele vă vor roade mai departe cochilia, dar cataplasma pe care v-am dat-o le va reduce apetitul. Considerați că sunteți ambalat într-un fel de pansament gastric... cel mult.

— Ce trebuie să fac? întrebă Mathias.

— Voi enunța doar teoremele fiziologice, explică fetița. Dumneavoastră trebuie să ştiți să le aplicați. Nu pot să vă dau ordine precise fără a fi afectată de blocajul mental înscris în creierul meu. Ascultați-mă bine! Voi recita adevăruri anatomice, dar n-am să vă spun niciodată: faceți asta sau ailaltă. Încercați să vă descurcați cât puteți de bine. Mi-e imposibil să vă explic cu de-amănuntul cum ar proceda un Sabotor perfect.

Mathias ar fi vrut să-şi smulgă casca pentru a-şi şterge sudoarea care-i curgea în ochi. Se îndoia că încă mai avea destul sânge rece pentru a rezolva ghicitori.

— Haide, dă-i drumul! o îndemnă el. Oricum, în punctul în care am ajuns...

Fetița începu să înşire o suită de definiții ce păreau scoase direct dintr-un manual de anatomie. Mathias încerca să se orienteze, să localizeze organele descrise, să improvizeze tehnici de sabotaj, transpunând în practică ceea ce-l învățase Cornelius Vladewsky. Se târî prin tunelurile slinoase, înnodă nervii între ei la fel cum se împleteşte izolația unui cablu electric. Strivi sub călcâi glande, secționă vene aparent lipsite de importanță. Gâfâia, tâmplele îi bubuiau, în vreme ce încerca să construiască o strategie a masacrului pe baza hărții pe care i-o prezenta verbal fetita. Era ca şi cum, după ce abia s-ar fi familiarizat cu diferitele mişcări executate de piesele unui joc de şah, i s-ar fi cerut imediat să alcătuiască un manual pentru uzul jucătorilor profesionişti. Pipăia prin penumbra visceralã, tăind, înnodând şi scurtcircuitând maşinăria vie, amintindu-şi când şi când de rudimentele de vandalism pe care i le prezentase Cornelius. Nervii i se răsuceau între degete ca nişte năpârci negre sau ca nişte tipări. Lega noduri marinăreşti cu frânghii vii şiroind de sânge sau umori.

În cele din urmă, fetița tăcu, iar Mathias se lăsă să alunece în punga stomacală, epuizat, cu genunchii tremurându-i de oboseală.

— Acum trebuie să aşteptăm, decretă "copila". Hormonii se vor scurge, invadând sistemul nervos. Prima reacție va avea loc în cinci minute, cel mult şase.

— Sper că blestemăția asta o să crape! gâfâi Mathias. Vom ieşi prin bot şi vom fugi spre ascensor. Mi s-a spus că ceilalți monştri vor fi dezorientați de moartea şefului de turmă şi ne vor lăsa în pace, aşa este?

— Când moare un şef de turmă, apare întotdeauna un moment de suspensie, confirmă fetița. În mod normal, ar trebui să părăsesc carcasa animalului scos din funcțiune şi să-mi aleg domiciliul într-unul sau altul din animalele ce aşteaptă.

— Okay! bătu din picioare Fanning. Numai că de data asta te vor aştepta mult şi bine. O să deblocăm liftul şi vom urca la

parter. Pe urmă ne vom amesteca printre clienți şi angajați pentru a ieşi din bancă.

— E un plan complet idiot! remarcă puştoaica fără nici un strop de însuflețire în glas. Chiar credeți că voi fi luată drept clientă? Goală puşcă şi cu părul meu alb? Nici dumneavoastră nu veți reuşi să treceți prin valva de ieşire. De ambele părți ale intrării au fost postați fizionomişti cu experiență. L-am auzit pe director vorbind despre, asta cu adjuncții lui. Nici unul dintre ei nu-şi va aminti de figura dumneavoastră! Vor da imediat alarma şi veți rămâne blocat în mijlocul ecluzei antiglonț, cu toți sacii de aur şi diamante în cârcă, aidoma unui imbecil perfect. Planul meu e mult mai bun...

— PLANUL TĂU? icni Fanning. Ce tot vorbeşti? Mi-ai dat, doar, modalitatea de a-i provoca monstrului o criză cardiacă...

— Nu. N-aş fi putut-o face. M-ar fi împiedicat blocajul mental.

— Fir-ar să fie! înjură Mathias. Lucrul ăla manual pe care m-ai pus să-l improvizez ce era?

— O simplă procedură de purgație energetică. Animalul va scuipa energia ca o locomotivă sau ca un cazan care expulzează aburi sub presiune. E o manevră care nu poate în nici un fel să aducă prejudicii animalului. Îi vom curați "circuitele" de înmagazinare. N-am făcut decât să vă sugerez mărirea puterii acestei epurări, atâta tot! Dar, încă o dată, vă repet: garguiul nu pățeşte nimic.

— Şi acel "jet de aburi" ne va permite să fugim cu prada?

— Cred că da. Dacă informațiile mele sunt exacte, vom putea părăsi cripta în câteva minute.

Fanning nu-şi credea urechilor. Se lăsase manipulat de un boț de gelatină protoplasmică!

Deodată, fiara fremătă, cabrându-se ca un cal electrocutat. Mathias îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli peste cap. Casca sa răsună, ciocnindu-se de un colț al cufăraşului de fier.

Monstrul tremura, contractându-şi muşchii. Arcuindu-şi coapsele enorme, făcu mai multe salturi în mijlocul criptei.

Sub impactul săriturilor, pietrele se crăpară şi creta de pe jos se ridică în nori pulverulenți.

Sub carapacea osoasă, carnea îşi schimbase culoarea. Fluxul sangvin se accelera, venele vibrau ca o rețea de țevi ieşind dintr-un boiler ce sta să explodeze. Din bolta cavernei se desprinseră mai multe pietre care se prăvăliră cu vuiet nebun în centrul arenei.

Ceilalți monştrii, după un moment de ezitare, începură să imite comportamentul şefului de turmă. Curând, cele patru pachiderme se prinseră într-o horă dezlănțuită. Săltau grotesc pe circumferința criptei, aidoma unor broaşte colosale împlătoşate ca tancurile. Spectacolul era în acelaşi timp grandios şi total ridicol. Treptat, mişcările lor se accelerară. Pereții carierei amplificau această sarabandă nebunească, dându-i puțin câte puțin amploarea unui cutremur de pământ sau a unei avalanşe în formare.

Imperfect sincronizată, turma se desfăşura într-un vacarm de iceberg ce sfâşie coca unei nave. Aceste şocuri zgâlțâiau subsolul şi făceau să zbârnâie cablurile ascensorului. S-ar fi zis că un cataclism înspăimântător urca pe furiş din centrul pământului.

Brusc, garguiul ce comanda debandada se opri şi-şi ridică botul spre bolta de piatră.

Ochii săi de crab îşi pierdură culoarea neagră, începând să iradieze o uluitoare lucire albăstrie. În cele din urmă, două fascicule de energie pură îi țâşniră din orbite şi izbiră domul drept în mijlocul trapei de bombardament.

Razele sfâşiară întunericul ca două linii trasate cu laserul, în timp ce aerul vibra, țiuind pe o notă incredibil de stridentă. Căldura din interiorul criptei deveni de-a dreptul înfricoşătoare. Trapa metalică dădu rapid în clocot. Voleurile sale, înmuiate, se deschiseră cu un zgomot flasc de pânză udă, dezvăluind interiorul depozitului.

Razele albastre pătrunseră în arsenal şi linseră formele ispititoare ale bombelor fixate pe cărucioarele lor. Ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă...

Patru sute de kilograme de explozibil se volatilizară într-o enormă flacără purpurie. Deflagrația, fiind localizată la o înălțime mult prea mare, nu putu fi absorbită de către gurgui, în schimb, se răspândi în subsolul imobilului, devastând structurile de beton, topind grinzile metalice. Unda de şoc goni de-a lungul zidăriei, şi toate geamurile imobilului zburară în cioburi, în timp ce planşeele primelor zece etaje se tasară unele peste altele, prinzând locatarii între feliile unui sandwich din ciment... Efectul suflului îi ucise pe cei mai mulți. La nici trei secunde după explozie, turnul începu să oscileze ca un copac căruia i s-a tăiat baza. Lipsit de rădăcini, edificiul se clătina deasupra acoperişurilor înconjurătoare. La nivelul solului, pe un perimetru larg, trotuarele se topiseră. Asfaltul în clocot atinsese cealaltă parte a străzii, maculând fațadele. Numeroase maşini, catapultate de explozie, aterizaseră în vârful caselor situate în zona sinistrată. Se înfundaseră în poduri, străpunseseră ultimele etaje, prăvălindu-se apoi peste locatarii ce se odihneau în paturile lor.

O tăcere densă urmă vacarmului deflagrației. Turnul trosnea, oscilând între stabilitate şi surpare. Cele trei subsoluri şi parterul nu mai existau. Stătea proptit într-un ciot înnegrit, pe care nici o rădăcină nu-l mai ținea înfipt în pământ. Apoi clădirea începu să se mişte, lent, cu un balans de metronom abia perceptibil. Locatarii rămaşi în viață urlară de groază, înfigându-şi unghiile în lemnul mobilelor dislocate. Imobilul păru să ezite câteva clipe, ca şi cum ar fi fost ținut în echilibru de suflul unor vânturi contrarii, după care începu să se prelingă spre sol...

Cei ce-l văzură prăbuşindu-se rămaseră multă vreme cu impresia că asistaseră la surparea unui munte. Cele treizeci de etaje se culcară pe babord, sfărâmându-se la jumătatea înălțimii înainte de a atinge solul. Şocul fu groaznic. Epava se năruí de-a latul bulevardului, zdrobind sub diferitele sale tronsoane o multitudine de imobile din împrejurimi.

Era ca şi cum un elefant mort s-ar fi prăvălit în mijlocul unui camping.

Izbucniră incendii, iar conductele de gaz rupte prilejuiră noi explozii. În câteva minute, cartierul rezidențial luă aspectul unei uzine bombardate. Coloane de fum gros şi gras începură să se înalțe în noapte, în vreme ce geografia străzilor se umplea de ruguri roşiatice.

Din adâncul craterului lor, monştrii priveau cerul...

Pereții criptei se dislocau, blocuri de stâncă se rostogoleau până pe fundul arenei, micşorând spațiul vital al turmei. Era timpul să-şi găsească un alt bârlog. Fiara care comanda clanul sări afară din groapă cu o formidabilă detentă a labelor posterioare. Celelalte o imitară fără să şovăie. Țâşnind din haos, creaturile de apocalips invadară bulevardul şi începură să se deplaseze printre frânturile de zidărie.

Erau puțin cam dezorientate pomenindu-se în mijlocul unui nou spațiu căruia nu-i percepeau limitele. Dar flăcările şi exploziile li se părură de bun augur. Un lucru era sigur: în inima unui asemenea desfrâu energetic, n-aveau să ducă lipsă de hrană...

Confuzia era atât de mare încât nu li se remarcă imediat prezența. E drept, însă, că platoşele lor puteau fi confundate cu uşurință cu mormanele de pietre sfărâmate împrăştiate în jur.

În interiorul animalului ce comanda turma, Mathias încerca zadarnic să se ridice. Şocul pe care-l suferise când bestia sărise afară din crater îl ameți se pe jumătate. Chiar fără să vadă ce se petrecea afară, ghicea fără greutate că inițiativa fetiței declanşase o veritabilă catastrofă. Vacarmul exploziei, chiar şi amortizat de țesuturile adipoase ale garguiului, îi spărsese timpanele. Apoi, fără îndoială, percepuse distinct vibrațiile unui mic cutremur de pământ. În prezent, fiara se deplasa în salturi succesive, ca o broască gigantică. Era extrem de greu să stai drept în acea nacelă ce se balansa continuu.

— Încetați să vă mai bâțâiți! îl admonestă fetița, O să vă rupeți învelişul protector! Doar nu credeți c-o să-mi smulg părul din cap ca să vă croiesc mantale gastro-rezistente la fiecare cinci minute?

Fanning remarcă insolența puştoaicei şi înțelese că fusese manipulat de la bun început. Creatura aceea ştiuse tot timpul că purgația circuitelor energetice avea să provoace distrugerea depozitului de bombe. Îl împinsese să saboteze animalul în aşa fel încât "supapa", în loc să expulzeze un simplu jet de vapori, să dezlănțuie o răsuflare de aruncător-de-flăcări. Manevrase astfel încât să nu i se declanşeze nici un moment procesul de blocaj implantat în creier. Sabotajul nu se înrudea cu vandalismul, nu era decât amplificarea unei funcții naturale. În plus, nici o clipă nu băgase mâna "în sac"... Toate aceste măsuri de prevedere îi permiseseră să evite subtil interdicțiile înscrise în spiritul ei. Planul dovedea o mare abilitate intelectuală.

— Ce s-a întâmplat? se bâlbâi Fanning. Tot vacarmul ăsta... ce-a fost?

— Cred că depozitul de bombe instalat în subsolurile băncii a sărit în aer, spuse dulce fetița. Iar în acest caz, fără îndoială, fiarele au scăpat din criptă. Nu ne mai rămâne decât să găsim un colțişor liniştit şi să ieşim din ascunzătoare...

— Un colțişor liniştit? sughiță Mathias. Dar pun pariu că toate privirile sunt ațintite asupra noastră! Şi, pe urmă, cum vrei să ieşim din monstrul ăsta?

— Provocându-i o criză cardiacă. Parcă ăsta era planul dumneavoastră inițial, nu? Adineaori nu aveam nici o şansă să reuşim, căci gardienii nu ne-ar fi lăsat să ieşim din bancă. Am fi fost împuşcați în ecluza de control. Acum, nu mai există nici gardienii, nici banca.

Fanning bodogăni, în sinea lui. Nu-i ajuta la nimic să discute în contradictoriu. Copila nu deținea decât informații fragmentare, date pe care probabil le extrăsese din diverse bănci informatice, iar aceste piese de puzzle îi conturau o imagine foarte aproximativă asupra lumii exterioare. Ea nu

putea înțelege că oraşul avea să se prefacă în scurtă vreme într-o capcană inextricabilă. La ora actuală, centrala poliției era fără-ndoială asaltată de telefoane ce semnalau prezenta garguilor pe bulevardul central. Dispozitivul avea să se instaleze...

Mathias încruntă din sprâncene. Dispozitivul? CARE DISPOZITIV?

Niciodată forțele poliției nu avuseseră de înfruntat o trupă de seifuri vii a căror putere de foc o depăşea pe aceea a unui car blindat de luptă hipersofisticat! În general, Unitățile de Justiție Autonomă se războiau cu hoții, nu cu asemenea monştri!

"Ce rahat!" înjură el în gând.

Înțelegea că puştoaica profitase de apariția lui pentru a improviza un plan de evadare total dement. Undeva, cândva, existase o hibă. În mod normal, "ciobănița" ar fi trebuit să fie complet lipsită de afectivitate şi să rămână indiferentă în fața perspectivei — puțin îmbucurătoare, e drept! — de a-şi petrece toată viața în stomacul unui monstru. "O legumă programată", spusese Cornelius. Dumnezeule mare! Cât de orbi fuseseră! "Biftec"-ul, "leguma" îşi permitea luxul de a avea stări de spirit, aere! Îşi refuza rolul de "cheie" docilă şi-şi lua tălpăşița distrugând un imobil ticsit de locuințe. Cei de la laboratoarele Mikofsky subestimaseră vizibil capacitățile afective ale protoplasmei din care plămădeau ființele de sinteză!

"Ei, haide!" îşi spuse Mathias, "dacă n-avea chef să scape, acum ai fi fost deja halit de sucurile digestive. Te-a salvat pentru că are nevoie de tine ca să sabotezi monstrul. De-asta te păstrează în viață..."

Se deplasă astfel încât să poată arunca o privire în tunelul esofagului. Dar totul era negru. Animalul îşi ținea fălcile strânse.

Pipăi cu vârful degetelor suprafața scafandrului. Coroziunea avansa pe nesimțite. Clăbucii, deşi mai mici decât la început, reprezentau o dovadă vie a disoluției învelişului

exterior. Giulgiul gastro-rezistent nu făcea decât să amâne ineluctabilul. În cel mult patruzeci de minute, armura urma să capete aspectul unui burete. Atunci diastazele aveau să-i atace carnea, descompunând-o cu o viteză remarcabilă, separând glucidele, lipidele, triind proteinele, clasificând...

Mathias se înfioră. O observă pe furiş pe fetiță. Fața ei afişa aceeaşi limpezime neomenească. Aştepta cuminte, aşezată pe capacul sipetului. Prea cuminte...

Fiarele coborau bulevardul. Curioşii ieşiți la ferestre le arătau cu degetul, scoțând strigăte înfricoşate. La Cartierul General al poliției, centrala telefonică începea să fileze, în pragul unui colaps.

"Monştri!", urlau cărştile auditive. "Dragoni! Pe bulevardul central. Au distrus imobilul B.D.S... Faceți ceva!"

CAPITOLUL X

La comisariatul central, Juvia Trent gesticula, încorsetată în uniforma ei pătată de sudoare. Amuzați şi neputincioşi, cu nasurile turtite pe geamuri, inspectorii asistau la debandada mecanicilor ce mişunau de-a lungul pistelor ca nişte furnici cuprinse de panică. În lipsa unei strategii adaptate, fuseseră chemate la apel toate Unitățile de Justiție Autonomă parcate în hangare. Maşinile soseau uruind, cu cleştii pe jumătate ridicați, clănțănind din şenile. Defilau prin mijlocul băltoacelor de ulei albăstrui, inundând garajul cu vacarmul lor de Panzere trecând în linia întâi.

— E o idioțenie! observă Goobble, strivindu-şi paharul de cafea între degete. Unitățile de patrulare n-au nici un motiv legal de a interpela seifurile scăpate de la B.D.S... Şi chiar dacă s-ar încumeta, cum vor proceda? Credeți că vor încerca să îndese pachidermele în chesonul lor de incinerare?

Răsunară râsete acide. Foştii soldați ai asfaltului se bucurau de inevitabila înfrângere a unităților robotizate. Era evident că maşinile se vor acoperi de ridicol. Fotografiile

monştrilor, procurate de la laboratoarele Mikofsky, treceau din mână în mână.

— Încetați să vă mai hliziți ca nişte puştani! lătră Juvia. Am citit raportul tehnic. Lighioanele astea sunt practic invulnerabile. Nu ştiu absolut deloc cum s-ar putea relua controlul asupra turmei. Directorul B.D.S., ca de altfel şi cadrele sale de stat-major, locuia la etajul întâi al imobilului. La ora actuală, toți sunt morți. Nimeni n-are nici cea mai vagă idee despre codul care le permitea să intre în contact cu seifurile. Fiarele se vor preumbla prin tot oraşul, iscând o panică monstruoasă.

— Ce putem face? repetă Goobble. N-avem la îndemână nici măcar o puşcă de vânătoare...

— Veți pleca pe urmele unităților! ordonă Juvia Trent. Trebuie ca tancurile de patrulare să încadreze turma ca nişte câini ciobăneşti, înțelegeți? Dar în nici un caz să nu încerce să le atace. Animalele alea dispun de un potențial defensiv care ar face să pălească de invidie până şi marina militară.

— De ce s-a dărâmat imobilul? întrebă cineva. Era un turn nou-nouț. O chestie super-lux...

— B.D.S.-ul avea un întreg arsenal depozitat în beciuri, răspunse laconic Juvia. Cred că un detonator defect a declanşat scânteia ucigaşă. Speriate de explozie, seifurile vii s-au împrăştiat. Trebuie oprite şi conduse la grădina zoologică. L-am prevenit pe director să țină la dispoziția noastră câteva gropi dezafectate. Dacă procedăm cu discreție, totul o să meargă bine. Animalele alea nu trebuie nici un moment să aibă impresia că sunt victimele unei deturnări sau ale unei tentative de efracție... căci s-ar apăra! Goobble, fugi pe bulevardul central şi obligă-i pe mecanici să reducă tendințele ofensive ale unităților autonome.

Goobble îşi luă mantaua de piele şi ieşi în zona de manevră. Juvia strânse din fălci, presimțind apropierea catastrofei. Unitățile cibernetice nu aveau destulă abilitate pentru a duce la bun sfârşit o asemenea operațiune. Practica lor în domeniul justiției expeditive avea să se transforme într-

un handicap insurmontabil. De astă dată, din păcate, nu mai era vorba să ia de guler un hoț mărunt pentru a-l vârî la rotisor. Monştrii care invadau chiar în acel moment artera cea mai circulată din capitală nu cunoşteau frica. Aveau să apere până la capăt comorile ce se bălăngăneau în fundul stomacurilor lor.

Femeia cea grasă îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea ce-i îmbrobonea fruntea. Era de ajuns un simplu pas greşit pentru ca întregul oraş să se trezească azvârlit în plin coşmar. Telefonul sună din nou. Căpităneasa merse spre biroul ei cu pas greu. Pendula afişa orele zero treizeci şi patru.

***

Maşina de serviciu urca bulevardul, mergând în zig-zag printre barierele mobile instalate de pompieri. Girofarurile de pe capota diferitelor vehicule de intervenție licăreau în noapte aruncând fulgere albastre şi roşii ce aprindeau reflexe curioase pe căştile cromate ale salvatorilor. Goobble nu mai avea chef de râs. Spectacolul turnului doborât de-a curmezişul străzii şi al imobilelor învecinate reduse la stadiul de mormane de cărămizi fumegânde îi spulberase orice dorință de a se distra pe seama altora.

Zece unități autonome înaintau spre Piața Verneuve, locul unde se aflau actualmente monştrii. Pe măsură ce distanța scădea, Goobble devenea tot mai nervos. Neliniştit, bătea darabana pe tabloul de bord, privindu-i pe pompierii ce alergau printre blocurile de beton încastrate în asfalt. Bulevardul părea să fi căzut victimă unui cutremur de pământ. Solul nu se mai vedea sub sticla spartă provenită de la ferestre şi pretutindeni te împiedicai de obiecte absurde: o cadă de baie încoronând o cabină telefonică, mobile îngrămădite claie peste grămadă într-o gură de metrou, haine acoperind întinderea trotuarelor.

Cadavrele, sau cel puțin ceea ce se reuşise să se extragă dintre dărâmături, odihneau sub prelate plastifiate.

Protuberanțele neregulate pe care le conturau pe sub acoperitori permiteau să se deducă halul în care erau. Un miros de pulbere arsă plutea în aer, iar vântul sufla rafale de funingine ce maculau autopompele cu pete negre ca nişte alice.

Goobble se foi în scaun. Lângă el, mecanicul brigăzii de noapte îşi ştergea de transpirația ce-i curgea pe față cu o cârpă slinoasă.

— La dracu'! ocărî inspectorul. Ai reglat sigur unitățile de justiție la nivelul minim de agresivitate?

— Da, bombăni mecanicul, dar nu vă faceți cine ştie ce iluzii! Reglajele astea-s o panaramă. Carele de intervenție au tendința să reacționeze în funcție de mărimea țintei. Se adaptează, ce mai! Masa fiarelor riscă să le perturbe circuitele de detecție. Dacă se simt amenințate, vor ataca din prima, ca să descumpănească adversarul.

— Ce mai budă! mugi Goobble. Nu mai lipseşte decât ca nenorociții ăştia de roboți să-ncerce să le bage cu forța în chesoanele de incinerare!

Imaginea părea atât de grotescă încât cei doi izbucniră într-un râs nervos. Cinci minute mai târziu, zăreau siluetele înspăimântătoare ale seifurilor vii adunate în centrul pieței. Monştrii păreau a sta în expectativă, perturbați de spațiul infinit ce se deschidea în fața lor. Adoptaseră instinctiv o dispunere în cerc, ce le permitea să facă fală unei eventuale agresiuni.

Unitățile de intervenție îşi încetiniră înaintarea clănțănind, ca nişte tancuri ajustându-şi linia de tir, apoi trecură la atac, cu cleştii ridicați.

"Parc-ar fi nişte măturătoare pregătindu-se să curețe molozul", îşi spuse inspectorul. Şi simți în aceeaşi clipă că lucrurile aveau să ia o întorsătură rea. Foarte rea...

Carele de patrulare se repeziră asupra animalelor ca şi cum ar fi fost vorba de nişte simpli câini turbați ce puteau fi săltați de pielea cefei! Cleştii se prăvăliră, peste şira spinării garguilor, fără a reuşi să muşte substanța cornoasă din care

erau alcătuite carapacele. Goobble văzu clar țâşnind scântei din degetele metalice care se frecau de armura granitică a monştrilor. Înjură. Aşa cum prevăzuse, toate unitățile îşi deschiseseră capota chesonului de incinerare, cu dorința vădită de a sfârşi cât mai repede cu broscoii ăia ce tulburau liniştea publică.

— Grijania mă-sii! şopti inspectorul. E ca şi cum ar încerca să bage un elefant într-o kuktă!

Picioarele îi tremurau. Căută febril microfonul stației de radio.

— Doamnă Căpitan! Doamnă Căpitan! gâfâi el. Merge foarte prost! Roboții vor să prăjească fiarele! Ce facem?

Abandonând carapacele, brațele articulate atacau acum părțile moi din anatomia seifurilor vii. Mâinile de oțel se încleştau pe coapsele sau labele anterioare, ciupindu-le pielea solzoasă cu intenția bine definită de a le-o sfâşia.

Nemişcați, monştrii începură totuşi să dea semne de nerăbdare. Boturile ca de şopârlă li se deschideau lent. Între timp, tancurile de justiție se încăpățânau să măcelărească mai departe vânatul capturat în flagrant delict de vagabondaj. Cleştii scânteiau, îndârjindu-se să smulgă bucăți de carne pentru a le arunca în chesoanele incineratoare.

"Din moment ce aceşti contravenienți sunt prea mari," părea să fi decretat ordinatorul de sancționare, "îi vom arde bucățică cu bucățică!"

Unitățile-robot se agitau zăngănind, deconcentrate de rezistența acelei cărni elastice, dar imposibil de rupt. Unele dintre ele, agățate de gâtul fiarelor ca nişte nevăstuici, nu mai atingeau solul. Asta era prea mult. Monştrii trecură la atac. Goobble văzu căscându-se boturile cele mai îngrozitoare din câte existaseră vreodată pe pământ. Acele crevase presărate cu colți se prăvăliră asupra carelor robotizate, sfărâmându-le cu eficacitatea unor prese hidraulice. Tăbliile urlară îndoindu-se, chesoanele de incinerare făcură explozie, vomându-şi măruntaiele încinse până la alb. Garguii mestecau oțelul ca

nişte fiare ce-şi devorau prada. Buloanele li se rostogoleau printre colți, în timp ce rezervoarele explodau.

— Iisuse Christoase! bâigui mecanicul închinându-se.

Goobble strângea microfonul ca pe o lămâie.

— Doamnă Căpitan! urlă el cu glas isteric. Monştrii înfulecă unitățile de justiție! Ce facem?

— Nimic, replică vocea surdă a Juviei Trent. Retrăgeți-vă! Acum e rândul armatei.

Goobble dădu din cap, incredul. În fața lui, monştrii îşi încheiau festinul cu ultimul car de intervenție.

***

Sarah Muraille fu prima care auzi elicopterele. Era culcată pe patul ei, goală, umedă, cu coapsele încă îmbibate de sperma *call-boy-ului* agenției de plăceri la domiciliu. Băuse mult şi, preț de-o secundă, crezu că vuietele ce-i umpleau capul erau semnele ce anunțau o puternică migrenă etilică.

Se ridică şi pielea ei jilavă fremătă dezlipindu-se de perne. Se simțea greoaie şi bătrână. Se întoarse cu spatele spre oglindă, pentru a nu-şi surprinde reflexul feței buhăite de excesele nopții. Micul gigolo dormea, cu brațele şi picioarele desfăcute. Era un tânăr slab şi blond, dotat cu un penis incredibil de lung. Femeile măritate făceau adesea apel la el pentru a le încununa fantasmele născute din câte o după-amiază de trândăvie. Clientela i se compunea aproape exclusiv din soții de cadre superioare, sătule de expozițiile de pictură şi saloanele de ceai.

Sarah merse clătinându-se până la fereastră. De la plecarea lui Mathias, practic nu încetase să bea, sperând să-şi anestezieze astfel angoasa ce creştea într-însa, pe măsură ce zilele treceau. Organismul ei începea să dea semne clare de intoxicație, dar nu se putea abține să n-o ia de la capăt, golind pahar după pahar.

Îşi rezemă fruntea fierbinte de geam. Elicopterele zburau la joasă înălțime, prin canionul delimitat de fațadele imobilelor.

Erau echipate cu proiectoare puternice ale căror fascicule măturau strada. Sarah se înfioră, cuprinsă brusc de un presentiment rău. Aparatele acoperite uniform cu o vopsea kaki erau puternic înarmate. Mitraliere mari cu triplă țeavă rotativă încadrau bula translucidă a carlingii, precum acele unei insecte purtătoare de maladii mortale. Elicopterele zburau în ralenti, răscolind alene aerul, dar suflul paletelor lor pălmuia fațadele clădirilor, făcând geamurile să tremure.

Sarah deschise fereastra. Primi o lovitură de pumn invizibil între sâni şi trebui să se retragă precipitat. În interiorul apartamentului, hainele împrăştiate îşi luară zborul, urmate de revistele şi ziarele dispuse în vraf la picioarele patului.

— Hei! protestă micul gigolo. Ce-i cu uraganul ăsta?

Sarah nu răspunse. Tocmai zărise fiarele, imobilizate la o sută de metri în susul bulevardului. Inima ei ră o bătaie. Cum ieşiseră din criptă? Fanning nu plănuise nici un moment aşa ceva! "Ceva n-a mers", îşi spuse ea, "era de aşteptat..."

În aceeaşi clipă, elicopterele se dispuseră în formație de luptă şi atacară monştrii, deschizând focul.

Gloanțele explozive sfâşiară spațiul într-un vacarm de tablă spintecată. Sarah îşi astupă urechile, pentru a scăpa de stridența acelei agresiuni sonore. Undele de şoc i se repercutau în carne şi făceau să-i tresalte sânii. Câteva tablouri se desprinseră de pe pereți şi numeroase cărți basculară pe jos din rafturile bibliotecii. În capătul bulevardului, proiectilele explozive ricoşau de pe carapacea garguilor, răspândind jerbe de scântei. Pachidermele se răsuciră greoaie, ca să facă față acestei noi agresiuni.

Sarah strânse pumnii. Gloanțele ricoşate muşcaseră adânc din fațadele celor mai apropiate imobile. O mulțime de curioşi înghesuiți în balcoane căzuseră, fiind seceraţi de aceste rafale ce nu-i vizaseră pe ei. Sângele începea să curgă de pe pervaze, înscriind lungi dâre purpurii pe albeața pietrei.

Elicopterele trecură razant pe deasupra fiarelor şi zburară până la Piața Extremei-Miruiri, pentru a-şi executa

întoarcerea. Gloanțele perforaseră asfaltul şi betonul, fără a le provoca monştrilor nici cea mai mică vătămare...

— La dracu'! înjură micuțul blond, rezemându-se cu coatele de pervaz. Ce-i cu bâlciul ăsta?

— Îmbracă-te! i-o tăie Sarah. Împachetează-ți sula şi ia lovelele de pe noptieră! Îți dau eu un semn zilele-astea, dacă mai scăpăm vii din toată tevatura!

— Faci mişto? o ironiza blondul, rânjind galben.

Sarah nu catadicsi să-i răspundă. Se îmbrăcă în grabă, alegându-şi haine solide şi impermeabile, cu multiple buzunare, îndesă în ele bani, un cuțit, un mic revolver cu pat de sidef, precum şi o minitrusă de prim ajutor.

— Hei, observă tânărul, ce învârți acolo? Te pregăteşti de exod sau ce?

Nu apucă să spună mai mult. Aparatele reveneau. Deschiseră focul, luând bulevardul în anfiladă. Gloanțele pierdute ciuruiră fațadele şi făcută terci maşinile oprite de-a lungul trotuarelor.

Dar fiarele ajunseseră la capătul răbdării. Cea care părea să comande turma ridică botul pentru a fixa roiul de elicoptere. O secundă, lăsă senzația că era un enorm tun ce-şi alinia reperele de ochire, apoi două jeturi de energie pură îi țâşniră din orbite şi loviră aparatele din frunte.

Sarah scoase un urlet. Maşinile zburătoare se prefăcură în globuri de foc, în timp ce elicile continuau să li se rotească în gol, îndepărtându-se de carcase. Sarah holbă ochii, îngrozită. Palele scânteietoare zburau printre imobile ca nişte gigantice stele ninja. În cele din urmă derivară la tribord, apoi percutară o fațadă, explodând ca un buchet de lame de ras.

Sarah Muraille se aruncă pe burtă. Tronsoanele de metal despicau strada, spintecau casele, într-un vâjâit de săbii țâşnind din teci.

— Da' căca-m-aş! icni blondul, rezemat în coate la fereastră.

O secundă mai târziu, capul i se rostogolea pe mochetă, la câțiva centimetri de fața lui Sarah. Trupul decapitat, pradă

unei mişcări reflexe, făcu câțiva paşi de-a-ndărătelea, ca şi cum ar fi ascultat de un ordin sosit prea târziu.

Sarah se târî în grabă spre ieşire. Privirea nu reuşea să i se desprindă de corpul gol, cu gâtul retezat la nivelul claviculelor, care-şi pierdea sângele în prelungi spasme purpurii. Reuşi, totuşi, să descuie uşa şi se năpusti pe scări.

În stradă, monştrii terminau de distrus ultimii supraviețuitori ai escadrilei de vânătoare. Această hărțuială îi enervase, împingându-i să țopăie pe loc pentru a-şi manifesta furia, provocând şocuri năprasnice ce dislocau trotuarele. Asfaltul se jupuia, dezvelind vechiul caldarâm ce căptuşea bulevardul.

Secreții complexe le stimulau creierele, activând una câte una diferitele faze ale unei strategii de răspuns gradual. Aţâțate fără răgaz, animalele se simțeau acum obligate să treacă ele însele la atac. Această efracție de anvergură depăşea cadrul replicilor obişnuite. Nu mai era cazul să se mulțumească doar cu respingerea asediatorilor. Venise vremea să-i distrugă, pentru a le descuraja perseverența. Animalele încetară să mai salte şi porniră imediat să pască pietrele de caldarâm! Devorară astfel o treime din bulevard, înghițind micile cuburi de granit cu o viteză fenomenală. Când se ridicară, cu botul plin de bolovani, începură să-i scuipe de jur-împrejur cu cadența unor mitraliere, nimicind forțele de poliție şi camioanele armatei ce încercau să le bareze calea. Propulsate cu o rară violență, pietrele turtiră oameni şi vehicule. Era ca şi cum, dintr-o dată, o mie de catapulte s-ar fi apucat să bombardeze bulevardul.

Între timp, Sarah ajunsese la parter. Voia să fugă până la cea mai apropiată stație de metrou şi să se ascundă în fundul labirintului de culoare, acolo unde monştrii n-o puteau atinge.

Se opri în hol. Toți locatarii blocului aşteptau pe paliere, ținând câte o geantă sau o valiză în mană, neştiind ce atitudine să adopte. Copiii se smiorcăiau, agățați de fustele mamelor, bărbații, foarte palizi, încercau să facă față onorabil.

— Ce se-ntâmplă? şopti o bătrână. Aţi văzut animalele alea? De unde-au ieşit?

— Din imobilul B.D.S., răspunse portăreasa. Trăiau în pivniţe. Cred că le foloseau ca să asigure încălzirea centrală...

Izbucniră strigăte de indignare. Sarah traversă holul şi riscă o privire în stradă. Fiarele nu mai mişcau, iar staţia de metrou părea un liman al salvării, la mai puţin de o sută de metri mai încolo...

Oare putea străbate această distanţă fără a atrage atenţia monştrilor?

Preferă să nu mediteze prea mult şi o luă la fugă, cu coatele lipite de corp, fără a privi în urmă. Portăreasa urlă văzând atâta imprudenţă, dar Sarah fugea deja ca vântul, în zig-zag, pentru a nu-şi suci gleznele pe bolovanii ce împânzeau drumul.

Strada vibra, ca şi cum animalele s-ar fi pus în mişcare, atrase de această pradă minusculă ce li se plimba pe sub nas.

Sarah se năpusti în jos pe treptele ce duceau spre staţie, împinse cu umărul o uşă cu geam şi sări pe deasupra turnicheţilor de controlat biletele. I se păru că o umbră gigantică se prelingea ca un acordeon pe treptele scării. Îşi repetă însă că nu risca nimic. Monştrii erau mult prea mari ca să pătrundă în coridoarele metroului. Se agăţă de balustrada cauciucată a unui escalator şi se lăsă dusă până pe peron. Tunelurile caroiate cu alb erau deja pline de refugiaţi cu priviri hăituite ce târau în urma lor valize pântecoase. Pe peron, o mulţime febrilă se înghesuia cu riscul de a cădea pe şine. Cu toţii aşteptau prima garnitură pentru a fugi spre una din porţile oraşului. Sarah fu imediat împinsă înapoi cu ghionturi. Se răsuci, strivită de un distribuitor de dulciuri, cu răsuflarea tăiată şi stomacul îndurerat.

Garnitura ţâşni din tunel. Vagoanele erau deja pline de călătorii ce-şi începuseră mai devreme exodul subteran. De cum se deschiseră portierele începu busculada. Cei aflaţi înăuntru îi respingeau pe cei care vroiau să urce. Sub apăsarea acestei gloate în delir, geamurile se sparseră, uşile

se îndoiră. Sarah renunță să ia parte la bătălie. Se smulgeau scaune şi banchete pentru a mări spațiul disponibil. Conductorul declanşase sirena de plecare, fără a reuşi însă să întrerupă şuvoiul ce lua cu asalt vagoanele.

Brusc, o vibrație cumplită zgudui solul. Bolta tunelului crăpă sub o aversă de moloz şi un gargui căzu în mijlocul liniilor, după ce traversase grosimea plafonului. Urlete de panică izbucniră de peste tot. Monstrul ocupa toată lățimea tunelului. Sarah pricepu că reuşise să crape asfaltul prin forța sărituriloг pe loc. Cuprinşi de panică, fugarii încercau acum să iasă din vagoane, dar erau prea numeroşi şi se împiedicau reciproc. Gloata luă forma unui haos de brațe şi picioare încâlcite cu disperare. Monstrul înclină capul, deschise gura şi muşcă şinele. Sarah văzu distinct fluxul energetic țâşnindu-i din botul hidos pentru a străbate liniile în fulgere albăstrii. Descărcarea trosni atingând roțile trenului, care se iluminară. Electricitatea străbătu ca o undă mortală structurile de oțel ale vagoanelor. Pereții se aureolară într-un sfârâit de scântei, în timp ce temperatura creştea cu mai multe sute de grade.

Sarah se retrase, cu răsuflarea tăiată, plesnită de acea dogoare de rug. Acum vagoanele virau în roşu, ca nişte bucăți de metal aruncate într-o forjă. Prinşi în capcana cuptorului, călătorii se zbăteau, cu fețele acoperite de băşici. De cum încercau să apuce mânerul câte unei portiere, palmele începeau să sfârâie şi să fumege. Energia suflată de animal transformase garnitura într-o gigantică rezistență ce se înroşea ca grătarele metalice ale unui prăjitor de pâine.

Sarah îşi muşcă dosul mâinii ca să nu urle. Hainele nenorociților se aprindeau de parcă ar fi fost stropite cu benzină. Torțe vii se zvârcoleau convulsiv în mijlocul vagoanelor devenite crematorii. Nemaiputând suporta, Sarah o luă la fugă. Se repezi cu capul înainte în primul culoar ce i se deschise în față şi goni până-şi pierdu suflul, ciocnindu-se de pereții mozaicați.

Alte persoane galopau pe urmele ei, împiedicându-se, strivind copiii pierduți ce aveau nefericirea de a străbate calea în sens opus. În spatele lor, garnitura electrocutată continua să ardă, inundând tunelurile cu o lumină roşie ce pârjolea afişele şi topea gumele de mestecat din interiorul distribuitoarelor automate.

Sarah gâfâia, cu pieptul strâns ca într-un cleşte. Avea impresia că pielea cefei i se umple de băşici şi părul îi miroase a ars. Erau pe urmele sale. Se lăsă purtată de torentul mulțimii, încercând să nu se prăbuşească.

***

Cornelius Vladewsky se ținea de pervazul ferestrei, împietrit de groază. În fața lui, oraşul incendiat, sfârtecat, se consuma în noapte. Peste tot fuseseră aprinse în grabă proiectoare mari de apărare antiaeriană ce străpungeau întunericul cu fasciculele lor albe. Monştrii se deplasau în zig-zag printre aceste pete orbitoare de lumină. Erau văzuți materializându-se pe furiş în traiectoriile halourilor, pentru a dispărea apoi printr-o detentă a coapselor. Aceste irupții fantomatice accentuau aspectul terifiant al fizionomiei lor. Cornelius nu reuşea să-şi dezlipească ochii de dantescul spectacol. Animalele săreau pe deasupra caselor, iar burta lor rădea hornurile şi antenele de televiziune, scalpând pur şi simplu acoperişurile.

Punctul culminant al acestei curse aberante fu atins atunci când cel mai mare dintre gargui îşi luă elan şi plonjă în fațada unui turn ultramodern, traversând construcția dintr-o parte în alta ca un proiectil viu. Apăru pe partea opusă, într-o explozie de resturi şi mobilă, proiectând în toate, direcțiile "măruntaiele" clădirii ce se împrăştiară pe trotuare în băltoace diforme, amestecând cadavre dezarticulate şi firimituri de mobilier.

Repetând docil exemplul şefului, celelalte fiare se apucară să facă la fel, sărind prin turnurile înconjurătoare ca nişte

câini la circ printr-un cerc umplut cu hârtie.

Cornelius gemea fără a-şi da seama. Bale de stupefacție îi curgeau pe bărbie. Privea clădirile găurite, şi frica îi lichefia intestinele. Se temea să nu-şi piardă controlul asupra sfincterelor, dacă ar fi schițat cea mai mică mişcare.

Un gargui cocoțat pe Arcul Amintirii începuse să devoreze arcada de piatră între pilaştrii căreia ardea tradiționala flacără comemorativă. Monumentul se năruia, pierzându-şi statuile. Numele soldaților defuncți se dislocau sub asediul şopârlelor. Fiara sări pe sol, se apropie de discul de cupru într-al cărui centru pâlpâia flacăra... şi o aspiră ca pe un flecuşteț. Odată arzătorul smuls, gazul începu să țâşnească din instalația maltratată şi un jet de foc înalt de mai mulți metri se înălță spre cer. Monstrul, însă, nu părea tulburat, ci lingea flăcările cu poftă, bucuros de acest festin energetic. Muşcătura rugului nu-i lăsa nici o urmă pe pielea solzoasă. S-ar fi zis că se adapă la jetul unei fântâni fără a-i păsa de picurii răzleți.

Căldura intensă degajată de acest ultim incendiu făcea să se topească bitumul din jurul nronumentului devastat. Şiroaie lungi şi negre se prelingeau de-a lungul bulevardului, ţintuind maşinile staţionate într-un soclu bazaltic. Restul hoardei mesteca de zor firele de distribuire a energiei electrice, injectând în ele o suprasarcină energetică ce gonea de la o casă la alta, din apartament în apartament. Televizoarele şi aparatele electromenajere explodau la impactul cu această creştere de tensiune, plitele se aprindeau ca şi cum firele de cupru ce şerpuiau la nivelul solului s-ar fi preschimbat în sfoară Bickford. Pretutindeni boilerele se ambalau, propulsându-şi acele de control în sectorul roşu al cadranelor de supraveghere. Apa clocotea în serpentinele încălzitoarelor electrice, iar acumulatorii duduiau ca nişte cazane de spălat uitate pe foc.

Cornelius tresări. Robinetul de la bucătărie sărise în tavan lăsând să ţâşnească un jet de aburi sub presiune ce înecă încăperea într-o ceaţă umedă. Bătrânul se repezi la uşă, ca să împiedice propagarea norului, dar, în aceeaşi clipă, radiatorul explodă ca o piesă de artilerie, ejectând cincizeci de litri de apă fiartă ce-l loviră pe Vladewsky în plină faţă, orbindu-l şi formându-i pe piele băşici gigantice.

Fostul cercetător de la laboratoarele Mikofsky se prăbuşi pe covorul ponosit, urlând de durere. La toate etajele se derulau scene asemănătoare. Robinetele băilor scuipau lichid încălzit la peste două sute de grade. Numeroşi bărbaţi şi femei se prăpădiră în câteva secunde sub jeturile duşurilor. Căzură, asfixiaţi de căldură, înainte să fi putut urla măcar, iar carnea lor fiartă se desprinse de pe oase... Gurile de evacuare a apei explodară şi ele. Frigiderele scurtcircuitate se metamorfozară în cuptoare, carbonizând în câteva secunde alimentele îngrămădite între pereţii lor smălţuiţi.

Toate becurile se volatilizară într-un pârâit de fulgere, iar abajururile veiozelor luară foc aidoma unor făclii îmbibate cu răşină. Cornelius Vladewsky gemea pe mochetă, într-o stare de semi-inconştienţă. Pielea feţei i se jupuia deja, lăsând

muşchii faciali dezgoliți. Bătrânul intrase deja în comă când cuptorul său cu gaze explodă, făcând să se surpe plafonul. Peste câteva minute, clădirea nu mai era decât o torță ondulându-se în noapte.

***

Sarah fugea, rătăcită în labirintul metroului. Garguiul ce crăpase tunelul dădea acum lovituri cu capul în pereții înconjurători ai peroanelor. Masivitatea sa îl oprea să pătrundă pe culoare, şi imposibilitatea de a-i urmări pe fugari părea să-l scoată din minți. Tropăia pe loc, tresăltând ca un aparat gigantic de vibromasaj, iar scuturăturile zgâlțâiau pereții, dezlipind dalele de faianță ce căptuşeau bolta. Sarah simți tremurul solului urcându-i în glezne. Se împiedică, gata să fie călcată în picioare de gloata dementă ce galopa spre suprafață, şi se agăță în ultima clipă de balustrada unei scări. Trebuia să se smulgă din acea capcană. Contrar celor pe care le gândise mai înainte, metroul nu constituia un refugiu sigur... Dacă mai întârzia, risca să se pomenească îngropată sub o avalanşă de moloz şi dale.

Începu să urce, treaptă cu treaptă.

În exterior, a şasea companie de tancuri începuse să tragă o salvă de baraj contra monştrilor ce se îndreptau nepăsători spre ieşirea din oraş. Obuzele cu cap exploziv se zdrobeau pe carnea fiarelor care înghițeau de îndată jerba de foc născută din impact, aidoma unor bureți absorbind o băltoacă de apă.

Unul dintre gargui înaintă spre un blindat şi-şi închise botul în jurul tunului ce ieşea din turelă, de parcă s-ar fi pregătit să soarbă apă minerală cu ajutorul unui pai! Umflându-şi obrajii, suflă din răsputeri în țeava de oțel, revărsând în habitaclu un uragan de aer comprimat ce făcu tancul să explodeze.

Restul turmei cobora spre fluviu. În loc s-o ia pe podurile jalonate cu felinare, monştrii săriră direct în apa cenuşie. Plonjonul lor iscă un val noroios ce inundă malurile,

măturând tarabele buchinişţilor. Hoarda se zbătu un moment în albia fluviului, răscolind mâlul, apoi, într-un ansamblu perfect, animalele se uşurară de preaplinul energiei acumulate de-a lungul confruntării.

Raze albastre izbucniră din orbitele lor, sfredelind apa, care nu întârzie să fumege, apoi să fiarbă. În câteva minute, suprafața undelor fu acoperită de peşti fierți. Luntrile ancorate la mică distanță se transformară şi ele în nişte crătiți puse în bain-marie. Fluviul clocotea pe mai multe sute de metri şi clăbucii enormi ai turbulențelor plesniră pe bordaje cu sunete surde. Marinarii dansau urlând pe navele lor transformate în marmite. Un abur dens se ridica spre cer, învăluind podurile într-o ceață încărcată cu picături arzătoare.

Acesta fu momentul pe care-l alese Sarah pentru a ieşi din stația Vaudeuil-Kozersky, la intrarea pe podul Crowley. Fu antrenată de mulțimea ce încerca să traverseze fluviul pentru a ajunge în centrul oraşului. Împinsă înainte de un zid elastic de coate şi piepturi, fu literalmente purtată până-n mijlocul podului fără ca picioarele ei să atingă o singură dată solul. Ceața vaporilor o lovi în plin ca un bici, umplându-i plămânii cu o umiditate atingând suta de grade. Se sufocă, simțindu-şi gâtlejul şi bronhiile transformate dintr-o dată în carne vie. În jur, tovarăşii ei de fugă se clătinau la rândul lor. Unii aveau deja fața şi mâinile pline de băşici. Sarah se retrase, căutând să se sprijine de parapetul de piatră.

Cineva i se agăță de umăr, împingînd-o brutal înapoi. Izbi cu şalele balustrada...

Se răsturnă peste ea, fără a reuşi să se agațe de volutele din piatră. Vru să urle, dar aburul îi năpădi gura, şi în mintea ei se făcu noapte.

Sarah Muraille se scufundă ca o ghiulea de fontă în turbioanele apei clocotite. După nici un minut, carnea începu să i se dezlipească de oase.

Abia atunci, monştrii părăsiră fluviul.

Departe de tot tumultul, în apartamentul ei cu jaluzelele trase, Patricia dormea somnul greu al narcoticelor. Era goală, ca de obicei, semănând întrucâtva cu o naufragiată pe salteaua ei pusă direct pe jos. Un fir subțire de salivă i se scurgea dintre buzele întredeschise, iar brațele țineau strâns un catalog gros de protecție urbană. Visa, ignorând total catastrofa ce pustia oraşul,

În visele ei apăreau scafandri cumpărați pe credit, armuri cusute pe măsură, şi cască audio-video, şi...

Fiarele ajunseseră la periferii, lăsând în urma lor un peisaj devastat, populat cu cadavre, cu reziduuri, cu blindate distruse. În câteva ore, noaptea avea să se sfârşească.

CAPITOLUL XI

Mathias gemu de durere şi se ghemui în fundul pungii stomacale. Sucurile digestive roseseră învelişul exterior al scafandrului pe toată grosimea, reducând cochilia protectoare la o peliculă subțire în care se căscau acum găuri de mărimea unui vârf de ac. Aceste deschizături, oricât ar fi fost de minuscule, lăsau să se infiltreze picături corozive ce-i atacau epiderma. Fiecare nouă infiltrare aducea cu sine o nouă arsură acută, analogă celei pe care ar fi provocat-o extremitatea incandescentă a unei țigarete strivite pe piele. Cadranele de control din interiorul căştii clipeau din toate ledurile, anunțînd apropiata distrugere a circuitelor.

Fetița se apropie de Fanning şi, trecându-şi vârfurile degetelor peste scafandru, înțelese că procedura de ieşire trebuia atacată cât mai iute. Dacă întârzia prea mult, hoțul avea să moară curând de pe urma asediului sucurilor digestive, iar ea va pierde orice şansă de a rupe cordonul ombilical care o ținea legată de monstru. Ucigând fiara, luând comoara şi plasându-se sub tutela acelui om, îi rămânea o şansă de a se infiltra în lumea exterioară. Dar pentru asta

avea nevoie de un mentor, de un intermediar care să poată trece uşor drept tatăl ei. Hoțul nu trebuia să moară...

— Ascultați-mă, spuse ea, trebuie să trecem la ultima fază a planului, înțelegeți ce vreau să zic?

"Ciobănița" se străduia să se exprime în termeni eliptici, astfel încât să nu formuleze clar ipoteza asasinării garguiului. Trebuia să fie vicleană, să evite controlul mental folosind căi ocolite.

Mathias se ridică. Avea fața crispată, gura îi tremura de fiecare dată când o picătură acidă îi ataca pielea. Dată fiind starea cuirasei, pelicula gastro-rezistentă nu-i mai era de nici un folos.

— Vom proceda ca adineaori, explică răbdătoare fetița. Am să recit o nomenclatură, iar dumneavoastră veți trage concluziile care se impun. Vă considerați capabil să acționați? Nu mai dispunem decât de câteva minute înainte ca scafandrul să se fărâmițeze.

— Am... am să-ncerc, bâigui Mathias. Dă-i drumul!

Fetița îşi începu de îndată enumerarea anatomică. Fanning ascultă, apoi începu să se orienteze. Dar, din cauza suferinței, îi venea foarte greu să se concentreze. Până şi puştoaica îşi pierduse siguranța de sine. Debitul verbal îi deveni ezitant, se întrerupea, închidea ochii... Mathias înțelese că nu reuşea îndeajuns să-şi alunge din minte realitatea a ceea ce tocmai făcea. Dacă, pe neaşteptate, în gândurile ei ar fi apărut ideea: "Omor fiara", creierul i s-ar fi blocat, aruncând-o într-o transă cataleptică, ce ar fi acționat precum un veritabil scurtcircuit mental. Fanning se târa pe coate, ascultând pârâielile scafandrului subțiat la limită, înnoda nervi, improviza înnădiri în sistemul nervos al monstrului. Picăturile acide îi şiroiau între omoplați, brăzdându-i epiderma. Avea impresia că un călău conştiincios îi plimba lama unui cuțit înroşit în foc de-a lungul şirei spinării. Strânse din fălci ca să nu urle.

Se grăbea şi totodată se temea să părăsească pântecul bestiei, căci bănuia că fuga garguilor prin oraş prilejuise destule pagube. Vocea copilei se înălța sacadată. Mathias îşi

termină munca de sabotaj, sperând că interpretase corect datele din "manual".

Fetița tăcu. Părea epuizată, iar fața începuse să-i tremure involuntar.

— Am... am... f... făcut ce-am putut, se bâlbâi ea. Era... era aproape... aproape să se declanşeze.

Mathias înțelese că puştoaica făcea aluzie la controlul mental a cărui vigilență ar fi trebuit să se declanşeze, în ciuda tuturor şiretlicurilor.

Fără să mai stea pe gânduri, apucă toarta casetei şi se apropie de canalul esofagian. Acum totul trebuia să decurgă foarte repede, căci armura începea să se îmbucătățească. "Totul e să nu ieşim din botul monstrului în bătaia proiectoarelor", îşi spuse el. Dar nu avu timp să aprofundeze această ipoteză, căci animalul se cabră brusc şi un tremur violent îi cuprinse viscerele.

"Asta e!" exultă Fanning. "Drăcovenia e pe cale să crape!"

Strânse toartele comorii. Un spasm cumplit contractă esofagul, proiectându-i înainte, ca şi cum animalul ar fi încercat să-i vomite. "Crapă!", vocifera în sinea sa Mathias, "crapă odată!".

Garguiul căzu în nas ca un avion care izbeşte solul. Mathias şi copila se rostogoliră peste cap prin toboganul tubului digestiv, prăvălindu-se în cele din urmă în caverna bucală. Monstrul mugea, cu botul întredeschis.

— Trebuie să trecem printre dinți! țipă fetița.

Mathias se strâmbă. Dacă animalului îi venea să-şi contracte mandibulele, avea să-i zdrobească. Un şuvoi de bale şi secreții biliare îi făcu să alunece pe salteaua spongioasă a limbii. Fetița ezită, apoi se strecură între cei doi canini. Fanning o urmă, cu intestinele lichefiate. Dacă, în acea clipă, fiara ar fi clănțănit din dinți, l-ar fi tăiat în două, căci scafandrul devenise prea fragil pentru a se opune unei asemenea mişcări de cleşte. Se târî, zgâriind smalțul îngălbenit al colților. Cunoscu trei secunde de groază pură, apoi se rostogoli în moloz. Bestia zăcea pe o parte în ruinele

unei case pe care probabil o dărâmase în cădere. Labele i se zbăteau spasmodic, iar ghearele căscau şanțuri adânci în sol.

Copila îl ajută pe Fanning să se ridice şi-l sprijini până ce ajunseră sub bolta unei mici porți.

— Trebuie să-mi scot porcăria asta! urlă Mathias, chinuindu-se să descuie cochilia scafandrului.

Sistemul de închidere, pe jumătate ros, refuza să se supună, astfel încât se văzu nevoit să ia o piatră pentru a zdrobi diferitele puncte de îmbinare. În fine, armura se deschise ca un sicriu ros de viermi şi bărbatul putu ieşi în aer liber, rostogolindu-se în praful de cretă pentru a-şi şterge umezeala gastrică ce-i impregna pielea.

În spatele lui, monstrul agoniza ejaculând secreții fără nume.

— Veniți! insistă fetița. Trebuie să plecăm imediat! Celelalte animale au pierdut firul mental ce le lega de şeful turmei. Se vor scurge câteva momente până să înțeleagă că urmează să-şi aleagă un alt conducător. Trebuie să profităm de această pauză pentru a le fugi de sub nas.

Fanning îşi săltă cufăraşul pe umăr şi porni în slalom printre zidurile demolate.

Fetița fugea într-un trap chinuit pe urmele lui. Era clar că nu era obişnuită cu mersul. Lui Mathias îi venea să-i spună: "Okay, drumurile noastre se despart aici, salut!", dar ştia că n-o va face. De-acum, între ei se crease o legătură indisolubilă. Spargerea era opera lor comună. Fără el, fetița ar fi rămas pe vecie prizonieră în burta fiarei; fără ajutorul ei, el, Fanning, ar fi murit în mai puțin de treizeci de minute, pierdut în inima unui labirint de organe neidentificabile...

Asta era! Pe nesimțite, îşi puseseră semnăturile pe acelaşi pact. Erau asociați întru crimă.

Mathias gâfâia, cu trupul cocoşat sub greutatea casetei. În jurul lui, oraşul fumega şi arunca vâlvătăi ca un vulcan.

— A... aşteptați-mă, gemu copila.

Şi mâna ei rece, inumană, apucă mâna liberă a lui Mathias. Bărbatul se stăpâni cu greu să nu se cutremure de

dezgust.

CAPITOLUL XII

Armless, zis Cască-de-os, alerga printre dărâmături. Oraşul zdrobit, mutilat, îl umplea de o jubilație neagră. Sărea de pe un maldăr de moloz pe altul, bătând aerul cu cioatele pentru a-şi ține echilibrul.

Fugea după monştri, se afunda în şanțul învăpăiat pe care-l tăiaseră animalele, la fel cum te năpusteşti pe urmele paşilor unui sfânt. Sângele-i bubuia în tâmple, inflamându-i creierul prizonier al craniului cornos.

În mai multe rânduri, fără nici un motiv real, atacase soldații sau polițiştii, strivindu-le chipul cu o "lovitură de ghiulea" bine țintită. De la începutul catastrofei, se simțea complice cu fiarele pustiitoare. Nu mai dorea decât un singur lucru: să le urmeze, pe drumul lor de distrugere, să se mişte liber în peisajul de apocalips pe care-l lăsau în spatele lor pe măsură ce se deplasau.

Se simțea aspirat, captat, satelizat de acei aştri negri şi exterminatori. Fiarele țâşnite din măruntaiele pământului pedepseau oraşul şi-i devorau pe cei slabi. Ele inaugurau era predatorilor. Se simțea făcând parte din neamul lor, din acelaşi clan. Avea să le urmeze pas cu pas, ca un discipol. Va curma zilele răniților, va tăia calea fugarilor, va trece peste câmpul de bătălie pentru a desăvârşi treaba începută de monştri, pentru a îndeplini execuțiile...

Armless sălta, înnegrit de fumul exploziilor, cu hainele arse, pe jumătate gol, cu fața schimonosită într-un rânjet diabolic. Cei ce-l zăreau o luau pe dată la fugă. Dar el îi urmărea, pentru a le sfărâma oasele dintr-o singură lovitură. Era fericit, nu mai era singur! De-acum încolo avea să vâneze cu haita! Devenise peştele-pilot al unei hoarde ivite din infern. Puțin câte puțin, fiarele aveau să învețe să-l cunoască, să-l aprecieze. Cu timpul, va ajunge complicele lor, tovarăşul lor

de măcel. Armless se îndepărta, galopând în noaptea tot mai palidă, trăgând în piept cu nesaț fumul incendiilor.

CAPITOLUL XIII

O ceață densă se înălța de pe câmpii în valuri, întinzându-se pe drum. Micile clădiri ale motelului dispăreau complet în spatele acestui ecran de vapori fantomatici, şi singure acoperişurile lor cenuşii mai permiteau să fie localizate în mijlocul peisajului ireal.

Mathias traversă parkingul în diagonală. Dârdâia. Roua îmbrobona caroseriile vehiculelor prizoniere în perimetrul benzilor galbene pictate pe asfalt. Îşi privi ceasul. Arăta "joi". Trecuseră cinci zile de când fugea...

Deschise portiera masivului său Studebaker, se aşeză pe banchetă şi dădu drumul la radio. Prezentatorul vorbea, bineînțeles, despre monştri, care acum se îndreptaseră spre sud. Recomanda populației din oraşe să nu manifeste nici un fel de agresivitate fată de animale.

— ...Evacuați clădirile, spunea el, dar nu încercați să vă opuneți înaintării animalelor. Vor reacționa extrem de violent, după cum o dovedesc evenimentele care au însângerat capitala...

Fanning înclină din cap. Nimeni nu putea să întreprindă nimic împotriva garguilor. Erau nevoiți să-i lase să se plimbe în voia întâmplării, sperând că vor face cât mai puține pagube...

— ...Trebuie să dăm dovadă de multă răbdare, continuă jurnalistul. Specialiştii cred că animalele vor ajunge la mare în mai puțin de o săptămână. După părerea lor, acest obstacol nu le va opri, cum pretind unii. Deci n-are sens să ne temem că monştrii ar face calea-ntoarsă, pentru a reveni la punctul lor de plecare. Dimpotrivă, există mari probabilități să se arunce în ocean şi să pornească înot spre alte ținuturi...

Mathias rânji. Frumos cadou în perspectivă pentru țările ce înconjurau golful! Întreg Pământul avea să fie silit să suporte preumblarea monştrilor ca pe un flagel periodic. Puşi în imposibilitatea de a distruge groaznicele creații ale Laboratoarelor Mikofsky, oamenii aveau să coabiteze cu ele. Informațiile televizate aveau să difuzeze în fiecare zi un buletin prevăzând deplasările seifurilor vii în cursul următoarelor douăzeci şi patru de ore. Toate astea aveau să dureze până când animalele reuşeau să-şi găsească un alt ascunziş, o altă criptă plasată în apropierea unei surse de alimentație energetică. Un vulcan activ, poate?

Mathias închise radioul. Pâcla se risipea. La capătul câmpiei se înălța zidul înfrunzit al unei păduri.

Trei zile de fugă...

Nu ştia încotro se îndrepta. Avea să fie Africa, sau Indiile...

Revenind acasă, o descoperise pe Patricia adormită, în totală necunoştință de coşmarul ce se prăvălise peste oraş. O smulsese din pat şi o trăsese sub duş.

— Trebuie să ne cărăbănim! îi urlase el în urechi. Repede! Îmbracă-te, dar nu lua nimic cu tine, o să cumpărăm totul în drum...

Abrutizată de somnifere, femeia nu încercase să protesteze.

În timp ce ea se îmbrăca, Fanning spărsese încuietoarea casetei şi transferase tezaurul în două sacoşe de piele.

Pietrele prețioase şi monezile de aur i se rostogoleau printre degete. De-acum avea cu ce să-şi cumpere jumătate din lume. Era prea mult, mult prea mult.

Când ieşi din baie, Patricia îşi regăsise parțial luciditatea. Flăcările şi vălătucii de fum ce se-nălțau în noapte o făcuseră să fugă la fereastră.

— Ce se întâmplă? îngăimase ea. E război?

— Nu, a fost un accident în localurile B.D.S. Trebuie să spălăm putina! Există riscuri de contaminare radioactivă...

Ştia că era singurul argument capabil s-o convingă să se grăbească. Radiațiile o îngrozeau.

Aşa cum prevăzuse, Patricia tresărise şi începuse să-şi caute pentofii cu o însufleţire sporită. Abia atunci zărise fetița, aşezată pe singurul fotoliu din salon.

— Hei! şuierase ea, de unde-a mai apărut şi puştoaica asta? Şi.... e complet goală!

— Am tras-o de sub dărâmături! Toți ai ei au pierit... Cred că e şocată. N-o putem lăsa aşa. S-o luăm cu noi, vom găsi precis un spital în drum...

Se temea de reacția Patriciei, dar aceasta se mulțumise să murmure:

— Biata micuță!

Zece minute mai târziu, trânteau portiera maşinii. Mathias preferase să pornească pe urmele monştrilor, gândindu-se că astfel va evita harababura pe care exodul avea s-o provoace cu siguranță. În fond, nici un fugar n-ar fi avut ideea să alerge după fiare pentru a se pune la adăpost! În plus, grație acestui subterfugiu, puteau conta pe dezordinea provocată de acestea, pentru a trece neobservați. Nu era un amănunt neglijabil.

De-atunci, călătoreau de la un motel la altul, traversând oraşe pustii şi sate-fantomă.

Noaptea, Mathias dormea cu ceafa rezemată pe sacii zornăitori de galbeni. Nu prea întrezărea ceea ce avea să urmeze. Odată ajuns la loc sigur, va face două pachete pe care le va plasa sub consemn automat, două pachete conținând partea complicilor lui. Va expedia apoi cheile şi coordonatele casieriilor pe adresele lui Sarah Muraille şi Cornelius Vladewsky. Poate că într-o bună zi îi va întâlni în Africa, deghizați în bancheri sau proprietari de plantații, cine ştie...

Se ridică şi închise portiera. Umiditatea zorilor îi străbătea cămaşa, încrețindu-i pielea. Se îndreptă spre bungalow.

În baracă, Patricia dormea, cu fața înfundată într-o pernă.

Fetița urmărea o emisiune la televizor, căruia îi decuplase sonorul. Era îmbrăcată cu un pulover roşu şi un pantalon prea lung, cumpărate de la toneta unei stații service. Patricia insistase să-i tundă perie părul.

— Nu vezi că suferă de o boală a scalpului? argumentase ea. Are părul complet încleiat. Va trebui s-o ducem la un doctor...

"Micuța" accepta orice, cu totală indiferență. La fiecare popas, în schimb, se arunca asupra aparatului t.v. şi fixa până la hipnoză imaginile ce defilau pe ecran. Lui Mathias îi trebui o anume bucată de vreme pentru a înțelege că fosta "ciobăniță" studia expresiile actorilor şi se antrena să le reproducă. Spera oare că, maimuțărindu-le mimica, îşi va disimula natura inumană?

Fetița vorbea puțin, dar atunci când deschidea gura se bâlbâia îngrozitor. Mathias începea să se întrebe dacă nu cumva blocajul mental, căruia încercase să-i dejoace vigilența, acționa cu întârziere... Oare urma să-şi piardă progresiv toate facultățile de comunicare pentru a cădea într-o transă cataleptică din care nimeni şi nimic n-o va mai putea smulge? Nu era imposibil. Fanning nu reuşea să-şi dea seama dacă era nelinişti sau uşurat de o asemenea perspectivă. "Nu te amăgi", îşi tot repeta, "nu e vorba de o fetiță, ci de un... organism. Ai reacționa la fel dacă ți s-ar anunța apropiata moarte a unei colonii de bacterii?"

Îşi făgădui să observe copilul pentru a vedea dacă starea i se înrăutățea. Dacă dificultăților de pronunție avea să li se adauge o scădere a acuității vizuale sau auditive, diagnosticul ar fi fost clar.

Se aşeză pe pat. Era nemulțumit. Patricia părea să se fi ataşat de strania creatură. Exodul brutal şi apariția "copilului" o distrăseseră de la obişnuitele ei nevroze. La ora mesei o înconjura pe fetiță cu o mulțime de atenții, vorbindu-i, mângâind-o, ştergând-o la gură cu colțul unui şervețel. Creatura nu se opunea, înghițind fără crâcnire o hrană care nu-i era necesară. Mathias ştia că, asemeni fiarelor pe care le

"păstorea", putea posti un an. Pe de altă parte, dacă s-ar fi simțit slăbită, avea oricând posibilitatea să-şi înfigă degetele muiate în salivă într-o priză electrică, pentru a se înfrupta cu curent, ca o baterie de acumulatori.

Fanning îşi trecu mâna prin păr. "Fetița" privea un desen animat, străduindu-se să reproducă toate contracțiile faciale ale unui rățoi îmbrăcat în costum de marinar. "Chipul" ei se agita grotesc şi, uneori, avea aerul unui gnom sau spiriduş posedat de demon. Mathias oftă. Nu ştia ce se va face cu ea. Creatura nu putea creşte, întrucât organismul ei, modelat o dată pentru totdeauna, o condamna să trăiască etern în pielea unei fetițe. Dar care-i erau... "sentimentele" față de specia umană? Fanning se temea să abordeze acest subiect. Ghicea că făptura nu nutrea nici o afecțiune pentru cei care o osândiseră să trăiască întemnițată în fundul unui stomac gigantic!

Cu timpul, ajutată de dorința supraviețuirii, risca să se transforme într-un redutabil animal de pradă. Fanning nu putea să intervină cu nimic în evoluția ei. "Ciobănița" aparținea turmei concepute de savanții Grupului Mikofsky şi, aidoma garguilor, era invulnerabilă în fața oricărei agresiuni externe. Ar fi fost inutil să o ardă de vie, să-i înfigă un cuțit între omoplați sau o secure în mijlocul țestei. Singurul rezultat vizibil al unei asemenea agresiuni ar fi fost o renaştere a urii.

"Numai blocajul mental o poate distruge", reflecta Mathias. "Dacă i s-ar scurtcircuita creierul, ar deveni tot atât de inofensivă ca o statuie..."

Se surprindea dorindu-şi această dezlegare. Eliberase un monstru şi se temea de consecințele unui asemenea act. În adâncul ființei lui, spera ca simptomele catatonice să se manifeste cu tot mai multă amploare. Ştia că nu-şi va regăsi liniştea sufletească decât când "copilul" va fi redus la starea de manechin..., de păpuşă. O păpuşă pe care o va abandona între mâinile grijulii ale Patriciei.

"Dumnezeule", gemu în sinea sa, "sunt oribil!"

Plătea pentru crima comisă, pentru jaf, pentru oraşul distrus.

Se întinse, proptindu-şi ceafa pe grămada de pietre prețioase. Comoara căpăta o dimensiune ireală. Era acolo, dar Mathias nu reuşea să se convingă de existența ei. Din ce în ce mai des se întreba dacă n-ar face mai bine să aleagă o jumătate de duzină de diamante şi să... arunce restul în fundul unei gropi. N-avea nevoie să cumpere jumătate din planetă. Nu dorea decât puțini bani pentru a începe o viață nouă într-o țară cruțată încă de ciuma cibernetică.

Mathias căscă. Încremenită în fața televizorului, fetița se strâmba groaznic.

CAPITOLUL XIV

În zorii celei de-a cincea zile, "copila" deveni oarbă şi mută. Fanning se văzu nevoit s-o ducă pe brațe până la maşină, căci de-acum era țeapănă ca o statuie.

— Sunt sigură că totul e pe bază psihosomatică! repeta Patricia din trei în trei minute. Nu are nici o leziune organică. O s-o ducem la un medic. Are s-o vindece, nu-i aşa?

Mathias bodogăni un răspuns nedesluşit. Creatura semăna tot mai mult cu un manechin de cauciuc. I se părea chiar că ochii ei fără expresie îşi pierdeau culoarea...

Puțin mai târziu, se opri la marginea unui drum de țară şi, profitând de faptul că Patricia picotea, vărsă conținutul sacoşelor în şanț. Nu păstră decât şase diamante şi trei smaralde, pe care le înveli într-o batistă murdară.

Când demară din nou, observă cum creatura începea să se chircească în poziție foetală. Înghiți în sec şi strivi sub talpă pedala de accelerație. Mai avea încă un drum lung de parcurs.

***

Odată cu căderea nopții, Armless zis Cască-de-os, care mergea, fără să ştie, pe urmele fostului polițist, văzu scânteierea nestematelor în lumina roşie a asfințitului.

Nu se arătă nici măcar uimit. Oboseala drumului şi exaltarea îi tulburaseră mințile, făcându-l să-şi piardă orice simț critic.

De aproape o săptămână, fugea pe urmele monştrilor, fără să mănânce nimic şi mulțumindu-se să lipăie apa băltoacelor din adânciturile drumului.

Îngenunche în fața comorii, tremurând de febră, convins că avea acolo un dar din partea fiarelor, ca răsplată pentru devotamentul lui.

Era gol, acoperit de noroi, lipsit de orice sac sau recipient în care să poată îngrămădi giuvaerele împrăştiate în şanț. Infirmitatea îl împiedica să împletească rapid un coş din nuieluşele şi frunzele răspândite în jur. În disperare de cauză şi fără a mai sta pe gânduri, se aplecă să culeagă diamantele, unul câte unul, cu buzele şi cu limba.

Era cel mai incredibil spectacol, oferit de omul acela gol şi ciung, plin de tăieturi, care — îngenuncheat în mijlocul drumului — păştea o comoară la nivelul asfaltului!

Înghiți astfel o cantitate neverosimilă de pietre scumpe şi piese de aur, hotărât cu străşnicie să nu lase să-i scape o asemenea pleaşcă. Se gândea că stomacul şi intestinele vor reține tezaurul până la ora următoarei defecații, ceea ce-i lăsa timp să găsească un recipient adecvat. Când se ridică, se simțea greoi şi îmbuibat.

Îşi reluă drumul, clătinându-se.

Două ore mai târziu, începu să vomeze sânge. Se prăbuşi, frânt în două de o înfiorătoare durere, şi-şi pierdu cunoştința în timp ce voma diamante pe care hemoragia le transforma în rubine.

Când soarele dispăru la orizont, Armless zis Cască-de-os era mort, cu burta plină de nestemate, un cadavru-seif pe care țăranii aveau să-l arunce mai devreme sau mai târziu în groapa comună, fără a bănui că în măruntaiele lui zăcea o

comoară fabuloasă. Bezna învălui peisajul, pogorând peste criminal un giulgiu de smoală.

***

În aceeaşi noapte, Mathias, Patricia şi... fata lor se îmbarcară pe un cargou ce pleca spre Africa. În tot timpul traversării, marinarii se arătară plini de compasiune față de acel copil imobil şi mut pe care mama sa îl instala în fiecare dimineață pe dunetă, în adâncitura unui şezlong.

— Soarele o să-i facă bine! îi repetau ei Patriciei. Veți vedea, soarele vindecă toate bolile.

Tânăra femeie dădea din cap şi zâmbea trist. Apoi, din când în când, trăgea pătura sub bărbia "micuței" pentru a o apăra de stropii pulverizați ai valurilor.

În cea de-a doua zi a călătoriei, îşi dădu seama că plecase de acasă fără să fi luat cu ea nici măcar un singur catalog.

Curios, treaba asta o lăsa indiferentă.